

תפ"ח 31343/04/19 - מדינת ישראל: ואח'... נגד יצחק אברג'יל - ע"י, אברהם רוחן - ע"י, מאיר אברג'יל - עניינו הסתיים, ישראל אוזיפה - ואח'...

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
תפ"ח 31343-04-19 ; 24984-07-15 מדינת
ישראל נ' אברג'יל(עציר) ואח'

לפני כבוד השופטת גיליה רביד, אב"ד
כבוד השופט ירון לוי
כבוד השופט שי יניב

המאשימה: מדינת ישראל: ע"י עוה"ד ניסים מירום, שרון הר-ציון, מיכל מזור, נתנאל בוג'ו ואח'

נגד

הנאשמים:	המאשימה:
1. יצחק אברג'יל - ע"י עו"ד שמשון וייס
ועו"ד לירז מאיר	10. שמעון סבח - ע"י עו"ד גלאון קפלנסקי
ועו"ד ליגל יחזקאל
2. אברהם רוחן - ע"י עו"ד אבי כהן ועו"ד
ארנת קמרון	11. פטריק עמוס - ע"י עו"ד אביגדור פלדמן
ועו"ד מיקי חובה
3. מאיר אברג'יל - עניינו הסתיים	12. עופר ברהדנה - ע"י עו"ד אהוד בן יהודה
4. ישראל אוזיפה - עניינו הסתיים	13. יוסף לוי ז"ל
5. אילן בן שיטריט - עניינו הסתיים	14. אהרן סוסן - ע"י עו"ד ניר אלפסה ועו"ד
רותם סרי
6. דוד בן שיטריט - עניינו הסתיים	15. משה מלול - עניינו הסתיים
7. סמי ביטון	16. אברהם לוקר - ע"י עו"ד ירוסלב מץ
8. מרדכי יאיר חסין - עניינו הסתיים	17. יעקב בן שיטריט - ע"י עו"ד ליאור
שטלצר ועו"ד עדי אייזנר
9. גולן אביטן - ההליכים הותלו	18. זכריה אדרי - עניינו הסתיים

גזר דין

לגבי נאשמים 1, 2, 10, 11, 12, 14, 16 ו-17

1. מבוא

במסגרת תיק זה, הידוע גם כפרשת 512, הורשע נאשם 1, יצחק אברג'יל, יחד עם 15 נאשמים נוספים (שחלקם כבר נדונו), בשורה של עבירות, כפי שיפורט בהמשך, אשר בוצעו בין השנים 2000 ל-2006 במסגרת מאורגנת בראשותו.

כפי שפרטנו בהכרעת הדין, ההליך הפלילי המורכב ועצום הממדים שנוהל לפנינו, חשף ארגון פשיעה אלים ורב עוצמה שפעילותו חובקת העולם נמשכה לאורך תקופה של שנים. פעילותו העבריינית של הארגון באותם ימים שינתה במידה רבה את פני הפשיעה בארץ. הארגון שלח ידו, בין השאר, בסחר בינלאומי בסמים בהיקפים עצומים, כאשר למען ביסוס מעמדו ועוצמתו ביצע עבירות אלימות מתוכננות ושיטתיות כנגד יריביו, לרבות מעשי רצח, שנועדו להעצים את כוחו ולגבור על מתחריו. מעשי אלימות אלה בוצעו אגב גרימת נזק והרס לרכוש פרטי וציבורי, תוך התעלמות מוחלטת מאפשרות הפגיעה באזרחים חפים מפשע ובניגוד לכל נורמות מוסר מקובלות וערכי חברה אנושית, כפי שעוד יפורט בהמשך לגבי אישומים 3 ו-4.

כתב האישום כולל 13 אישומים שבהם תוארו אירועים פליליים שבוצעו במסגרת הארגון, שבכל אחד מהם נטלו חלק נאשמים שונים. העובדות לגבי כל אישום נסקרו בהרחבה בהכרעת הדין, והם יפורטו בגזר הדין בקצרה בלבד, רק ככל שנדרש להנמקת גזר הדין.

הנאשמים, אשר שמרו על זכות השתיקה במהלך החקירה, כפרו כפירה גורפת במיוחס להם והם עומדים בכפירתם זו עד היום.

נעיר, כי המאשימה ראתה לערוך את טיעוניה לעונש בדרך של חלוקה לאישומים, קביעת מתחם לכל אחד מהם, או לכל אירוע בתוכם, תוך התייחסות בכל אישום לכל אחד מהנאשמים שהיו מעורבים בו וקביעת מתחם עונש בהתייחס לכל אחד מהם. דרך הילוכנו בגזירת הדין תהייה שונה ותעשה בחלוקה לנאשמים ובהתאם לאישומים/אירועים השונים. בהתייחס לכל נאשם, קבענו מתחמי ענישה לאירועים שבהם הורשע כאשר לבסוף קבענו עונש כולל לנאשם.

טרם שנדון פרטנית בעונשו של כל אחד מהנאשמים נתייחס להלן לסוגיות כלליות שעלו אגב הטיעונים לעונש ומשותפות לכל הנאשמים.

2. כללי

2.1 אירוע אחד/מספר אירועים - התייחסות למתחמים שייקבעו

סעיף 40ג לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), העוסק במצב של ריבוי עבירות קובע:

(א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, ייקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

עמוד 2

(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין זוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת.

המונח "אירוע" כנאמר בסעיף 40ג והמבחנים ליישומו, זכה להתייחסות בפסיקה ובעיקר בע"פ 4910/13 ג'אבר נגד מדינת ישראל (29.10.14), שהוא פסק הדין המנחה בסוגיה. בית המשפט שם התייחס לשני מבחנים: המבחן הראשון - המבחן הצורני-עובדתי, שבמסגרתו בוחנים האם מדובר בפעולה יחידה מתמשכת שלא ניתן לפצלה, או לחלופין בשרשרת פעולות שכל אחת היא חוליה נפרדת. המבחן השני - המבחן המהותי-מוסרי שנוהג בעיקר בעבירות הנעברות כלפי גופו של אדם. בפסק דין ג'אבר נקבע מבחן נוסף, שהוא מבחן "הקשר ההדוק" שעל פיו המענה לשאלה מה הם גדרי האירוע ייגזר מניסיון החיים ותחת השאלה עד כמה מדובר בעבירות שיש ביניהן קשר הדוק. כך או כך, בית המשפט העליון הטעים, כי מבחני העזר הנ"ל הם נקודת מוצא וכי בסופו של דבר שומה על בית המשפט לבחון כל מקרה לגופו, על פי נסיבותיו ומאפייניו, ואין בנמצא מבחן כולל וגורף שנותן מענה לכל המקרים.

בענייננו, ניתן להיווכח שכל אחד מהאישומים בכתב האישום, לרבות אישומי הסמים, מתאר מסכת עובדתית שונה מבחינת זמן, מקום ומעורבים. פרט לעובדה שמדובר בעבירות שבוצעו כולן במסגרת ארגון פשיעה אחד, מדובר במעשים שבוצעו במועדים שונים, בנסיבות שונות ועל ידי אנשים שונים מקרב חברי הארגון. יש לדחות אפוא את עתירת נאשם 2 לראות בכל האישומים מסכת אחת ואירוע אחד. האמור לעיל נכון גם בהתייחס לאישומים 3 ו-4, כל אחד לעצמו. מדובר אומנם באירועי אלימות שהיו חלק מתוכנית להתנקש בחייו של זאב רוזנשטיין, זאת בהמשך לניסיונות קודמים, ואולם עסקינן בשני אירועים עברייניים נפרדים לחלוטין, שהתרחשו בפער של חצי שנה זה מזה, על ידי אנשים שונים ובנסיבות שונות. לא נוכל, אפוא, לקבל את טענת ב"כ נאשם 10 שלפיה יש לראות באירועים המפורטים באישומים 3 ו-4 אירוע אחד. לא זו בלבד שהמבחן הצורני מלמד שאין עסקינן ב-"אירוע אחד", הרי שבהתאם למבחן המהותי-מוסרי, שיסודותיו יפורטו להלן, לא ראוי לראות בהם אירוע אחד.

המבחן המהותי-מוסרי, כך בהתאם לפסיקה, שם את הדגש על שלימות גופו של האדם ועל האינטרס החברתי בהגנה על ערך זה. גם מקום שבו בהתאם למבחן הצורני מדובר במעשה עברייני אחד, ריבוי הנפגעים/קורבנות מצדיקה התייחסות עונשית אשר נותנת ביטוי לכל אחד מהנפשות שנפגעו. נפנה בעניין זה לדברי בית המשפט בפסה"ד בעניין ג'אבר תוך הסתמכות על פסיקה קודמת שבמסגרתה אומץ המבחן המוסרי הנ"ל.

כך, בע"פ 9804/02 שר נגד מדינת ישראל (21.4.04) יש להפנות לדברי כב' השופט חשין: "...למשל בעניין של עבירות אלימות-בוודאי כן בעבירה האולטימטיבית של רצח - נודע משקל מכריע למספר הקורבנות. אדם, כל אדם, הוא עולם ומלואו, ותחושת המוסר המפעמת בנו- וכמותה מדיניות ההרתעה הראויה- גם זו גם זו תוריה אותנו כי לא יהא זה נכון וראוי לענוש אך פעם אחת בלבד את פלוני אשר קיפח בניגוד לדין - ולו ברצף - חייהם של אנשים אחדים".

בדומה, דברי כב' השופט דורנר בע"פ 1742/91 פופר נגד מדינת ישראל (4.12.97): "...כאשר מדובר במעשי אלימות, קיים לכל אחד מהנפגעים אינטרס עצמאי לשלימות גופו. הפגיעה בשלימות גופו של אחד אינה מהווה פגיעה בשלימות גופו של אחר. גם אם מ"בחינה טכנית" מדובר ברצף אחד של מעשים שגרם לקורבנות מספר, יש להתייחס לכך כאל מעשי פגיעה נפרדים...".

על רקע הפסיקה הנ"ל עתרה המאשימה בהתייחס לאישומים 3 ו-4 לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מהנפגעים בהתאם לסוג הפגיעה ולעבירה שהיא מולידה, בבחינת שכל אחד מהנפגעים הוא "אירוע" נפרד. לאור המבחן המהותי/מוסרי כנ"ל, אף אנו ניתן ביטוי ספציפי לנפגעים השונים בדרך של קביעת מתחמי ענישה נפרדים לכל נפגע בהתאם לסוגי הפגיעות השונות.

עם זאת, כדי להימנע מלחזור ולקבוע מתחמי ענישה לעבירות הנלוות הנ"ל בהתייחס לכל אחד מהנאשמים שהורשע במסגרת אישומים 3 ו-4, מתחמי הענישה הנפרדים נקבעו פעם אחת, בעת שדנו בגזירת דינו של נאשם 1, כאשר בהמשך, בהתייחס לנאשמים אחרים, מתחמים אלה הובאו בחשבון, בשינויים המתחייבים ובפרופורציה הראויה, לצורך קביעת מתחם אחד כולל לנאשם לגבי האישום כולו.

עוד יצוין כבר עתה, כי לעבירות המס המנויות באישום 13 וכן עבירת הלבנת ההון הכלולה באישום השני, ייקבע מתחם אחד.

2.2 חלופת הזמן

לגישת המאשימה, לצורך גזירת הדין, אין מקום להתחשב לקולא בחלופת הזמן שעבר מעת ביצוע העבירות מחמת שהנאשמים הם שתרמו במידה רבה לשיהוי, זאת על רקע התנהלותו המתוחכמת של הארגון שפעל בחשאיות ובמידור, נסיבות שדומות למצב של עברייני הנמלט מן הדין. מנגד, ההגנה ראתה בחלופת הזמן נסיבה משמעותית להקלה בעונש, וכל הסנגורים טענו ארוכות בנושא.

לחלופת הזמן מאז ביצוע העבירה, כנתון לקולא בגזירת הדין, ניתנה התייחסות נרחבת בפסיקה. מאחורי ההתחשבות העונשית בחלופת הזמן קיימים שני רציונאליים עיקריים: עיניו הדין שאפשר שנגרם לנאשם, וכן הכרסום בהרתעת היחיד או הרבים עקב חלופת הזמן.

בהתייחס לאלמנט ההרתעה ניתן לראות כי קיימת אבחנה עקרונית בפסיקה בין עבירות כלכליות (או אחרות) שלגביהן אלמנט ההרתעה נשחק בדרך כלל בחלופת הזמן (ראה בפסק הדין שצורף על ידי ההגנה בע"פ (מחוזי תל אביב) 23079-09-15 מור נגד מדינת ישראל (21.12.16), לבין עבירות אלימות שלגביהן, ככלל, אינטרס ההרתעה עומד בעינו גם בחלופת הזמן [ראו ע"פ 2848/90 אסא נגד מדינת ישראל (19.11.90)]. שאלת הרתעת היחיד או הרבים נגזרת לא אחת מטיב העבירות וחומרתן כמו גם מנסיבותיו הספציפיות של כל נאשם.

לגבי מידת ההתחשבות לקולא בחלופת הזמן יצוטט להלן מע"פ 6922/08 פלוני נגד מדינת ישראל (1.2.10):

"ההכרעה בשאלת המשקל המדויק שיש ליתן ... תוכרע לאחר בחינת מכלול של שיקולים וביניהם: משך השיהוי וטעמיו, חומרת העבירה וטיבה, הנזק שנגרם לקורבן העבירה, האם תרם הנאשם לשיהוי בהתנהלותו ועוד... בשוקלו את סוגית השיהוי ותוצאותיה, שומה על בית המשפט ליתן משקל נכבד לנאשם ולפגיעה בו מעצם השיהוי אך עליו להביא בחשבון את הפגיעה באינטרס הציבורי ובקורבן העבירה".

בנוסף נפנה לציטוט מתוך ע"פ 2103/07 הורוביץ נגד מדינת ישראל (31.12.08), שם ניתנה, בין השאר, התייחסות להיקפו ומורכבותו של התיק כנסיבה אשר מהווה הסבר ראוי להימשכות ההליכים. אומנם שם מדובר היה בתיק כלכלי, אך הרציונל יפה בהחלט גם למקרה שלנו. וכך נאמר:

"לא כל התארכות של הליכים עולה כדי עינוי דין...מדובר בעניין להערכה על רקע נסיבות העניין. במישור העקרוני, אנו סבורים כי גם מקום שההליכים התארכו אין משמעם של דברים כי אינטרס ההרתעה שבענישה מאבד את כל משקלו... הניסיון מלמד כי בתיקים כלכליים מורכבים ורבי היקף מעין זה הנוכחי, עורך המשפט לעיתים זמן רב יותר מתיקים אחרים, הן בשל היקפי החומר, הן בשל מורכבות השאלות. במצב דברים זה ברי כי ככל שההליך התנהל בקצב סביר, על הצדדים להניח כהנחת יסוד כי גם אם ברור המשפט יאריך זמן, ייגזר לנאשם ככל שיורשע, העונש ההולם את מעשיו והעונה על תכליות הענישה" (ההדגשה לא במקור).

אכן, במקרה שלנו, מבחינה עובדתית/כרונולוגית חלפו כ-19 שנים מעת ביצוע העבירות המפורטות בכתב האישום. עם זאת, נדמה שאין מחלוקת שהסיבות לחלוף הזמן במקרה שלנו הן בעיקרן אובייקטיביות, כפועל יוצא ממורכבות החקירה ואחר כך מהיקפו החריג של התיק שחייב ניהול הליך פלילי מורכב וממושך. בהתייחס לחלוף הזמן שעד להגשת כתב האישום, קשה לדבר על "אשם" שרובץ לפתחן של רשויות האכיפה, באשר אלה ניהלו לאורך שנים חקירה מאומצת ומורכבת בתנאים קשים, שחייבו אף העזרות בגורמי חוץ. מבחינה זו אין להתעלם מדברי המאשימה, כי טיבו של הארגון ודרך התנהלותו הבינלאומית הקשו על החקירה ותרמו להימשכותה, לרבות העובדה שחלק מהנאשמים, ביניהם נאשם 1, לא היו בישראל לאורך שנים. בדומה, אין לדבר על הימשכות לא סבירה של ההליך הפלילי, לא כל שכן כזו שנגרמה בעטיו של בית המשפט. כזכור, תחילה, התעכבה האפשרות להתחיל בשמיעת ההוכחות במשך למעלה משנה וחצי על רקע בעיות ייצוג וכן בקשות דחייה מצד ההגנה בטענה שהיקף החומר מצריך התארגנות מיוחדת. בהמשך, כאשר התחילה שמיעת הראיות (לאחר שבית המשפט סרב להיעתר לבקשות דחיה נוספות) פעל בית המשפט ככל שניתן ביעילות ובנחישות לצורך קידומו של ההליך הפלילי, לרבות בדרך של שמיעת הוכחות 3 ימים בשבוע ברציפות. הלכה למעשה, בהינתן היקפו העצום של החומר וריבוי העדים והנאשמים, ההליכים המשפטיים נמשכו הרבה פחות זמן מכפי שהוערך מלכתחילה. לא בכדי מטעם ההגנה לא נטען דבר לגבי הימשכות ההליכים הפליליים - להיפך, לא אחת הודגש שהמשפט התנהל בקצב מהיר מאוד.

לכן, גם אם לא נכון לקבל את הטענה הגורפת מצד המאשימה שלפיה אין לתת כלל משקל או משמעותי לחלוף הזמן האובייקטיבי, מידת ההתחשבות בנתון זה תיעשה באופן ספציפי בהתאם לנסיבות הרלוונטיות לכל נאשם ונאשם ולעבירות שבהן הורשע. ברי שאין דומה מקרהו של נאשם אשר הורשע בעבירת אלימות חמורה, לא כל שכן כזו שהותירה חותמה על הקורבנות עד היום, לבין מי שהורשע בעבירה קלה יחסית. אין דומה מקרהו של נאשם שלימים ניתק מפעילות עבריינית ו/או שינה את מצבו האישי ואורחות חייו, לבין נאשם שאין כל אינדיקציה לכך שחלוף הזמן שינה דבר מבחינת אורחותיו. אין

לשכוח שהנאשמים הורשעו בעבירות שביצעו במסגרת ארגון פשיעה, עבירות חמורות שהאינטרס להרתיע מפני ביצוען תקף גם כיום ואפילו ביתר שאת. המאשימה ציינה את העובדה שמעשי אלימות וחסיון חשבונות מצד ארגוני פשיעה הפכו שכיחים, כמעט מכת מדינה, כך שגורם הזמן לא הקהה את גורם ההרתעה. בנוסף, מרבית הנאשמים בתיקנו ניהלו כבשגרה אורח חיים עברייני לאורך חייהם כך שהצורך בהרתעה נותר בעינו.

2.3 השוואה עם העונשים שהוטלו על עדי המדינה

מטעם ההגנה (בעיקר נאשמים 2 ו-10) נטען להעדר פרופורציה בין עונשי המאסר שהמאשימה ביקשה להטיל על הנאשמים לבין העונשים שהוטלו על עדי המדינה במסגרת ההסכמים שנערכו עמם. בהקשר זה הודגש חוסר ההלימה בין חלקם של נאשמים 2 ו-10 בביצוע העבירות באישומים 3 ו-4 לבין חלקם של עדי המדינה שהפלילו אותם, שניהם עבריינים בכירים שנטלו חלק בליבת אירועי הרצח וניסיון הרצח.

באי כוח הנאשמים נסמכו בהקשר זה על ע"פ 5975/14 **אגבריה נגד מדינת ישראל** (31.12.15) (להלן: "**עניין אגבריה**") שם חיווה בית המשפט את דעתו (בדעת מיעוט) כי במקרים חריגים, מקום שבו קיימת הפליה קיצונית בין אשמת עד המדינה לבין אשמת הנאשם, ניתן לשקול מטעמים של הגנה מן הצדק הרשעה בעבירה פחותה. נטען על ידי ההגנה, כי לעמדה זו השלכה גם בהקשר לעונש.

במסגרת הכרעת הדין התייחסנו לטענת "הגנה מן הצדק" בנוגע להסכמים שנערכו עם עדי המדינה, לרבות לקביעות בית המשפט בדעת מיעוט בפסה"ד בעניין אגבריה (ראו עמ' 90) - ואין סיבה לחזור על שנאמר שם. הדברים יפים גם לגבי שאלת העונש. נשוב ונדגיש, כי גם לדברי כב' השופטת ברק ארז בדעת מיעוט, מדובר בסעד שגם אם נכון לשקול אותו, הדבר הולם רק מקרים מיוחדים, חריגים ויוצאי דופן, כאשר מדובר באפליה קיצונית, בנסיבות שבהן תחושת הצדק מתקוממת. כאמור, זה לא המקרה שלנו.

לטעמנו, כעניין שבעקרון, אין מקום להשוואה בין עונשים שנגזרים על עדי מדינה - כחלק מטובת ההנאה שניתנת להם בזכות שיתוף הפעולה שלהם וחשיפת העבירות והעבריינים - לבין עונשים שנכון לגזור על נאשמים על-פי נורמות הענישה הנוהגות על בסיס עדויותיהם של עדי המדינה. עדי המדינה אומנם זוכים להקלה הן לגבי עצם ההרשעה והן בגזירת הדין, אך הדבר הוא פועל יוצא של תרומתם לחשיפתן של העבירות שאלמלא עדותם לא היו נחשפות. למיותר לומר שהסכמת שותף לעבירה לשמש עד מדינה נושאת בחובה גם חובות, חיים במציאות לא קלה ושינוי באורחות החיים.

אמת המידה ששימשה לקביעת עונשיהם של עדי המדינה איננה יכולה בשום אופן להוות מדד לענישת הנאשמים. הרשעת עדי המדינה בעבירות פחותות, כמו גם ענישתם המתונה יחסית, נעשתה, כך בהגדרה, מחוץ לנורמות העמדה לדין והענישה המקובלות. היא הייתה חלק מהסדר ספציפי וחריג שנעשה עימם, הסדר שבמוצהר גלומה בו טובת הנאה הסוטה מנורמות הענישה המקובלות. אין סיבה שבדין או שבצדק שעונשם של הנאשמים יושפע מהעונשים המקלים שהוטלו על כל אחד מעדי המדינה

על רקע השיקולים שהיו רלוונטיים לגבי כל אחד מהם. טענת ההגנה להלימה או להשוואה בין העונשים שהושתו על עדי המדינה לבין העונשים שיש לגזור על הנאשמים - כך באופן כללי ושלא בגלל נסיבות יוצאות דופן המבססות "הגנה מן הצדק" - נעדרת בסיס משפטי והיא מכרסמת למעשה במוסד עדי המדינה וברציונל שעומד מאחורי גיוסם.

2.4 כלל אחידות הענישה - השוואה עם גזרי דין שהוטלו על נאשמים אחרים בתיק זה שהודו במסגרת הסדרי טיעון

נקבע לא אחת כי ככלל, עונש שהוטל במסגרת הסדר טיעון אינו משמש אמת מידה לעונש שיש להשית על מי שניהל משפט. בעוד שהעונש המוטל בסופו של הליך מהווה קביעה נורמטיבית של בית המשפט באשר לאיזון הראוי בין כלל השיקולים הרלוונטיים לענישה, הרי שעונש מוסכם שמוטל במסגרת הסדר טיעון, מבטא את כוח המיקוח של הצדדים ובעיקר את האינטרסים המידיים שלהם לסיום ההליך. עונש כזה מוטל לא אחת מבלי שהתמונה הראייתית נפרשה במלואה ומבלי שהצדדים הרחיבו בטענותיהם.

עם זאת "לאור החשיבות הנעוצה בשמירה על רמה כללית של אחידות בענישה כלפי מי שביצעו את אותה עבירה, באותן נסיבות ובאותו מועד, הנובעת הן מטעמים הקשורים בתחושת הצדק בקרב הציבור ואצל העבריין עצמו, הן מסיבות הקשורות במהות העבירה ובשיקולי הענישה הנדרשים, אין זה ראוי ככלל לנתק לחלוטין בין העונשים ולהשית על הנאשמים שלא הודו עונש החורג באופן משמעותי מזה שנגזר במסגרת הסדר טיעון" [ראו: 7068/06 מדינת ישראל נגד אריאל הנדסת חשמל (31.5.17); ת"פ 18291-12-12 (ירושלים) מדינת ישראל נגד בלוא (13.7.18)].

לפיכך, לאור האמור לעיל, הגם שאין מקום לאחידות בין העונשים שנגזרו על נאשמים אחרים בתיקנו כחלק מהסדר טיעון שנכרת עימם - עדיין עונשים אלה יעמדו לנגד עינינו ולא ננתק אותם לחלוטין משיקולי הענישה. ברי שכל האמור לעיל נכון רק כאשר קיימת אחידות בעבירה שבה הורשע הנאשם שאת דינו יש לגזור, לבין הנאשם האחר שהודה במסגרת הסדר טיעון. תיקון כתב האישום והרשעה בעבירה אחרת מזו שיוחסה בכתב האישום משנה מאליו את נקודת ההתייחסות ואת מתחם הענישה.

2.5 קיומו של פער לכאורה בין ההצעות שהועלו להסדר טיעון לבין טיעוני המאשימה לעונש

עו"ד אלפסה, ב"כ נאשם 14, העלה טענה בכתב (שאליה הצטרפו בהמשך נאשמים 2 ו-10) שבמסגרתה עתר כי נתיר לו לחשוף את עמדת המאשימה לעונש כפי שבוטאה לפני השופט המגשר במסגרת הליכי הגישור שהתקיימו בין הצדדים בשנת 2018. לטענת הסנגור, טיעוני המאשימה לעונש כעת חורגים באופן כה קיצוני ומרחיק לכת מהעונש שלו הייתה נכונה להסכים בשעתו בהליכי הגישור, כך שהפער הדרמטי בין העמדות ראוי לו שיעמוד לפני בית המשפט. לגישתו, השוואה שיעשה בית המשפט בין הצעות המאשימה לעניין העונש, תעלה טענת הגנה מן הצדק במלוא עוצמתה. בהיבט המשפטי, כך לטענת עו"ד אלפסה, מדובר אומנם בבקשה תקדימית שלא נמצאה לה אסמכתא בפסיקה, ואולם לגישתו, מאחר שמו"מ בין הצדדים לשם הגעה להסדר טיעון איננו חסוי מכוח החוק (הפסיקה טרם הכריעה ביחס למעמדו), ההגנה מבקשת לראות במו"מ כזה כנהנה מחיסיון יחסי שאותו

מבוקש להסיר.

המאשימה התנגדה לבקשה. לגישתו של עו"ד מירום, הגם שבנסיבות הספציפיות לא היה נגרע דבר אם המידע היה מצוי בידיעת בית המשפט, עדיין קיימת מניעות עקרונית לחשיפת המידע בשל השלכות רוחביות לגבי מוסד הגישור והסדרי הטיעון. ראשית, לעצם הפער העונשי הנטען, הפרקליט הטעים כי אין עסקינן בפער שלוקה בחוסר מידתיות או קיצוניות. מדובר בהצעות שהיו נכונות לשנת 2018, על רקע השיקולים שהיו יפים לאותה עת, חלקם שיקולים שאין דבר בינם לבין המצב הראיתי בתיק. לעצם חשיפת המידע ב"כ המאשימה הדגיש כי הליכי הגישור הם חסויים מיסודם והפנה להנחיית נשיאת בית המשפט העליון שלפיה קיימת הפרדה ברורה בין הליכי גישור להליך העיקרי, מעין "מחסום קיר". חשיפת המידע, לדבריו, תשים לאל את מוסד הסדרי הטיעון.

בהחלטתנו בפרוטוקול מיום 17.3.22 (עמ' 13461 לפרוטוקול) דחינו את הבקשה להתיר להגנה לחשוף את המידע הנ"ל לפנינו, וכעת נותר לנמק החלטה זו:

אין חולק כי הליכי הגישור שמתנהלים בבית המשפט לפני שופט מגשר מתנהלים בתיק נפרד, מנותק מהתיק העיקרי, כאשר המותב שדן בתיק איננו חשופ אליוהם בשום צורה, לעיתים הוא אפילו איננו מודע להתקיימותם. מדובר בהליכים שמתקיימים בערוצים נפרדים ומקבילים ואין האחד משפיע על רעהו. ההפרדה הנ"ל נחוצה על מנת לאפשר שיח פתוח בין הצדדים, על מנת לתת לצדדים את הביטחון שאמירות או דעות שהוחלפו באותה מסגרת של גישור לא ישמשו לרועץ לאף צד בהליך גופו, היה והמו"מ ייכשל. מבלעדי מחסום זה יחשוש נאשם לנהל משא ומתן לגבי עצם הודאתו בעבירות ולגבי העונש שהוא נכון לשאת בו, וגם התביעה תימנע מלנהל משא ומתן כן וגלוי לב. צריך לזכור עוד, שהמשא ומתן לצורכי גישור נעשה לעיתים במנותק מהראיות שבתיק, בשל שיקולים שהם מחוץ למסד העובדתי שבתיק.

כלל דומה, על רקע אותו רציונל, קיים לגבי "דברים ומסמכים" שהוחלפו בין עורכי דין במהלך משא ומתן לפשרה. מדובר בכלל שהוכר בפסיקה ואשר לפיו מסמכים או אמירות לצורכי מו"מ אינם קבילים כראיה במשפט. מטרת הכלל לעודד משא ומתן ליישוב סכסוכים מחוץ לכותלי בית המשפט. הכלל בא לעודד בעלי דין להעלות הצעות פשרה שבלעדי הגנת אי-הקבילות היו חוששים שמא הצעתם תתקבל כהודאה/הסכמה. למיותר לומר שבמקביל לקביעה שמדובר במסמכים שאינם קבילים כראיה, הדין הנורמטיבי של עורכי הדין קובע **איסור משמעותי** על חשיפת מידע כזה.

לטעמנו, לא דיני החיסיון הם שחולשים על הסוגיה שלפנינו אלא דיני הראיות אשר קובעים העדר קבילות לתוכנם של מסמכים או אמירות שהוחלפו אגב משא ומתן. היותו של החומר בלתי קביל כראיה, מונע על פניו את האפשרות לקבל את הבקשה ולהתיר לצד לחשוף את המידע ללא הסכמת הצד השני. למיותר לומר שבית המשפט אינו רשאי להסתמך על חומר בלתי קביל, גם אם היה נחשף אליו.

נאמר מעבר לכך: לטעמנו, לצורך גזירת הדין אין כל רלוונטיות להצעות שהועלו במהלך המשא ומתן להסדר (שלא צלח). ההחלטה לגבי מידת העונש שראוי להטיל על נאשם מסורה לבית המשפט אשר

הכריע את הדין בהתאם להוראות שבתיקון 113 (הבניית שיקול הדעת בענישה), על בסיס המבחנים השונים ומדדי הענישה הרלוונטיים. הסנגורים מחו כנגד עונשים מופלגים ונעדרי פרופורציה שלהם עתרה המאשימה, וברי שניתנה להם מלוא ההזדמנות לטעון בעניין זה במהלך הטיעונים לעונש. מראש, בכל תיק, עתירת המאשימה לעונש - בין עמדה עונשית מחמירה ובין מקלה - איננה חזות הכל. על אחת כמה וכמה כך הדבר כאשר מדובר בעמדה עונשית בלתי מנומקת שהועלתה במהלך הגישור על בסיס שיקולים שונים שאינם ידועים לבית המשפט, חלקם שיקולים חיצוניים.

בתיקנו, טיעוני התביעה לעונש נשמעו וייבחנו, כשם שטיעוני הסנגוריה נשמעו וייבחנו. מובן שכל שנסבור שטיעוני המאשימה חורגים מן המידתיות - לא נקבלם.

3. גזירת דינו של נאשם 1 - יצחק אברג'יל

3.1 כללי

נאשם 1, יצחק אברג'יל, ראש ארגון הפשיעה, הורשע בהתאם להכרעת הדין כדלקמן:

באישום 1 בעבירה של **ראש ארגון פשיעה**, לפי סעיף 2(א) לחוק מאבק בארגוני פשיעה תשס"ג-2003 (להלן: "**חוק המאבק**" / **חוק מאבק בארגוני פשיעה**).

באישום 2 בעבירות של **ייבוא, מסחר והספקה של סם מסוכן** עבירה לפי סעיף 13 לפקודת הסמים והחל מיום כניסת חוק המאבק לתוקף (17.6.03) ההרשעה היא בצירוף סעיף 3 חוק המאבק; **ועשיית פעולה ברכוש אסור**, לפי סעיף 3 לחוק איסור הלבנת הון, **במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 3 לחוק המאבק.

באישום 3 בעבירות של **ניסיון רצח** לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין; **קשירת קשר לבצע פשע** לפי סעיף 449(א) לחוק העונשין; **חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329א(1)+(3) (שלוש עבירות) לחוק העונשין, **וחבלה של ממש** לפי סעיף 380 לחוק העונשין; **הכל במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 3 לחוק המאבק.

באישום 4 בעבירות של **רצח בכוונה תחילה** לפי סעיף 300(א)(2) בצירוף סעיף 20(ג)(2) לחוק העונשין (3 עבירות); **קשירת קשר לבצע פשע** לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין; **חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329(א) לחוק העונשין; **גרם חבלה חמורה** לפי סעיף 333 לחוק העונשין; **פציעה שלא כדין** לפי סעיף 334 לחוק העונשין וגרם **חבלה של ממש** לפי סעיף 380 לחוק העונשין, **הכל במסגרת ארגון פשיעה**.

באישום 6 בעבירה של **ייצוא, ייבוא, מסחר והספקה של סם מסוכן במסגרת ארגון פשיעה**, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק.

באישום 7 בעבירה של **ייצוא, ייבוא, מסחר והספקה של סם מסוכן במסגרת ארגון פשיעה**, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים, בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק.

באישום 8 בעבירה של **ניסיון ייצוא, ייבוא, מסחר והספקה במסגרת ארגון פשיעה**, לפי סעיף 13

לפקודת הסמים + סעיף 25 לחוק העונשין, ובצירוף סעיף 3 לחוק המאבק.

באישום 11 בעבירה של **ייצוא, יבוא, מסחר והספקה של סם מסוכן במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 13 לפקודת הסמים, בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק, וזאת בהתייחס לעסקאות 60,000 כדורי אקסטזי; 90,000 כדורי אקסטזי; השולחן השני; השולחן השלישי; שלוש חבילות קוקאין בדואר.

באישום 13 בעבירה של **התחמקות ממס או סיוע לאחר להתחמק ממס במרמה עורמה ותחבולה במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה, בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק.

3.2 ראיות המאשימה לעונש

א. **תדפיס רישום פלילי.** בקצרה יפורט כי על פי התדפיס, החל מגיל 14 הסתבך הנאשם בביצוע עבירות פליליות מסוגים שונים. בין היתר הורשע בהיותו בן 15 בעבירה של ניסיון רצח ובהמשך, בשנת 1987 בהיות כבן 17, הורשע בעבירה של רצח (יחד עם עבירות נוספות במסגרת צירוף של 11 תיקים) ונדון למאסר של 18 שנים.

בנוסף הורשע לאחרונה, בשנת 2020 בעבירה של סיוע לסחר בסם, עבירה שביצע אגב ניהול התיק הנוכחי ונדון ל-8 חודשי מאסר בפועל.

ב. **פרוטוקול משיבת וועדת השחרורים מתאריך 20.3.2003** שהתכנסה לדיון בבקשת המדינה להפקיע את רישיון השחרור של הנאשם ממאסר וזאת בטענה להפרות חוזרות ונשנות של תנאי הרישיון. עולה, כי הוועדה החליטה בצעד חריג לקבל את הצעת הנאשם שלפיה הוא יעזוב את הארץ בתוך שבועיים, כחלק מתנאי השחרור ולא ישוב אליה עד תום תקופת יתרת השחרור על תנאי, דהיינו עד ליום 18.6.04.

ג. **פסק דין מבית המשפט המחוזי בקליפורניה, ארה"ב** משנת 2012 שבמסגרתו הורשע הנאשם בעבירות שונות ביניהן, 'קשירת קשר לסחיטה במסגרת ארגון פשיעה', קשירת קשר לאלימות וכן יבוא סם לארה"ב. הנאשם נדון ל-8.5 שנות מאסר שרוצו בישראל.

ד. מטעם התביעה הוגשו **תסקירי קורבן** שמתייחסים למשפחותיהם של הנרצחים נפתלי מגד ז"ל ומשה מזרחי ז"ל כפי שיפורט להלן בקצרה תוך התחשבות, בין השאר, בשמירה על צנעת הפרט.

בהתייחס למשפחת מגד: עורכת התסקיר קצינת נפגעי עבירה, גב' ולרי ברזנר, נפגשה עם אמו של נפתלי מגד ועם אחד מאחיו. נפתלי מגד היה אחד מתוך רביעיית אחים שנולדו לאחר טיפולי פוריות ממושכים. אבי המשפחה נפטר לפני כ-3 שנים. למשפחה עוד שתי בנות. עורכת חוות הדעת התרשמה מהיגון העמוק שמלווה את אם המנוח עד היום ומתחושת האובדן הקשה שלא חלפה במשך השנים. היא התייחסה לעובדה שהירצחו של נפתלי פגע בקשר העמוק שהיה קיים בין האחים ואת ההשפעה שהייתה לכך על מרקם

היחסים במשפחה. גב' ברזנר ציינה את תחושת האם שדבר לא ישיב לה את בנה, אך בד בבד העריכה שסיום ההליך הפלילי וענישתם של האחראים תקל במעט ותחזק את התחושה שנעשה צדק. היא המליצה בנוסף לכל עונש להטיל פיצוי כספי משמעותי לטובת אם המנוח.

בהתייחס למשפחת מזרחי: עורכת התסקיר מפקחת מחוזית לנפגעי עבירה, גב' נועם ניסים-רותם, נפגשה עם אמו ואביו של המנוח (בני 72) ועם אלמנתו ומסרה דו"ח מפורט ומקיף, שתקצר היריעה מלפרט. היא פרטה שלאחר האירוע, אביו של המנוח אשר עבד עד לאותה עת כנהג מונית, חווה פגיעה בריאותית קשה והוכר כנכה. בעת קרות האירוע המנוח עבד כשליח בצ'ינג' נסיבות שבהן מצא את מותו. עורכת התסקיר התרשמה שהמקרה הותיר אותות משמעותיים בכל בני המשפחה, במיוחד לנוכח המוות הפתאומי, תחושת חוסר צדק וחוסר אונים, והעובדה שהאחראים לא נתפסו. הם חוו מצב המתואר בספרות כ-"אבל טראומתי". היא תיארה את תחושות ההורים, שמבחינתם הילדים היו כל עולמם, ומרגע שמשה נרצח כל עולמם התפרק. הם תיארו את חייהם כתפלים, מלווים בתחושת ריקנות וחוסר. המשפחה כולה חוותה פגיעה כלכלית הן בגלל חוסר אפשרות האב לתפקד, והן בגלל הירצחו של משה שפרנס אף הוא את משפחתו. אלמנתו של משה תיארה התמודדות מתמדת עם תחושות חרדה קיומית תופעות של פוסט טראומתיות, קשיי שינה וסיוטים. האלמנה ציינה כי המנוח נרצח בדמי ימיו בתחילת חייהם המשותפים, כאשר רק קנו יחד דירה ורצו להגשים את חלומותיהם. עם הירצחו נקטע העתיד הנ"ל. מאז המקרה חדלה לחגוג לבתה יום הולדת שכן המנוח נרצח ביום הולדתה של בתם. האלמנה ציינה שעד היום לאורך שנים היא נעזרת בטיפול פסיכיאטרי.

עורכת התסקיר ציינה כי בני המשפחה מאמינים כי אין עונש שיכול לפצות אותם על האובדן הקשה ואלם קיימת ציפייה מצדם שהענישה תשקף את עוצמת הטרגדיה שחוו ואת התוצאות הקשות של המקרה על כל חייהם. גב' ניסים-רותם המליצה על הטלת פיצוי כספי משמעותי בנוסף לענישה שתוטל.

3.3 תמצית טיעוני המאשימה לעונש

נציין כבר עתה, כי עתירתה המסכמת של המאשימה לגבי העונש שיש לגזור על נאשם 1 היא להשתתף 3 מאסרי עולם שירוצו במצטבר, ועוד במצטבר 40 שנות מאסר בגין מכלול העבירות הנוספות שבהן הורשע. כמו כן עתרה המאשימה להשתתף מאסר מותנה, קנס ופיצוי לקורבנות באישומים 3 ו-4. בהקשר זה עתרה המאשימה לפסיקת הפיצוי בגובה המקסימלי האפשרי למשפחות הנרצחים, ופיצוי נוסף, לפי שיקול דעת בית המשפט, עבור הפצועים. המאשימה הסכימה כי גובה הפיצוי המקסימלי לכל נפגע הוא בהתאם למועד ביצוע העבירה דהיינו 114,000 ₪.

ב"כ המאשימה, עו"ד נסים מירום, הטעים בראשית דבריו, כי בשם עיקרון ההלימה ועקרון ההתרעה ולנוכח הפגיעה האנושה והייחודית בערכים המוגנים בתיק זה, כמו גם המסוכנות הגלומה בעבירות, עתירתו בכללותה (בהתייחס לכל הנאשמים), היא להשתתף ענישה חמורה במיוחד, אף מעבר לפסיקה הנוהגת באותן עבירות. המאשימה הגישה לצורך טיעוניה לעונש רשימת פסיקה ענפה.

בהתייחס לאישום הראשון עו"ד מירום עמד כך שארגון הפשיעה שבראשו עמד אברג'יל שיקף במעשיו

ובהתנהלותו כל "רעה חולה" שחוק המאבק בא להילחם בה. הערכים המוגנים שעומדים בבסיס המאבק בארגוני פשיעה הם שמירה על שלטון החוק, ההגנה על שלומם של הציבור ותחושת הביטחון שלו, הגנה מפני חדירתו של ארגון פשיעה לתוך מוסדות המדינה תוך החלפת הסדר הנורמטיבי הקיים וכן הצורך להגן על שמה הטוב ותדמיתה של ישראל כמי שנלחמת בתופעה זו על רקע אמנת פלרמו.

ב"כ המאשימה הפנה לכך שהעונש המקסימלי בצד העבירה שבה הורשע נאשם 1, דהיינו "ראש ארגון פשיעה" הינו 10 שנים, ואולם עונש זה יש להכפיל לנוכח האמור בסעיף 2ג לחוק המאבק בהינתן שהארגון ביצע עבירות שהעונש בצדן עולה על 20 שנה.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה כחלק מקביעת מתחם העונש ההולם, הטעים ב"כ המאשימה כי בהתאם לפסיקה הדבר ייגזר מאופיו, דרך התנהלותו ועוצמתו של הארגון ו/או ממידת חומרתו ושליטתו של הארגון, זאת כפועל יוצא מחומרת העבירות שביצע. המאשימה עתרה אפוא לקבוע כי מדובר בארגון פשיעה בעל דרגת השליטת והחומרה הגבוהים ביותר האפשריים, כפי שגם פורט בהכרעת הדין. הוא הדגיש את הנזק הרב שנגרם כתוצאה מפעילותו של הארגון.

ספציפית לגבי נאשם 1, הדגיש עו"ד מירום את העובדה שטרם קם בישראל ראש ארגון פשיעה דוגמתו. נאשם 1, היה מנהיגו הבלתי מעורער של הארגון, האלטר-אגו שלו אביו ומולידו ומי שבזכותו, בזכות מנהיגו והמוניטין שלו, גויסו פעילי ארגון רבים. הוא היה הקובע והשולט בארגון גם כאשר שהה בחו"ל. התובע השווה לעניינו של אילן בן שטרית [תפ"ח (באר שבע) 26879-11-12 **מדינת ישראל נגד בן שטרית ואח'** (4.4.16) (להלן גם: "**עניין בן שטרית**") נקבע מתחם ענישה לגבי העבירה של ראש ארגון פשיעה, אלא שבשום אופן לא מדובר היה בארגון בסדר גודל כשלנו ולא בראש ארגון שניתן להשוותו לנאשם 1. אילן בן שטרית היה ראש ארגון מקומי, שביצע עבירות בסדר גודל קטן בהרבה.

בנסיבות אלה עתרה המאשימה לגבי נאשם 1 לקביעת מתחם עונש שנע בין 15 ל-20 שנה.

אשר למיקומו של נאשם 1 בתוך המתחם, הרי שלגישת המאשימה, לא ניתן למצוא לזכות הנאשם נסיבות לקולת העונש. אותן נסיבות שתיאר הנאשם בעדותו לגבי ילדותו הקשה אינן יכולות לעמוד עוד, בהינתן שלדבריו הוא שוקם בכלא, רכש השכלה, נישא ויכול היה לכאורה לעשות בחירות אחרות. מאידך, קיימות נסיבות רבות לחומרה ביניהם עברו הפלילי של הנאשם מאז ילדותו, העובדה שביצע מעשים מתוכננים, שאיננו מכיר בהסדרה חברתית וחותר תחתיה, העובדה שתעתע ברשויות, העובדה שבתשע שנים שבהם שהה מחוץ לכותלי הכלא חולל פשיעה בסדר גודל של חיים שלמים. ב"כ המאשימה עמד על כך שמדובר בעבריין רצדיסט שבמשך השנים רק הגביר ושכלל את יכולותיו העברייניות ולכן יש להרחיקו מהחברה לעד.

בנסיבות אלה עתר להציבו ברף העליון של מתחם הענישה.

אשר לאישום השני היא "העסקה הגדולה" שעניינה **ייבוא וסחר של קוקאין** בהיקף עצום של כ-460 ק"ג שהוטמן בתוך גלגלי ברזל של מכונית תעשייתית בפרו, הועבר לקנדה ונמכר שם.

בטיעוניה לעונש, בהידרשה לערכים המוגנים, עמדה הפרקליטה, עו"ד מזור, על החומרה הרבה המצויה בהפצה

וסחר בינלאומי של סם הקוקאין וכי על בתי המשפט לנקוט יד קשה בענישה כחלק מהמחויבות של מדינת ישראל למלחמת החרמה הכלל עולמית בנגע הסמים. בהקשר זה אוזכרה הפגיעה הקשה הנגרמת מעבירות אלה לתדמית מדינת ישראל. צוין, כי מאפייניהם הייחודיים של מעשי הסחר הבינלאומי בסמים הביאו להכרה בצורך להעמיק את הלחימה בעבירות אלה ולנקוט נגדן אמצעים מיוחדים, תוך שיתוף פעולה בינלאומי. כך, חקיקת פקודת הסמים באופן המרחיב את התחולה אף מעבר לתחומה הגאוגרפי של ישראל נובעת מהכרה זו ועל רקע מעורבות הולכת וגדלה של ישראלים בעבירות סחר בסמים קשים ומסוכנים ברחבי העולם. הפרקליטה עמדה בטיעונה על כך שנאשמים 1 ו-2 בחרו בביצוע העבירה ממניע כלכלי מובהק, תוך הבאה להרס משפחות רבות, בעקבות הידרדרות לעולם הסם. נטען, כי העבירות של סחר בסם שימשו כמנוע כלכלי לארגון הפשע, אפשרו את קידום מטרותיו הפליליות והעצימו את הפשיעה שבה נטל חלק הארגון, הן בישראל והן מחוצה לה. בהקשר זה נטען, כי "העסקה הגדולה" הייתה אחד ממקורות המימון המרכזיים של הארגון. אשר לחלקו של נאשם 1 בעבירה - נטען, שלנאשם 1 היה תפקיד מפתח בעסקה כ"בעל הכוח והמוניטין" אשר אפשר לארגון להשתלט על עסקה בסדר גודל יוצא דופן בכוח הזרוע מבלי ששולם למי שהחזיק בסם - אלי לוי, תוך שהנאשמים 1, 2 ו-3 (שהודה בחלקו בפרשה ודינו נגזר) שלשלו את מלוא התמורה לכיסם לשימוש הארגון והעצמתו. נטען, כי העובדה שכספי מכירת הסמים מצאו דרכם לישראל ושימשו כדלק להתעצמות הארגון ולמלחמת דמים שגבתה קורבנות בנפש הינה נסיבה ייחודית נוספת לחומרה הרלוונטית לקביעת מתחם הענישה.

התביעה ציינה שלא עלה בידה לאתר פסיקה לגבי סחר בסם מסוג קוקאין בהיקף המתקרב לפרשה דנן. הפרקליטה הפנתה לאחת הפרשות, שבהן על דבר יבוא של כ-50 ק"ג הרואין, הושתו על מעורבים בפרשה 14 שנות מאסר בפועל [ראו: 5741/11 סוארכה נ' מדינת ישראל (20.1.2013)]. יצוין, כי בעניינו המדובר בקוקאין בכמות הגדולה פי תשע, והעומדים לדין הם מובילי התכנית העבריינית, להבדיל מהבלדרים, שהועמדו לדין באותה פרשה.

בהידרשה, אפוא, למתחם העונש ההולם טענה התביעה, כי נוכח ההיקף יוצא הדופן של העסקה כשבמרכז הנסיבה המחמירה של ביצוע במסגרת ארגון פשיעה, על הרף התחתון למתחם להיות מעל לרף העליון של עבירת המקור וכי על תקרת המתחם להיות זו הנקובה בסעיף 3 לחוק המאבק בארגוני פשיעה. לפיכך טענה התביעה למתחם שבין 22 ל-25 שנות מאסר, שכן "אין מקרה חמור ונסיבות חמורות של נאשמים מאשר המקרה שבפנינו".

אשר למיקום הנאשמים 1 ו-2 בתוך המתחם, נטען מפי התביעה, כי נוכח חלקם המשמעותי בעבירה ומעמדם יש למקם את שני הנאשמים ברף העליון של המתחם. נטען, כי כך מתחייב בשים לב לעברם הפלילי, ניהול המשפט עד תום, העדר חרטה והתנהלותם העבריינית. נטען, כי נסיבותיהם האישיות של הנאשמים צריכים לקבל משקל נמוך אל מול הפגיעה הקשה בציבור.

התביעה עתרה אפוא למתחם ענישה שבין 20 ל-25 שנים תוך מיקום נאשם 1 ברף העליון. היא עתרה כי עונש זה יצטבר לכל עונש אחר. כמו כן עתרה להשתת מאסר על תנאי וקנס משמעותי בגובה שלא יפחת מפי חמש מסכום טובת ההנאה שצמחה לכל אחד מהנאשמים בעסקה זו ועד פי חמש משווי העסקה כולה.

בהתייחס לאישום השלישי, הוא ניסיון הרצח כלפי זאב רוזנשטיין בכיכר פלומר: עו"ד דגן מטעם המאשימה טען כי אישום זה ממחיש היטב את ההיררכיה בארגון ואת חלוקת העבודה ואת נכונותם של אנשים רבים לקחת חלק אקטיבי בתכנית העבריינית שהייתה פרי יוזמה של נאשם 1. תאוותו של נאשם

1 לגבור על רזנשטיין כחלק ממאבק על שליטה וכוח, רצונו לרצוח אותו הניע אותו להפעיל את המערכת האדירה שיצר וכל אחד מחברי הארגון פעל כדי לממש את רצונו, לרבות בהמשך, בהברחתו של מיכה בן הרוש כדי למנוע את הפללתו של נאשם 1. הוא היה הדמות הקובעת והדומיננטית. ב"כ המאשימה הפנה לחומרתו הרבה של המעשה, פיצוץ באמצע עיר סואנת, תוך סיכון חפים מפשע ותוך הפרת הערך המוגן של חיי אדם. הוא הדגיש את הצורך להרתיע מפני מעשים כאלה שהפכו לצערנו לתופעה נפוצה בעת האחרונה עד כדי מכת מדינה. לגישת המאשימה, מעשי הנאשם הציבו בשעתו רף פלילי חדש נוכח דרגה גבוהה של תחכום ונבזיות. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, הפנה לתכנון המוקדם ולהתארגנות המתמשכת לביצוע העבירה וכן לנזק שנגרם בפועל מביצועה, כמו גם לנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם.

אשר למתחם הענישה שיש לקבוע לגבי נאשם 1 המאשימה חילקה את טיעוניה לשלושה מתחמים נפרדים בהתאם לסוגי העבירות שבהן הורשע נאשם 1 באישום זה:

לגבי העבירה של ניסיון רצח נטען כי מדובר בעבירה שהיא מבין העבירות החמורות שבחוק העונשין, כאשר העונש שנקבע בצידה עומד על 20 שנות מאסר. העונש הצפוי למי שעובר עבירה זו במסגרת ארגון פשיעה - כפול ועד לתקרה של 25 שנות מאסר (סעיף 3 לחוק המאבק בארגוני פשיעה). התביעה צירפה רשימה ארוכה של פסקי דין היוצרים מתחמי ענישה בעבירה זאת, וביקשה להתמקד בפסק הדין שניתן לאחרונה בתפ"ח 53698-03-17, **מדינת ישראל נ' בן דוד** (15.2.22), שם הורשעו הנאשמים בכך שבנו מטען חבלה בכוונה לפגוע באזרח והניחו אותו בתוך רכב שחנה בחניון. הנאשמים לא הספיקו להפעיל את המטען ואיש לא נפגע והם הורשעו בעבירות של ניסיון רצח ועבירות הקשורות בבניית המטען. שם לא היה מדובר בפעילות במסגרת ארגון פשיעה. על מעשה זה נקבע מתחם ענישה אשר נע בין 8 ל-11 שנות מאסר.

לגישת המאשימה, בהינתן שבמקרה שלנו מדובר היה במטען גדול פי שלושה אשר כתוצאה מפיצוץ נפגעו אנשים, המתחם צריך להיות כפול. לפיכך עתרה למתחם שבין **18 ל-22 שנות מאסר בפועל**.

לגבי העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329 לחוק העונשין: התובע הטעים כי העונש שנקבע בצידה של העבירה עומד על 20 שנות מאסר, כאשר העונש הצפוי למי שעובר עבירה זו במסגרת ארגון פשיעה הוא כפול ועד לתקרה של 25 שנות מאסר (סעיף 3 לחוק המאבק בארגוני פשיעה). בהתאם לפסיקה שצירף שלפיה בגין עבירות דומות (שלא במסגרת ארגון פשיעה) הוטלו עונשי מאסר בפועל שנעו בין 48 חודשים ל-5 שנים, הרי שלאור נסיבותינו עתר למתחם שבין 9 ל-13 שנות מאסר בהתייחס לכל נפגע.

לגבי העבירה של תקיפה הגורמת חבלה לפי סעיף 380 לחוק העונשין: על רקע פסיקה שצירף, עתר למתחם שבין 12 חודשי מאסר ל-24 חודשי מאסר.

לסיכום בגין מכלול מעורבותו של נאשם 1 באישום השלישי עתרה המאשימה למתחם כולל **שבין 25 ל-30 שנות מאסר**. לגבי מיקומו של נאשם 1 בתוך המתחם, המאשימה חזרה על טיעוניה שפורטו בהתייחס לאישום הראשון ועתרה למקומו ברף העליון של המתחם, בשל היותו אדון העבירה. בנוסף עתרה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לנפגעי העבירה.

בהתייחס לאישום הרביעי, הוא הפיגוע הפלילי ביהודה הלוי: עו"ד שריג-פאפו מטעם המאשימה הדגישה כי מדובר באישום שהוא בליבת כתב האישום שמהווה נקודת שיא במלחמה האלימה שבין ארגון אברג'יל למשפחות עברייניות אחרות. אירוע מכונן וחוצה גבולות בתולדות הפשיעה בישראל. נאשם 1 היה מחוללו של האירוע ומי ששלט על מהלכיו, זאת, גם ממקום שבתו באירופה. מדובר באירוע מתוכנן ומתוחכם שדרש מודיעין ומשאבים. מדובר במעשה שגילם בחובו זלזול נורא בחיי אדם. עד כדי כך היה חשוב לקדם את המטרה להתנקש ברוזנשטיין, שחיי אזרחים הפכו לחסרי משמעות. המעשה פגע בערך המוגן של קדושת החיים, בביטחון האישי ובסדר הציבורי. הפרקליטה הדגישה את המדיניות המחמירה שיש לנקוט כנגד מבצעי מעשים דוגמת אלה. היא חזרה על חלקו המשמעותי של נאשם 1 שהיה בקיא בכל שלבי התכנית. היא הדגישה את הנזק הנורא שנגרם ואת הנזק שהיה צפוי להיגרם. הפנתה לתסקירי קורבנות העבירה בטענה שהם תסקירים קשים מנשוא המלמדים על החורבן והאבל שעמם נותרו משפחות הנרצחים. גם כיום, בחלוף 20 שנה, ניתן לראות שהכאב לא שכך ואותות המעשה הנורא עדיין ניכרים. מעבר לכך הפנתה לזעזוע העמוק בחברה הישראלית שהמעשה יצר תוך חשש מלהסתובב ברחובות, ממש בדומה למעשה טרור.

לנוכח העובדה שבמעשה זה קיפחו חיים שלושה אנשים, הרי שבהתאם לפסיקה הנוהגת ולקדושת החיים, עתרה המאשימה להשתת **3 עונשי מאסר עולם חובה לגבי כל אחד מהנרצחים וזאת במצטבר זה לזה.**

בהתייחס לעבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין, עתרה המאשימה למתחם ענישה זהה לזה שהתבקש באישום השלישי, דהיינו בין 9 ל-13 שנות מאסר.

בהתייחס לעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, עתרה בהתאם לפסיקה שהוצגה למתחם ענישה שבין 5 ל-7 שנות מאסר לגבי כל נפגע.

לגבי עבירת הפציעה לפי סעיף 334 לחוק העונשין, עתרה המאשימה למתחם ענישה שבין 24 ל-48 חודשי מאסר.

לגבי עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, עתרה למתחם שבין 3 ל-6 שנות מאסר.

לגישת המאשימה את המתחם הכולל בגין עבירות האלימות הנלוות למעשי הרצח יש להעמיד על **30 עד 35 שנות מאסר.**

בהתייחס לאישום השישי, היא עסקת הבלדריה, ב"כ המאשימה, עו"ד בוג'ו, הדגיש בטיעונו כי הערכים הרלוונטיים שנפגעו בעקבות מעשי הנאשם הם פגיעה בחיי אדם תוך גרימת הרס למשפחות שלמות והשפעה על תדמיתה של מדינת ישראל וחוסנה החברתי. הודגש, כי אישום זה מדגים באופן בולט את שילוב הזרועות של ארגון הפשיעה לשם קידום מטרותיו בבחינת "השלם עולה על סך חלקיו". בנוסף, טען עו"ד בוג'ו, כי מעשי הנאשם הדגישו כיצד פעל ארגון הפשיעה באופן היררכי ומאורגן מבחינה לוגיסטית. ניתן לראות כי באישום זה הנאשם 1 ריכז את הטיפול בסוגיית איתור הבלדריה בעוד נאשם 14 הוביל ניסיון למציאת פתרון לבעיה שנוצרה. ברי כי מאפייני מעשים אלה ממחישים את חומרת הנסיבה של ביצוע העבירות במסגרת ארגון פשיעה. עוד הודגשה העובדה כי ארגון הפשיעה יצר ועודד התפתחות עבריינות כפי שניתן לראות ביתר עסקאות הסמים

שבהן הורשעו הנאשמים עסקאות שנוצרו בעקבות העסקה נושא אישום זה. עוד הדגיש עו"ד בוג'ו, את העובדה שהעסקה בוצעה מתוך כוונת רווח כלכלי גרידא, הן לטובת חברי הארגון והן למימון פעילות הארגון עצמו.

המאשימה הפנתה לפסיקה ועתרה לקבוע מתחם ענישה שבין **18 ל-22 שנות מאסר** לצד מאסר מותנה וקנס - בשים לב לכך שמדובר בעבירה שבוצעה במסגרת ארגון פשיעה וכן בשים לב לאמור לעיל, וכן לחלקו של הנאשם 1 בביצוע העבירה - בהיותו ראש ארגון הפשיעה, המוביל של העסקה ומי שנהנה באופן ישיר ועקיף מרווחי העבירה. המאשימה ביקשה למקם את העונש ברף העליון של המתחם.

בהתייחס לאישום השביעי, היא עסקת מיליון כדורי אקסטזי, המאשימהעמדה על הפגיעה בערכים המוגנים שכפי שפורט בהרחבה באישום השני. צוין התכנון המוקדם של העבירה שהתבטא בבחירת יעד לייבוא הסמים מתוך שיקולי כדאיות כלכלית, והדגיש כי סכומי הכסף הרבים שהושקעו בעסקה ומערך שינוע הסמים, מלמדים על התעוזה ותאווה הבצע של הנאשמים. ב"כ המאשימה הדגיש את הפחד והמורא שמטילים ארגוני הפשיעה כדרך פעולה להובלת אזרחים לשיתוף פעולה עם הארגון. לטענתו מדובר בנימוק נוסף, מלבד היכולת הלוגיסטית של הארגון, המצדיק הכפלת העונש. אשר לחלקו של נאשם 1 הודגשה מעורבותו האקטיבית בעסקה, שהתבטאה במציאת פתרון לבעיה שנוצרה (ראו: עמ' 593 ס' 125 להכרעת הדין). לנוכח כל האמור עתרה המאשימה לקבוע כי מתחם העונש הראוי בעניינו של נאשם 1 בעבירה זו נע **בין 20 ל-24 שנות מאסר**, לצד מאסר מותנה וקנס. בנוגע לעונש בתוך המתחם המאשימה עתרה למקם את נאשם 1 ברף העליון.

בהתייחס לאישום השמיני - במסגרת אישום זה הורשע הנאשם 1 בעבירה של **ניסיון** לייצוא, ייבוא 12 טון חשיש, במסגרת ארגון פשיעה, בקיץ שנת 2003, קרי, סמוך לאחר כניסתו לתוקף של חוק המאבק בארגוני פשיעה. הפרקליט, עו"ד בוג'ו, היפנה בטיעונו לקביעה בהכרעת הדין, שלפיה מסכת הראיות לימדה שנאשם 1 היה "גורם מוביל ומעוניין בניסיון לייצוא החשיש ממרוקו". הפרקליט הדגיש בטיעונו כי מעורבותו של הנאשם 1 בפרשה זו באה לידי ביטוי בכל שלבי הניסיון לקידום העסקה עד לכישלונה. כן הודגש הנזק שהיה עלול להיגרם מביצוע העבירה, אילו הושלמה, שכן המדובר בכמות עצומה של חשיש - "כמות שהייתה 'שוטפת' את אירופה" אילו הנאשם 1 היה מצליח בתכניתו העבריינית. התביעה הפנתה בטיעוניה לאסמכתא אחת: ע"פ 3759/03 **תמיר נ' מדינת ישראל** (19.2.2004) (להלן: **עניין תמיר**) וביקשה לקבוע מתחם עונש הנע בין 5 ל- 10 שנות מאסר, לצד מאסר מותנה וקנס.

בהתייחס לאישום 11, עבירות הסמים ביפן, ביקשה ב"כ המאשימה, עו"ד תוהמי, לראות בכל עבירות הסמים שנעברו ביפן, שבגין הורשע הנאשם 1, כמעשה אחד ועתרה להטלת עונש מאסר כולל. לגבי נאשם 1 עתרה ב"כ המאשימה, לקבוע מתחם עונש כולל הנע בין 20 ל-25 שנות מאסר ולקבוע את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של המתחם. זאת, בעיקר מהנימוקים הבאים: חומרת המעשים והפגיעה בערך המוגן; עמידת נאשם 1 בראש הארגון ומעורבותו בעסקאות ובליבון מחלוקות, אף בתקופות בהן שהה במעצר; השקעת סכומי כסף ישירות בעסקאות וקבלת כספים ישירות מהמעורבים ונסיבותיו האישיות, לרבות עברו הפלילי שפורטו בהרחבה.

המאשימה פירטה את מתחם העונש ההולם בעבור כל אחת מהעסקאות, בהתאם למאפייניהן. המאשימה סבורה שמתחם העונש ההולם לכל אחת מהעסקאות, עסקת ה-60 אלף, עסקת ה-90 אלף, עסקאות השולחן השני והשלישי ועסקת 3 החבילות, בגין עתרו שיש לקבוע מתחם עונש הנע בין 15 שנה ל-20 שנה שנות מאסר בפועל לכל עסקה.

בנוסף, עתרה המאשימה להשתת מאסר מותנה משמעותי וקנס כספי. בהתאם לסעיף 32 לפקודת הסמים

המסוכנים, ביקשה ב"כ המאשימה להורות שהקנס לא יפחת מפי 5 מטובת ההנאה שצמחה לנאשמים באישום זה ועד פי 5 משווי העסקאות בהן הורשעו.

בהתייחס לעבירות הכלכליות, ב"כ המאשימה, עו"ד אלון, ביקשה להתייחס לכל העבירות הכלכליות כמקשה אחת, דהיינו הלבנת ההון (באישום השני) ועבירות המס באישום ה-13. היא עתרה כי בקביעת מתחמי הענישה לכל אחד מהנאשמים יילקחו בחשבון היקף העסקה; השימוש שנעשה בכספים שהולבנו למימון פעולות הארגון; מעמדם הבכיר של הנאשמים בארגון; הפגיעה החמורה בערכים המוגנים. בהקשר זה הפנתה עו"ד אלון לערכים ולאינטרסים העומדים בבסיס הצעת חוק איסור הלבנת הון. לטענתה, הנסיבות אשר הביאו להצעת החוק, הן הנסיבות המתקיימות אף בענייננו. עו"ד אלון הדגישה את העובדה כי מדובר בארגון פשיעה גדול ורצחני אשר מימן את פעילותיו ע"י סחר בסמים. המאשימה הדגישה את הפגיעה בערך השוויון הנגרם מאי דיווח ותשלום מס. בנוסף נטען כי תופעה זו של אי דיווח המס מובילה לפגיעה בחיי המסחר והכלכלה, וכי אי תשלום המס פוגע בקופת המדינה ובמקורות המימון שלה לצרכי האזרחים. המאשימה ציינה שמדיניות הענישה בעבירות מסוג זה היא מחמירה וזאת לצורך הרתעת הרבים. בעניין זה הפנתה המאשימה לע"פ 5783/12 **מדינת ישראל נ' גלאם** (11.9.14). שם נקבע כי יש להחמיר עם אותם עבריינים אשר פוגעים בקופת הציבורית. עו"ד אלון טענה שנקבע בפסיקה כי לצורך הבהרת המסר שעבירות כלכליות אינן משתלמות, יש לתת ביטוי ברכיב ענישה כלכלי לצד המאסר. על כן, עתרה המאשימה לקביעת מתחם קנס העומד על כפל ההכנסה שהועלמה, לצד עונש המאסר (לפי ס' 220 לפקודת מס הכנסה).

בעניינו של נאשם 1, המאשימה סקרה בטיעוניה את ההיקף העצום של "העסקה הגדולה", עמדה על מעמדו של נאשם 1 כראש ארגון פשיעה, ציינה את השימוש שנעשה בכספים למימון מטרות הארגון והדגישה את הפגיעה החמורה בערכים המוגנים והצורך בהרתעת הרבים. להשקפת התביעה, על העונש המוטל לשקף את העובדה שביצוע העבירות מימן ארגון פשיעה "גדול ורצחני אשר נמצא ברף החומרה הגבוה ביותר". כאסמכתא למדיניות הענישה הנוהגת הציגה הפרקליטה את העונש שהוטל על שלושה נאשמים בתפ"ח (ב"ש) 11-12-26879 **מדינת ישראל נ' בן שיטריט** (4.4.2016). באותה פרשה הורשעו, בין היתר, הנאשמים 1,2,3 בביצוע של עבירות הימורים, עבירות מס ועבירות של הלבנת הון במסגרת ארגון פשיעה. דובר היה בהעלמת הכנסות בשיטות מרמה, ובכלל זה בהעלמת מקורות הכנסה שלמים. הנאשם בן שטרית השמיט הכנסות של כ-11 מיליון ₪, הנאשם השני השמיט הכנסות של כ-2 מיליון ₪ והנאשם השלישי השמיט הכנסות של 3 מיליון ₪ בקירוב. בשים לב להיקף הכספי ולמעמדו הבכיר של כל אחד מהשלושה בארגון הפשיעה קבע בית המשפט את המתחמים הבאים: לגבי בן שטרית - מתחם שבין 7 עד 10 שנות מאסר בפועל וקנס של 1 עד 3 מיליון ₪. לגבי הנאשם השני - מתחם שבין 4 עד 7 שנות מאסר בפועל לצד קנס של 200,000 ₪ עד 500,000 ₪. לגבי הנאשם השלישי - מתחם שבין 3 עד 6 שנות מאסר בפועל לצד קנס של 200,000 ₪ עד 500,000 ₪.

על רקע האמור לעיל, טענה המאשימה, כי בעניינו של נאשם 1 מתחם הענישה נע בין שש לתשע שנות מאסר וכי מיקומו של הנאשם 1 מצוי בחלקו העליון של המתחם. ברכיב הקנס נטען למתחם שבין גובה ההכנסה החייבת שהעלים ועד לפי שניים ממנה (כלומר, בשיעור של החל מ-9,836,640 ₪ עד 19,673,280 ₪) כאשר על שיעור הקנס המוטל בסופו של יום להיות שיעור "משמעותי".

3.4. טיעוני נאשם 1 לעונש

נאשם 1 בחר שלא לטעון לעונש. ב"כ הנאשם, עו"ד שמשון וייס, הסביר כי לגישת הנאשם אין טעם עמוד 17

בטיעון כלשהו מצדו בשלב זה, וכי הוא בוחר למקד את טיעוניו בהליך הערעור. הסנגור ציין כי לנאשם תחושה קשה מהכרעת הדין, באשר לגישתו לא ניתנו לו מלוא ההזדמנויות לנהל את הגנתו ולא התאפשר לו אפילו לסכם. כמו כן הוא ביטא מורת רוח מטיעוני המאשימה לעונש בכך שעתרה להטיל על הנאשם עונש לא מידתי, שנות מאסר כה רבות שאין די באורך חייו של הנאשם כדי לרצותו.

נאמר כבר עתה, כי הופתענו מטיעוני הסנגור ואף הבענו זאת בגלוי בנוכחותו, זאת בעיקר מהטענה שלפיה לא ניתנה לנאשם הזדמנות לנהל את הגנתו, ולא ניתנה לו אפשרות לסכם. מאחר שהדברים נטענו ואף חזרו ונאמרו על ידי הנאשם - נתייחס לדברים ביתר הרחבה בהמשך כדי להעמיד דברים על דיוקם.

3.5 הנאשם עצמו, בדבריו האחרונים, חזר על דברי סנגורו כאשר במוקד דבריו הטענה שלא נעשה עמו צדק וכי הוא חף מפשע.

3.6 דין ומסקנות לגבי נאשם 1

העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

במקרה שלנו, כפי שנקבע ופורט בהרחבה בהכרעת הדין, על העבירות כולן, כל אחת בהתאם לנסיבותיה ולחומרתה, חולשת העובדה שהן נעברו במסגרת ארגון הפשיעה שנאשם 1 עמד בראשו ושלט בו שלטון ללא מצרים. מדובר היה בארגון שנאשם 1 יזם והקים בזכות מנהיגותו, קשריו העברייניים והמוניטין שלו. ארגון זה, שהלך וצבר כוח, הפך עם השנים למכונת פשיעה משומנת היטב ששלחה זרועותיה בארץ ובחו"ל באמצעות פעילים רבים, חלקם עברייניים בעלי עוצמה משל עצמם. כפי שנקבע, מדובר היה בארגון ששיקף בהתנהלותו את כל הסממנים והמאפיינים של ארגון פשיעה. מדובר היה בארגון היררכי, שפעל באופן שיטתי, שהייתה בו התמקצעות, ערבות הדדית, מידור וחשאיות כלפי חוץ וכלפי פנים, חלוקת רווחים ועוד. הארגון שלח ידו בביצוע עבירות רבות וחמורות בעיקר עבירות סמים בכמויות שלא נראו כמותן, ואגב כך ביצע עבירות אלימות קשות לצורך ביסוס כוחו ומעמדו. ללא ספק ניתן לומר כי מדובר היה בארגון, או יותר נכון "קונצרן" שלא היה כמותו עד לאותם ימים וספק אם עד היום. הארגון התנהל במעין מערכת נפרדת של חוקים וערכים, עולם מקביל, בעל שפה משלו וחוקים משלו. אכן, במידה רבה, מדובר בקטגוריה אחרת של פשיעה, אשר חורגת לחומרה ממקרים אחרים שראינו בפסיקה. עם זאת, לצורך קביעת מתחמי הענישה לא נוכל להתעלם לחלוטין מנורמת הענישה המקובלת, נוכח הקושי האינהרנטי לקבוע נורמת ענישה חדשה בחלוף כ-20 שנה ממועד ביצוע העבירות.

3.6.1 האישום הראשון - ההרשעה כראש ארגון פשיעה

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה לפי חוק המאבק הם בעיקרם שלום הציבור ובטחונו, שמירה על שלטון החוק, שמירה על הסדר הציבורי והגנה מפני חדירתו של ארגון פשיעה לתוך מוסדות המדינה וכן הגנה על תדמיתה של מדינת ישראל בעולם.

יפים בהקשר זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 6785/09 **זוארץ נגד מדינת ישראל** (2.2.2011) (להלן: "**עניין זוארץ**"):

"פעילותן של מסגרות מאורגנות בהשוואה לפעילות יחידים, מחליפה במידה ניכרת את הפגיעה החברתית הטמונה בעבריינות...בצורתה הקיצונית, עוטה סכנה זו את דמותה מעוררת החלחלה של מסגרת פשיעה החותרת לשים עצמה בנעליה של המדינה, להניח תשתית חלופית לסדר הנורמטיבי הקיים ולהמיר את המנגנונים הממלכתיים בבני דמותם יצירי המאפיה...לסדר ההיררכי, למערכות הצדק, למערכת הכלכלית ולמרכיבי נוספים ברמה הממלכתית או האזורית, נמצא אז תחליף אותו גוזר ארגון הפשיעה "האני מאמין" שלו, שחזקה עליו כי אינו זה שעליו ייסדה עצמה המסגרת החברתית מלכתחילה".

כאשר בוחנים את נסיבות ביצוע העבירה הרי שאלו נגזרות ממידת חומרתו ושליליותו של הארגון. נקודות הבוחן הן חומרת העבירות שביצע הארגון וכן עוצמתו הארגונית [ראו ע"פ 2996/09 **דבור, שורפי ואח' נגד מדינת ישראל** (11.5.11) (להלן: "**עניין שורפי**")]. במקרה שלנו, חומרת העבירות מדברת בעד עצמה, אילו מהחמורות בספר החוקים. הן נותנות ביטוי בלתן אין הן לחומרתן והן שליליותו של הארגון. הוא הדין לגבי עוצמתו הארגונית של הארגון שעל אודותיה פרטנו בהרחבה בהכרעת הדין עת סקרנו את כל מרכיבי העזר שהתקיימו בדרך פעילותו של הארגון. יפים בהקשר זה דבריו של עד המדינה בומבי שאף צוטטו על ידנו בהכרעת הדין: **"היינו קבוצה בכל הארץ, קבוצה מאד חזקה, המון המון אנשים, תחת מרות של יצחק אברג'יל. בכל מקום בארץ הייתה לנו קבוצה שהייתה שייכת לקבוצה של יצחק"** (עמ' 608, ש' 28-30).

ניתן בהחלט לומר שעסקינן בארגון בדרגה גבוהה של חומרה ושליליות. כך גם מידת אשמו של הנאשם שהיא אינהרנטית לקביעה דלעיל. נאשם 1 היה אביו מולידו של הארגון, המוציא והמביא ולמעשה האלטר-אגו של הארגון. פעילותו הפלילית של הארגון הוכוונה על ידי נאשם 1 שהיה בקיא ושולט בכל פרטיה. הוא היה מי שהנחה את הפעילות הפלילית ונתן לה את אישורו.

כך שמענו מבומבי בהקשר זה: **יצחק תמיד הייתה לו אסטרטגיה שאנחנו נשתלט על כל המדינה, אם זה בתחום האפור, הכוונה בשוק האפור, אם בהימורים, אם בהכל, זו האסטרטגיה שלו,**

הוא תכנן באסטרטגיה הראשונית שלו שמבחינתו הוא ישתלט על כל המדינה, שבכל עיר יהיו לו נציג משלו ודרכו ננהל..." (עמ' 614, ש' 16 ואילך).

כך גם מדברי עד המדינה ה.צ: "הוא בעצם ראש הקבוצה, מה שהוא יגיד כך יהיה. אם יש בעיות הוא פותר. מה שהוא אומר כך יהיה" (עמ' 2376 ש' 6).

עד המדינה א.צ החרה החזיקאחריהם: "הוא היה מגיע אז היו רואים את הדומיננטיות שלו באוויר, את הכבוד שהיו רוכשים לו כולם, היית יכולה לראות את זה פשוט באוויר, בחצר, את הכבוד שכולם רוכשים לו..." (עמ' 3319 ש' 9).

קביעת מתחם העונש ההולם לנאשם 1 לגבי האישום הראשון

בקביעת המתחם ניקח בחשבון את כל האמור לעיל לגבי אופיו ועצמתו של הארגון, את התכנון שליווה את הקמתו, את הנזקים שעשה וצפוי היה לעשות וכן את האלימות שליוותה את התנהלותו כמשתקף באישומים האחרים.

אשר למדיניות הענישה עיון בפסיקה השונה מלמד שמרבית המקרים שבהם הורשעו נאשמים בעבירה לפי סעיף 2 לחוק המאבק היו לפני תיקון 113 לחוק העונשין, כך שלא נקבע מתחם לעבירה זו, כאשר העונש שהוטל בסופו של דבר היה עונש כולל שכלל גם את עבירות המקור. המקרה הראשון שבו נקבע מתחם ענישה לעבירה זו הוא בעניינו של בן שטרית הנ"ל, שם נקבע מתחם של 5-7 שנות מאסר. באותו מקרה מדובר היה בארגון מקומי, שהוגדר בהכרעת הדין כבעל עוצמה בינונית, אשר פעל בעיר אילת בלבד - שונה מאוד מהארגון שבתיקנו. אילן בן שטרית, שהורשע שם כראש ארגון הפשיעה, נכלל בקבוצה האילתית בארגונו של נאשם 1 והואשם בכתב האישום המקורי (טרם תיקונו בהסדר) כמנהל בארגון של נאשם 1. זאת ועוד, באותו מקרה, העונש המקסימלי בצד העבירה עמד על 10 שנים באשר פעילות הארגון שם לא כללה עבירה שעונשה מעל 20 שנה.

בתפ"ח (באר-שבע) 20623-11-12 מדינת ישראל נגד גרימברג ואח' (30.3.17) (להלן: עניין גרימברג). המתחם שנקבע לעבירה של ראש ארגון פשיעה היה 4-6 שנים. באותו מקרה מדובר היה בארגון בדרגת חומרה בינונית שלגביו נקבע שהוא פחות חמור מהארגון של אילן של שטרית. בפעילות לא ביצע הארגון עבירות שעונשן מעל 20 שנה.

לצורך קביעת המתחם בעניינו יש לקחת בחשבון, במידה מסוימת, את העובדה שחלק מהפעילות שיוחסה לארגון, בהתאם לעובדות שפורטו בהכרעת הדין, התרחשה עוד לפני שחוקק חוק המאבק, בבחינת שהסטטוס של "ראש ארגון פשיעה" והעונש בצד עבירה זו לא היה קיים למן תחילת פעילות הארגון, אלא רק מאז שנת 2003. זאת ועוד, עבירות האלימות החמורות שבכתב האישום שבגללן מוכפל העונש בצד העבירה, התרחשו ממש בסמוך לאחר חקיקת החוק. הגם שלא היה בעובדה זו כדי להשפיע על הרשעת נאשם 1 בעבירה לפי סעיף 2 לחוק המאבק בהתייחס לתקופה שלאחר חקיקת

החוק, עדיין אמורה להינתן לכך משמעות מסוימת על מידת העונש. בשל נסיבה זו החלטנו לסגת במידה מסוימת ממתחם הענישה שהיה ראוי לקבוע על בסיס חומרתו ועוצמתו של הארגון והעומד בראשו.

לאור האמור לעיל ובמערכת השיקולים והאיזונים אנו קובעים כי מתחם העונש ההולם לעבירה זו בהקשר לנאשם 1 הוא בין 15 ל-17 שנות מאסר.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם - סעיף 40יא לחוק העונשין

במסגרת סעיף 40יא לחוק לצורך קביעת עונשו של הנאשם במסגרת המתחם יש לקחת בחשבון שיקולים לעונש שאינם קשורים לביצוע העבירה. יצוין, כי השיקולים שייסקרו להלן, יפים בעיקרם גם למרבית המתחמים הנוספים שיהיה עלינו לקבוע בעניינו של נאשם 1.

כאמור, הנאשם לא טען דבר לקולת עונשו. בכל זאת, לא נתעלם מגילו הלא צעיר ומהעובדה שהוא כלאו כבר שנים רבות.

אנו שוקלים לחומרה את עברו הפלילי של הנאשם אשר מגיל צעיר הסתבך בפלילים. עוד בהיותו קטין עול בשנים, הנאשם נדון לעונש מאסר של 18 שנים באשמת רצח. הנאשם העיד לפנינו לגבי נסיבות ילדותו הלא קלות שהוליו אותו, לדבריו, לזרועות הפשע, אך מאידך אין להתעלם כי במהלך שהייתו הממושכת בכלא, כפי שהעיד בעצמו, ניתנו לו הזדמנויות שיקום, הוא רכש השכלה ואחר כך נישא לאישה ובנה משפחה. הדבר לא הביא אותו לשנות את דרכיו אלא להיפך - הנאשם שכלל את התנהלותו הפלילית והסלים אותה. עיננו הרואות, שזמן לא ארוך אחרי שנאשם 1 שוחרר ברישיון ממאסרו הוא הפר את תנאי הרישיון. בצעד לא שגרתי קיבלו הרשויות את בקשתו/הצעתו לעזוב את הארץ חלף הפקעת הרישיון (ראה פרוטוקול וועדת שחרורים בראיות התביעה לעונש). מי האמין ששילוחו מהארץ דווקא ינוצל על ידו לביסוס מעמדו של הארגון בחו"ל, להעצמת הפעילות של הארגון, להמשך ההוצאה לפועל של עבירות אלימות בארץ בידי אחרים, כל זאת כאשר הוא רחוק מעיני רשויות אכיפת החוק בארץ. את העבירות החמורות שבביצוען הורשע במסגרת אישומים 3 ו-4 הוא ביצע למעשה בהיותו עדיין אסיר ברישיון (תקופת רישיון שהסתיימה ב-18.6.04). גם בהיותו בחו"ל, בארה"ב, בתקופה שחופפת חלקית לאירועים שבתיקנו הסתבך הנאשם בעבירות פליליות חמורות במסגרת ארגון פשיעה, עבירות שבצע בארה"ב (ראה פסק דין מ-21.5.12). גם במהלך המשפט ניתן היה להתרשם מהדומיננטיות והמעמד של נאשם 1 בעולם הפשע, מהיחס שקיבל מצד יתר הנאשמים והעדים.

הנאשם לא נטל אחריות על המעשים באף שלב ואפילו לא לאחר הכרעת הדין - להיפך. לא רק שטען לחפותו, הוא טען שלא זכה למשפט הוגן וכי נמנע ממנו למצות את הגנתו. משהדברים הנ"ל נטענו על ידו, כך באופן המנותק מהמציאות, שומה עלינו להעמיד דברים על דיוקם: האמת היא, שנהגנו נהג עם נאשם 1 לאורך כל הדרך באורך רוח רב למען אפשר לו, במגבלות ניהול ההליך הפלילי וצרכיו, את הגנתו ואת יומו בבית המשפט. כדי שלא להרחיב מעבר לנדרש נזכיר בקצרה: עובר לתחילת שמיעת ההוכחות (לאחר דחיות וארכות רבות שניתנו), משבית המשפט העליון קיבל את בקשת הסנגוריה

הציבורית ושחרר את עו"ד וייס ואת הסנגוריה הציבורית מייצוגו של הנאשם והותירו ללא ייצוג ערב תחילת ההוכחות, עשה בית משפט זה כל שניתן, לרבות השהייה של ההליך, כדי לסייע לנאשם ולפתור את שאלת ייצוגו (ראה החלטה מ-26.2.17), בהמשך נעתרנו פעמים רבות לבקשות לדחיית מועדי הוכחות כדי לאפשר לבא כוחו של הנאשם להתכונן לעדויות, לא אחת אפשרנו לנאשם, לבקשתו, לחרוג מסדר הבאת העדים ואף היתרנו לו להזמין עדים מחוץ לשורה, אפילו לאחר סיום פרשת ההגנה מטעמו. לצערנו, נכונותנו זו נוצלה לעיתים שלא לצרכי ההגנה כלל, כפי שפורט בהכרעת הדין בהתייחס ל-י.א. תקצר היריעה מלפרט את הפעמים הרבות שבהן התחשבנו באופן אישי בנאשם, לרבות במצבו הבריאותי והפיזי. כך היה בעת שנעתרנו לדחיית מועדים שנקבעו לשמיעת עדותו, או לקיצור זמן עדותו, בעיקר בשל כאבי גב, על מנת לאפשר לו להיות במיטבו בעת שהעיד לפנינו לאורך ישיבות רבות. מעבר לכך, קשה היה שלא להתרשם כי הגנת כל הנאשמים בתיק זה נוהלה בשיתוף פעולה של כלל הסנגורים המייצגים. עדי המדינה נחקרו שוב ושוב על ידי כל הסנגורים עבור האינטרס המשותף של כל הנאשמים ולא רק באופן צר המתייחס לנאשם הספציפי. **ההזדמנות שניתנה לנאשם 1, (כמו גם לשאר הנאשמים), לכלכל ולמצות את הגנתם הייתה מקסימלית, אפילו מעבר למקובל.**

אשר להגשת סיכומים בכתב: קשה שלא לתמוה על התרעומת שהפנה הנאשם בהקשר זה. נזכיר: מסכת הבאת הראיות (תביעה והגנה) הסתיימה בחודש מרץ 2020 לערך. סיכומי התביעה הוגשו ב-1.6.20 וסיכומי ההגנה בכתב היו אמורים להיות מוגשים עד ליום 10.8.20, מועד שהוארך על ידנו בהתאם לבקשות ספציפיות. די והותר זמן עמד לרשות ההגנה מאז חודש מרץ 2020 כדי להיערך להכנת הסיכומים. מטעמו של נאשם 1 לא הוגשו סיכומים במועד שנקבע, ובכלל - וזאת ללא כל הודעה או בקשה למתן ארכה. השתלשלות העניינים בהקשרו של נאשם 1 פורטה בהרחבה בהחלטתנו מיום 30.8.20 שבמסגרתה ניתן ביטוי להתנהלות נאשם 1 בסוגיה. נזכיר את התרשמותנו שבטאה באותה החלטה שלפיה נאשם 1 בחר במתכוון שלא להגיש סיכומים, ויתר עליהם למעשה, אך בחר שלא להודיע על כך מפורשות מטעמים טקטיים. בהמשך, לאחר חלוף תקופה נוספת עתר עו"ד וייס (על דעת נאשם 1) לאפשר לו לסכם על פה ואנו נעתרנו לבקשה זו למרות ההתנהלות המתוארת ולמרות השיהוי הרב שנגרם בכך. לצורך כך נקבעו מספר מועדים בחודש נובמבר 2020 וניתנה לעו"ד וייס מלוא האפשרות להשמיע את סיכומיו ככל שיחפוץ. אין צורך להזכיר, שסדר הדין הפלילי מדבר על סיכומים על פה. היא ברירת המחדל בהליך הפלילי. אכן, בשל היקפו החריג של התיק ורוחב היריעה, הורינו על הגשת סיכומים בכתב, ונאשם 1, ככל שאר הנאשמים, היה אמור לפעול ברוח החלטה זו. איש לא מנע ממנו לעשות כן. חסד נעשה עם הנאשם בכך שאפשרנו לו לסכם רק על פה חרף אי עמידתו בהוראות בית המשפט ולמרות חלוף הזמן הניכר מהמועד המקורי. העובדה שנאשם 1 בחר לסכם רק על פה ולא בכתב הכביד בעיקר על עבודת בית המשפט, שהרי מבחינת הנאשם מלוא טיעוני סנגורו נשמעו, נלקחו בחשבון ואף זכו להתייחסות בהכרעת הדין.

אשר לחלוף הזמן: בהתייחס לאישום הראשון שעניינו ראש ארגון פשיעה קשה להעניק משקל של ממש לחלוף הזמן. שיקולי הענישה וההרתעה תקפים בהקשרו של הנאשם במלוא עוזם גם בחלוף הזמן, זאת הן לאור חומרתן הרבה של העבירות, לאור מנהיגותו המובהקת של הנאשם אפילו במהלך ניהול ההליך הפלילי, ובהיעדר כל אינדיקציה שעם השנים הנאשם שינה את דרכיו העברייניות.

סיכומו של דבר, לאור האמור לעיל, בהתייחס לאישום הראשון ולהרשעתו של הנאשם כראש ארגון פשיעה, יש למקם את הנאשם ברף העליון של מתחם הענישה.

3.6.2 אישום שני - העסקה הגדולה

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

כאמור, עניינו של **האישום השני** הוא במה שכונה "העסקה הגדולה", **ייבוא וסחר של קוקאין** בהיקף עצום של כ-**460 ק"ג**. ככל שהדבר נוגע ל**סחר** בסם מסוכן, שנעשה לאחר כניסת חוק המאבק לתוקף (17.6.2003) ההרשעה היא בצירוף סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה. נזכיר כי מדובר היה בסם מסוכן מסוג קוקאין אשר הוטמן בתוך גלגלי ברזל של מכונה תעשייתית בפרו, הועבר לקנדה ונמכר שם. המדובר בעסקה מורכבת ומתוכננת בקפידה. רווחי העסקה חולקו בין השותפים וכפועל יוצא מכך הורשעו הנאשמים 1 ו-2 במסגרת אישום זה גם בעשיית פעולה ברכוש אסור במסגרת ארגון פשיעה (ריבוי עבירות) ובאיסור הלבנת הון, בצירוף חוק המאבק בארגוני פשיעה, כפי שעוד ידובר.

כאמור, העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטלים. מעשה העבירה בנסיבותיה מביא לידי ביטוי פגיעה אנושה בערכים חברתיים, שבמרכזם שמירה על שלומם ובריאותם של הציבור וקידום המערכה לצמצום נגע הסחר בסמים קשים ומסוכנים. אין צריך להכביר מילים בחומרת הסחר הבינלאומי של סמים מסוכנים בהיקף ניכר. לא בכדי העונש המכסימלי הקבוע לצד העבירה עומד על 20 שנות מאסר. מגמת הענישה בעבירות מסוג זה, המכלול כל חלקה טובה, היא לנקיטת קו ענישה מחמיר הנותן ביטוי הולם לסיכון הרב בעבירות סמים לשלום הציבור [וראו, באורח כללי, לאחרונה: ע"פ 8436/20 **אמסלם נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (7.6.2021); ע"פ 4536/21 **פרץ נ' מדינת ישראל**, פסקה 12 (4.11.2021); כן ראו: ע"פ 5741/11 **סוארכה נ' מדינת ישראל** (20.1.2013)]. כך הוא אף כאשר המדובר בכמויות שאינן מתקרבות להיקף העסקה שלפנינו. אין צריך לומר, כי הדברים אמורים על דרך קל וחומר מקום בו מתבצעת העבירה במסגרת ארגון פשיעה ולקידום מטרותיו.

נסיבות ההרשעה הן אפוא חמורות מכל זווית אפשרית: החל בכמות הסם המסוכן וסוגו, וכלה בהיבטי הסחר הבינלאומי בסם, כאשר חלק מעבירת הסחר בסם התבצע סמוך לאחר כניסתו לתוקף של חוק המאבק בארגוני פשיעה. נפרשה בפנינו תמונה של תכנית עבריינית מורכבת, תוך חבירה של מי שבקיאם בעולם הסמים לפני ולפנים, על-מנת להוציא את העסקה מן הכוח אל הפועל. המדובר במהלך חוצה יבשות, אשר חייב תעוזה רבה וניהול קפדני. סחר מסיבי של סם מסוכן כקוקאין ממוטט משפחות רבות ותוצאותיו קשות. המדובר בסם מסוכן, אשר זכה לתיאור "סם מוות סדרתי שכוחו עמו לגרום רע" (ע"פ 7952/15 **מדינת ישראל נ' שץ** (15.02.2016); כן ראו: ע"פ 6029/03 **מדינת ישראל נ' שמאי**, פ"ד נח (2) 734, 743 (2004) (להלן: "**עניין שמאי**")). סם הקוקאין "הוא מן המסוכנים שבסמים" (ע"פ 4008/11 **גוארדיה נ' מדינת ישראל** (06.03.2012)). המדובר ב"אחד הסמים הגורמים להתמכרות החזקה ביותר" (עניין **שמאי**, בעמ' 23).

739). האחריות המוטלת על בית המשפט היא לנקיטת יד קשה בקביעת הענישה בעבירות מסוג זה [רע"פ 4512/15 הרוש נ' מדינת ישראל (6.7.2015)]. נזכיר שאת עסקאות הסם סובבות שורה ארוכה של עבירות מצד צרכני הסם לצורך המימון הנדרש לרכישתו. בענייננו כאשר המדובר בייבוא וסחר, בהיקף שקשה לדמיון, התוצאה קשה ביותר.

אשר לחלקו של הנאשם 1, כעולה מהכרעת הדין, צירופו לעסקה בשלביה המוקדמים ופרישת חסותו עליה היו מרכיב מרכזי בקידומה. כך, הן לצורך נישולו של אלי לוי מהסמים ומרווחי העסקה, והן מתוקף מעמדו כראש הארגון, אשר הכריע ויישב מחלוקות בין השותפים, בשלב קריטי של התגלגלות העסקה.

קביעת מתחם העונש ההולם לנאשם 1 לגבי האישום השני

אשר למדיניות הענישה הנוהגת, כאמור, התביעה ציינה כי לא עלה בידה לאתר פרשה בדרגת חומרה דומה. יחד עם זאת, מדיניות הענישה הנוהגת כאשר המדובר בעשרות קילוגרמים של קוקאין יכולה ליתן אינדיקציה לכך. כאשר המדובר בייבוא וסחר של קוקאין בהיקף אדיר של כ- 460 ק"ג, שפגיעתו כה קשה כמבואר לעיל, על הענישה להיות כבדה פי כמה. טרם נאזכר פסיקה זו נדגיש, כי בפרשיות שלהלן לא זו בלבד שמדובר בכמויות סם קטנות בהרבה, אלא שההליך הסתיים בהודאה ולא דובר בעבירות שבוצעו במסגרת ארגון פשיעה.

בע"פ 6029/03 מדינת ישראל נ' שמאי (9.2.2004) דובר בשני נאשמים שהורשעו על פי הודאתם בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (ייבוא סם מסוכן), ייבוא סם מסוכן והחזקת סם מסוכן שלא לשימוש עצמי. הנאשמים רכשו בחו"ל קוקאין במשקל של כ-10 ק"ג ובריכוז כמעט כפול מהמוצא והכניסו אותו לארץ. בית המשפט העליון החמיר בעונשם והעמיד את תקופת המאסר בפועל על 12 שנים לנאשם האחד (שהורשע בעבירה נוספת של ייבוא סם והיה בעל עבר פלילי) ועל 10 שנות מאסר לנאשם האחר.

בע"פ 4085/04 אסרף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.10.2004) הנאשם הורשע על-פי הודאתו בכך שניצל את תפקידו בשדה התעופה על מנת להוציא מנמל התעופה 42 ק"ג קוקאין שהגיעו לישראל. בית המשפט העליון הפחית מעונש המאסר שנגזר בבית המשפט המחוזי (10.5 שנות מאסר בפועל) והעמידו על 9 שנות מאסר בפועל. זאת, בשל הפער בין העונש שהוטל על המערער לבין העונש שהוטל על שותפיו לעבירה, תוך שהדגיש כי "לו עונשו של המערער היה ניצב לבדו, לא היינו מתערבים בו כלל".

בע"פ 2345/12 טרביאה נ' מדינת ישראל (27.8.2013) דובר בעסקת יבוא סמים מסוכנים מסוג הירואין וקוקאין בכמות של 75.530 ק"ג לערך מירדן לישראל. סמוך לגבול הבחינו שוטרים בנאשם ובחבריו, שהשליכו את הסם ונסו, אך נתפשו לבסוף. הגם שדובר בבלדרים, ולא ביוזמי ההברחה, ובהתחשב בכך שחלקו של המערער בתכנית העבריינית היה "מינימלי", התמורה שאותה היה אמור לקבל הייתה מזערית, זו הייתה הסתבכותו הראשונה עם החוק ואף הודה בחקירתו במשטרה וסייע בהפללת אחרים, עונשו הועמד על 8 שנות מאסר בפועל.

כללו של דבר, נתנו דעתנו למידת הפגיעה בערכים החברתיים, לנסיבות העבירה יוצאות הדופן בחומרתן, לחלקו ומעמדו הדומיננטי של נאשם 1 ולקווי הענישה הבאים לידי ביטוי בפסיקה, כאשר המדובר בייבוא קוקאין בכמות הרחוקה עד מאד מזו שנגולה לפנינו. נוכח העובדה, שעיקר השתלשלות הפרשה הייתה עובר לחקיקת חוק מאבק בארגוני פשיעה ויתרתה סמוך לאחר כניסת החוק לתוקף יינתן משקל מוגבל לנסיבות המחמירות של ביצוע העבירה במסגרת ארגון פשיעה.

לצורך קביעת המתחם באשר לאישום זה אנו רואים ליתן משקל לכך, שאחד המעורבים בפרשה, נאשם 3, מאיר

אברג'יל, נדון לעונש מתון ביותר, כנזכר לעיל, במסגרת הסדר טיעון. ערים אנו לכך, שהרשעת נאשם 3 בכתב אישום מתוקן הייתה בעבירות שונות מאלה שבהם הורשעו נאשמים 1 ו-2 וכי לגבי נאשם 3 היוותה הודאתו (בשלב מוקדם של ההליך הפלילי) שיקול משמעותי להקלה במידת העונש, לצד שיקולי קולא נוספים. עם זאת, בשים לב לחלקו של נאשם 3 בפרשה זו, שעה שכעולה מהכרעת הדין היה זה שחילץ את העסקה מהמבוי הסתום, שאליו נקלעה בשלביה הראשונים - מתבקש ליתן משקל מסוים למידת הענישה המתונה מאד שהושתה עליו (וראו ל"הגנות המסגרתית" המתבקשת בכגון דא - ע"פ 2996/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה עח(11.05.2011); ו"לפרופורציה הסבירה" הנדרשת - 7068/06 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל, פסקה 18 (31.5.2017)).

לפיכך אנו קובעים בהתייחס לנאשם 1 את מתחם העונש ההולם לעבירה זו על **18 - 22 שנות מאסר בפועל**.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם - סעיף 40יא לחוק

עמדנו לעיל על השיקולים הנוגעים לנאשם 1 ולא נחזור על הדברים. בהקשרנו, משקל ניתן גם לכך, שחלפו כשני עשורים מאז ביצוע העבירה, ולכן אנו קובעים כי עונשו של נאשם 1 בפרשה זו יהא במרכז המתחם.

3.6.3 האישום השלישי - ניסיון הרצח בכיכר פלומר

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

פיצוץ מכונית התופת בכיכר פלומר היוותה קפיצת מדרגה במסגרת הניסיונות להתנקש בחייו של זאב רזנשטיין. מדובר היה במעשה מתוכנן, מורכב לביצוע ונועז אשר המניע לו היה מאבקי כוח בעולם התחתון והרצון להגביר את כוחו והשפעתו של הארגון והעומד בראשו. כאמור, מדובר היה בתוכנית עבריינית שתוכננה והוצאה לפועל במשך תקופה ממושכת, ובצורה מדוקדקת ביותר, תכנית שנטלו בה חלק מספר פעילי ארגון. ראשיתו בפניית נאשם 1 ל-ה.צ על מנת שירכיב את מטען החבלה, המשך בהשגת מכשירי השלט-רחוק אשר שימשו להפעלת המטען, גניבת הרכב אשר בו הושם המטען וזיוף לוחית הרישוי שלו, המשך בהרכבת המטען והטמנתו בפגוש הרכב הגנוב בביתו של נאשם 11, בהבאת הרכב אל צמוד למשרדו של רזנשטיין, עריכת תצפית על המקום, ולבסוף פיצוץ המטען מרחוק עם הגעתו של רזנשטיין למקום. המעשה בוצע בשעות היום, במקום הומה אדם בתל אביב. האפשרות שיחד עם רזנשטיין ייפגעו אנשים נוספים, בעיקר שומרי הראש שלו שעמדו בקרבתו, הייתה אך צפויה, ברמת וודאות גבוהה - אלא שהמטרה קידשה את האמצעים. כתוצאה מהאירוע נגרם נזק רב לרכוש וכן נפצעו רזנשטיין, שלושת מאבטחיו ועוברת אורח. הערכים המוגנים שנפגעו הם קדושת החיים והגוף, הסדר הציבורי וכן תחושת הביטחון האישי. כאשר אנו עוסקים ספציפית בניסיון רצח באמצעות מטען חבלה, הפגיעה בערכים המוגנים אף גוברת - הן משום שמדובר בנשק אשר מעצם טיבו נועד לתכלית התקפית, והן משום שמטען חבלה גורם לנזק היקפי ובלתי מבוקר, בעל פוטנציאל הרס מובנה תוך סיכוי לפגיעה באנשים תמימים. אין זה סוד שבשנים האחרונות שימוש במטעני חבלה במסגרת סכסוכים עברייניים ולמטרת חיסול חשבונות פליליים, הפכו שכיחים. לא אחת מתפוצצים מטעני נפץ בלב שכונות מגורים או ברחובות וכבישים הומי אדם. היות התופעה כמעט מכת מדינה מצדיקה התייחסות עונשית מחמירה ומרתיעה במיוחד.

לנאשם 1 היה באירוע תפקיד מכריע. הוא היה היוזם, בעל האינטרס ומי שהכתיב את המלחמה ברוזנשטיין ואת שיטות הפעולה - כפי שנקבע בהרחבה בהכרעת הדין. נאשם 1 היה בקיא ברזי התכנית ואישר את ביצועה. גם לאחר האירוע נאשם 1 פעל כדי להבריא מן הארץ את מיכה בן הרוש פן הלה יסכן את הארגון ואותו.

מתחם העונש ההולם לנאשם 1 בהתייחס לקשירת קשר וניסיון רצח במסגרת ארגון פשיעה

העונש בצד העבירה של ניסיון רצח במסגרת ארגון פשיעה הינו 25 שנות מאסר. עיון בפסיקה מלמד על שונות רבה בעונשים שהוטלו בגין ביצוע עבירה זו, כפועל יוצא מנסיבות כל מקרה ובמקרה. אנו נסקור להלן מקרים אשר קרובים ככל שניתן בנסיבותיהם למקרה שלנו ו/או למקרים שמהם ניתן להקיש על המקרה שלנו.

תפ"ח (ת"א) 34398-05-11 **מדינת ישראל נגד בכר** (22.7.14): באותו מקרה נבנה מטען חבלה מאולתר, כחלק מתכנית להתנקש בחייו של הקורבן על רקע סכסוך אישי. המטען הוטמן מתחת לרכבו של הקורבן והופעל בעת שהלה התכוון לנסוע ברכב. לקורבן נגרמו פציעות קשות וכן נגרמה פגיעת הלב לבתו הפעוטה שישבה ברכב. נגרמו נזקים לרכב ולרכבים סמוכים. המבצעים העיקריים הורשעו בין השאר בעבירה של בניסיון רצח. נקבע מתחם שבין **10 ל-12 שנות מאסר בפועל**.

בעניין **בן שטרית** שהוזכר לעיל, דובר בשני ניסיונות רצח, חלק מחיסול חשבונות, במסגרת ארגון פשיעה. במקרה הראשון, התכנית בעיקרה הייתה לבצע את ההתנקשות בדרך של ירי לעבר רכבם של הקורבנות. הניסיונות לא צלחו. בהתייחס לראש הארגון נקבעו שני מתחמי ענישה: לגבי מקרה אחד בין **11 ל-13 שנות מאסר** ולגבי המקרה השני **9 ל-11** בין **שנות מאסר**.

בעניין **בן דוד** הנ"ל שם הורשעו הנאשמים בעבירות של ניסיון רצח ועבירות נשק, נבנה מטען חבלה כדי לפגוע באזרח (לא במסגרת ארגון פשיעה). מטען החבלה כלל חומר נפץ במשקל 643 גרם והונח ברכב שחנה בחניון. המשימה לא יצאה לפועל ולא נגרם נזק. מתחם הענישה שנקבע היה בין **8 ל-11 שנות מאסר**.

בע"פ 6908/10 **דוד נ' מדינת ישראל** (2.1.2013) החליט המערער להביא למותו של המתלונן, בשל אמירה של מה בכך של המתלונן; הנאשם יצר קשר עם שני אנשים נוספים והם הגיעו סמוך לביתו של המתלונן כדי לחפש אחריו, כאשר הנאשם מצויד באקדח. כאשר הגיע המתלונן לביתו הוא נורה בידי הנאשם 4 יריות, שתיים מהן פגעו בו ופצעו אותו. בית המשפט המחוזי גזר על **הנאשם 12 שנות מאסר** בפועל, והתחשב בין היתר בעובדת היותו אב צעיר לפעוטות אשר נולדו במהלך מעצרו. בית המשפט העליון הותיר את העונש על כנו.

נקל לראות כי מתחמי הענישה שנקבעו בפסיקה, כמפורט לעיל, משקפים אירועים קלים יותר, לעיתים משום שהאירוע לא בוצע במסגרת ארגון פשיעה - כך שלא מתקיימת הנסיבה המחמירה אשר מוסיפה על העונש בצד העבירה - ולעיתים משום שהניסיון לא הניב כלל פגיעה גופנית.

בקביעת המתחם ניקח גם בחשבון את מכלול הנסיבות לחומרה שפורטו לעיל. יחד עם זאת לא נתעלם מהעובדה שהאירוע בוצע סמוך לאחר חקיקתו של חוק המאבק, עובדה שאמורה להשפיע על אי מיצוי מלא של הסנקציה העונשית שבאה בעקבותיו.

במכלול השיקולים והאיזונים אנו קובעים את מתחם העונש לנאשם 1 בגין העבירות קשירת קשר וניסיון הרצח בין **15 ל-18 שנות מאסר**.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

על רקע מכלול הנסיבות השונות, לחומרה ולקולא, שפורטו לעיל בסעיף 3.6.1 יש למקם את נאשם 1 ברף העליון של המתחם - **והדברים יפים גם לגבי שאר המתחמים באישום זה**.

מתחם העונש ההולם לנאשם 1 בהתייחס לחבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין

עיון בפסיקה שהוגשה על יד המאשימה, ולא נפרט את כולה, מצביע על ענישה נהגת שבין 4 ל-7 שנות מאסר בפועל. כך עולה גם מעיון בפסיקה נוספת או אחרת מזו שצירפו הצדדים. יובהר, כי בכל אותם מקרים שנדונו, לא מדובר היה באירועים שבוצעו במסגרת ארגון פשיעה ולא בנסיבות של פיצוץ דוגמת זה שלנו.

בע"פ 6373/11 **זריהן נ' מדינת ישראל** (30.5.13), נדון נאשם שהכה את בנו בשעת כעס באופן קשה **ל-5 שנות מאסר בפועל**.

בע"פ 8870/12 **סנד נ' מדינת ישראל** (4.12.13), נדונו שני הנאשמים (אחים) למאסר בפועל של **45 חודשים** לאחר שתקפו את המתלונן במוט ברזל ושוקר חשמלי.

בע"פ 6496/21 **ריאן נ' מדינת ישראל** (20.12.21): שני ערעורים על גז"ד בגדרו הוטל על המערערים עונש של **4 שנות בפועל**, לצד עונשים נלווים. זאת בעקבות הרשעתם, לצד שלושה נאשמים נוספים, במסגרת הסדר

טען, בעבירות נשק ואליומות (אירוע ירי שהסתיים למרבה המזל בנזק לרכוש) שבוצעו על רקע סכסוך משפחתי.

בע"פ 2165/14 **האדיה נ' מדינת ישראל** (21.4.15), נדון עניינו של מי שתקף אדם ממניע נקמה על דקירתו של בן דודו, בכל חלקי גופו תוך שימוש בנשק קר, גם לאחר שהתמוטט המשיך להכותו ואף לדרוך על ראשו. **בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 ל-7 שנות מאסר בפועל.**

בע"פ 8750/16 **קיש נ' מדינת ישראל** (4.12.17) המערער הורשע על פי הודאתו בעבירות של סיוע לחבלה בכוונה מחמירה ובקשירת קשר לביצוע פשע, בכך שהסכים למלא תפקיד של תצפיתן באירוע אשר במהלכו הושלכו מספר בקבוקי תבערה מטווח קרוב על מכונית שעצרה בצומת. כתוצאה מהאירוע נפגעה הנוסעת במכונית באופן קשה, הנהג נפגע אף הוא והמכונית עלתה באש. מתחם העונש ההולם שנקבע נע בין **36-60 חודשי מאסר** ובית המשפט המחוזי השית על הנאשם עונש מאסר בפועל של 48 חודשים ועונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי למרות שהנאשם נעדר עבר פלילי ובעת האירוע היה בן כ-19, העונש עומד בהלימה לתוצאה הקשה של האירוע.

לסיכום, במכלול השיקולים, שפורטו קודם, בהינתן טיבו של האירוע ונסיבותיו ומידת אשמו של נאשם 1, ועל רקע מדיניות הענישה, אנו קובעים את מתחם העונש המתייחס לעבירה זו בין **7 ל-9 שנות מאסר בפועל.**

מתחם העונש ההולם לנאשם 1 לעבירה של חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין

מתחמי הענישה שנקבעו בסוג זה של עבירה מלמדים על שונות רבה מאד, כפועל יוצא של נסיבות כל מקרה וטיב הפגיעה, ותקצר היריעה מלפרט.

במקרה שלנו יש לקחת בחשבון את חומרתו הכללית של האירוע שבוצע במסגרת ארגון פשיעה, וההרסניות, שהייתה גלומה בו ומנגד - את סוג הפגיעה שנגרמה לעדי חן - כאבי אוזניים וחרדה.

במכלול השיקולים, אנו קובעים את מתחם העונש לעבירה שבכותרת **בין שנה לשנתיים** מאסר. את עונשו של נאשם 1 יש להעמיד ברף העליון של המתחם.

המתחם הכולל לנאשם 1 באישום השלישי

לאור כל האמור לעיל אנו מעמידים את מתחם העונש הכולל לגבי נאשם 1 בהתייחס לאישום השלישי **בין 19 ל-22 שנות מאסר בפועל.**

3.6.4 **האישום הרביעי - הפיצוץ ביהודה הלוי**

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

לאחר הכישלון לגרום למותו של רוזנשטיין בפיצוץ בכיכר פלומר, ובהמשך לתוכנית שאותה הוביל ויזם נאשם 1 להתנקש בחייו של רוזנשטיין, הוטמן מטען חבלה רב עוצמה על הגגון שמעל דלת הכניסה לעסק חלפנות כספים ברח' יהודה הלוי 47 בתל אביב, מקום שאליו נהג רוזנשטיין להגיע באופן תדיר. מדובר היה במעשה נועז ומתוכנן מראש שעל ביצועו הופקד בומבי. בומבי שקד על התכנית לאורך מספר חודשים תוך איסוף מודיעין, התחקות אחר עקבותיו של רוזנשטיין, הצטיידות בלבנות חבלה וכו'. לצורך מימוש התכנית ומימונה זימן נאשם 1 למקום שיבתו בבליה, מספר דמויות מפתח בארגון, בכללם את נאשם 2, ושם הוא סיכם עם בומבי את הסוגיות המרכזיות הנחוצות לביצוע, וכן גייס מנאשם 2 ומטולי כסף למימון המבצע. מדובר היה בתכנית אכזרית וחסרת עקבות, שלא הייתה שונה במהותה מפיגועי הטרור שאותם חוותה המדינה באותם ימים. כל בר דעת הבין שפיצוץ מטען חבלה רב עוצמה מעל עסק פעיל בשעות העבודה, במרכז העסקים ההומה של תל אביב, עלול לגרום לתוצאות הרסניות ולפגיעה פיזית באנשים רבים ותמימים - כפי שגם קרה.

נכון לומר שמדובר באירוע מן החמורים שידעה המדינה, על רקע מלחמות כוח שניהלו ארגוני פשיעה זה בזה, תוך התעלמות מוחלטת מהמחיר שעלולים לשלם חפים מפשע. **על בית המשפט להביע את סלידתו יחד עם מסר חד וברור בגנותם של מעשים כאלה למען יראו ויראו.**

יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע **בעניין גרימברג:**

"על בית המשפט להתייחס בחומרה לכל מעשה שמטרתו אינה אלא "סגירת חשבונות" בין עבריינים המגלים זלזול בחיי אדם ומוכנים להוציא לפועל המתה של אחר, ללא כל ערך לחיי אדם, אם חיי הקרבן המיועד ואם חיי כל מי שעלול להיפגע תוך כדי המעשים. צריך להישמע מסר חד וברור המוקיע כל ניסיון לפגיעה בחיי אדם, קל וחומר כשהתכנון היה מיועד להיעשות תוך שימוש בכלי נשק, בחבורה, לאחר תכנון, וכחלק ממעשים המבוצעים במסגרת ארגון פשיעה. המחיר החברתי של מעשים כגון אלה הוא כבד ובלתי נסבל."

וכך נאמר על ידי בית המשפט העליון לגבי החומרה הנודעת לעבירות המבוצעות בנשק [ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נגד סאלימן (19.1.14)]:

"עבירות המבוצעות בנשק טומנות בחובן פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור ובטחונו. החשש הוא, כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית שעלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים."

וכן,

"ניסיון החיים מלמד, לצערנו, כי אזרחים תמימים שנקלעו ל"קו האש" בסכסוכים פנימיים של עבריינים נפגעו ואף מצאו את מותם ולכן, אין מנוס, אלא להחמיר בעבירות כגון דא, הן בהיבט

ההרתעתו והן בהיבט של שמירה על שלום הציבור" [ע"פ 310/09 שטרית נגד מדינת ישראל" (17.4.11)].

כאמור, באירוע זה מצאו את מותם בנו של בעל הציניג', נפתלי מגד ז"ל, רחמים צרויה ז"ל ומשה מזרחי ז"ל - ונאשם 1 הורשע בגין מותם בעבירה של רצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) כפי נוסחו טרם התיקון של עבירות המתה - הכל כפי שפורט בהכרעת הדין.

במהלך האירוע נפצעו רוזנשטיין ושני מאבטחיו: רמי גרוסמן ועופר ורסנו ונאשם 1 הורשע לגביהם בעבירה לפי **סעיף 329** לחוק העונשין. בגין פציעתו של אברהם אבן הורשע נאשם 1 בעבירה לפי **סעיף 333** לחוק העונשין. כמו כן נפגעו בעקבות הפיצוץ כ-50 אנשים נוספים, כפי שפורט בכתב האישום ובהכרעת הדין, כאשר לגבי חלקם נאשם 1 הורשע בעבירה לפי סעיף 334 לחוק העונשין ולגבי חלקם בעבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מפיצוץ חמור זה הם קדושת החיים והגוף, הסדר הציבורי וכן תחושת הביטחון האישי. כאשר אנו עוסקים ספציפית במעשה המבוצע באמצעות מטען חבלה, הפגיעה בערכים המוגנים אף גוברת בהינתן הפגיעה ההרסנית והלא מבוקרת שגורם מטען חבלה. הדברים שצוטטו בעניין זה מן הפסיקה במסגרת הדיון באישום השלישי יפים גם בהקשר לאישום זה ולא נחזור. יש להפנות לתסקירי נפגעי העבירה, כפי שפורט קודם, ואת השפעת האירוע על חיי המשפחות, תוצאות טרגיות שאותותיהן ניכרות עד היום.

חלקו של נאשם 1 בביצוע העבירה היה קרדינאלי. ללא הוראתו, הכוונתו ומתן אור ירוק לבומבי לצאת לדרך, היא לא הייתה מתבצעת. כפי שנאמר לגבי האישום השלישי, לנאשם 1 היה באירוע תפקיד מכריע. הוא היה היוזם, בעל האינטרס ומי שהכתיב את המלחמה ברוזנשטיין ואת שיטות הפעולה.

בהתייחס להרשעת הנאשם ברצח יש לגזור עליו עונש של מאסר עולם כעונש חובה. בשל רקע חומרתו המופלגת של האירוע, הזלזול הבוטה בחיי אדם שליווה אותו, תוצאתו הטרגית בדרך של קיפוח חייהם של שלושה אנשים שכל חטאם היה שהם נמצאו במקום בזמן האירוע וחלקו של הנשם בייזום המעשה - נכון להטיל על נאשם 1 שלושה מאסרי עולם שירוצו במצטבר זה לזה.

מתחם העונש ההולם לנאשם 1 בהתייחס לעבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין

במסגרת האישום השלישי התייחסנו למתחם הענישה בנוגע לעבירה זו. לאור טיבם הכללי הזהה של המעשים, המניע מאחוריהם ושיטת הביצוע, הדברים שפורטו שם יפים גם בהקשר לאישום זה. ואין סיבה לשנות מהמתחמים שנקבעו, או לחזור על שנאמר.

מתחם העונש ההולם לנאשם 1 בהתייחס לעבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין

לאברהם אבן נגרמו בגין אירוע זה חבלה בעורף שכללה תפירה וחבישה וירידה בשמיעה באוזן שמאל.

עיון בפסיקה השונה מלמד על מנעד רחב של ענישה, כפועל יוצא מהנסיבות הספציפיות. ברובם של המקרים מדובר היה בפגיעה בנפגע בדרך של ירייה או באמצעות סכין, נסיבות שונות מהמקרה שלנו. לא מדובר באף מקרה בארגון פשיעה. לשם הדוגמא נביא מספר פסקי דין תואמים יחסית בנסיבותיהם:

בע"פ 4761/19 **אבו מוסא נגד מדינת ישראל** (4.11.19), שם אושר עונש מאסר בן 54 חודשים שהוטל דלמטה. באותו מקרה הנאשם ירה לכל עבר בנשק שהיה ברשותו ופגע בשניים מתוך חמשת בני משפחתו שהיו בסביבה. האחד נפגע בבטן והשני בצוואר. נקבע מתחם **בין 54 חודשי מאסר ועד 7 שנות מאסר**. הנאשם מוקם ברף התחתון של המתחם לאור הודאתו במסגרת הסדר טיעון.

בע"פ 1971/19 **אבו חוסיין נגד מדינת ישראל** (30.6.19) אושר עונש מאסר בן 42 חודשים שהוטל על הנאשם אשר ירה במתלונן מספר קליעים וגרם לו בין השאר לחתך מדמם בקרקפת שחייב את אשפוזו. המתחם שנקבע היה בין 3.5 ל-6 שנות מאסר. בית המשפט

במכלול השיקולים השונים אנו קובעים את מתחם העונש ההולם את נאשם 1 בין **4 ל-7 שנות מאסר**.

מתחם העונש ההולם לנאשם 1 לגבי עבירה לפי סעיף 334 לחוק העונשין

בגין הפגיעה ב-7 פצועים הורשע נאשם 1 בעבירה לפי סעיף 334 לחוק העונשין. לאותם אנשים נגרמו חבלות/פצעים מדמים, חתכים ושריטות. הפסיקה מתייחסת ברובה למקרים שאין בינם לבין המקרה שלנו. לשם הדוגמא נציין:

ברע"פ 5655/13 **עמרם נגד מדינת ישראל** (20.11.14), הנאשם חבט בבקבוק על ראשו של המתלונן וגרם לו לחתך עמוק. בית המשפט העליון קבע מתחם שבין **9 ל-24 חודשי מאסר** וגזר את עונשו של הנאשם לשנת מאסר.

במכלול השיקולים השונים ולאור חומרתו של האירוע כפי שפורט, אנו קובעים את מתחם העונש בהקשר לעבירה זו בין **2 ל-3 שנים שנות מאסר** לגבי כל נפגע.

מתחם העונש ההולם לנאשם 1 לגבי עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין

לעבירה זו ולפסיקה הרלוונטית ניתנה התייחסות כבר במסגרת האישום השלישי. באישום הרביעי מדובר בנסיבות הדומות במהותן והן מבחינת טיב המעשה והן מבחינת טיב הפגיעות/נזקים. אנו מעמידים אפוא את המתחם **בין שנה עד שנתיים מאסר** בהתייחס לכל נפגע.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

על רקע מכלול הנסיבות השונות שפורטו בסעיף לעיל, יש למקם את נאשם 1 ברף העליון של המתחמים השונים שנקבעו במסגרת אישום זה.

3.6.5 האישום השישי - עסקת הבלדריה

נסיבות ביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם

בהתאם לעובדות שנקבעו בהכרעת הדין, עד המדינה י.מ. סיכם עם יניב בן סימון ועם נאשם 14 כי יסייע להם לייבא - באמצעות שתי בלדריות - 18 ק"ג סמים מסוג קוקאין, בסופו של יום הגיעה לפרו בלדרית אחת בלבד שגייס י.מ. בהשתתפות י.מ., נאשם 14, אייבי אברג'יל ובן סימון - שוחח בן סימון עם הגורמים בפרו, וסוכם על שליחת הסמים עם הבלדרית. הבלדרית טסה ללונדון ובידיה מזוודה ובה כמות של לפחות 9 ק"ג סם מסוג קוקאין. עם הגעת הבלדרית לא נמצא גורם שיאסוף את הסמים. באותו שלב נעצר בן סימון, ולא היה ביכולתו לסייע בקידום העסקה. על מנת לקבל את הסמים מהבלדרית הפעילו י.מ. ונאשם 14 לחץ בשיחות טלפון על ציון אלון ובקשו ממנו לפתור את הבעיה באמצעות גורמים מטעם הארגון. אלון דיווח לנאשם 1 על ההתפתחויות, ביקש ממנו סיוע ופעל בהתאם להנחיותיו. נאשם 1 פנה לנאשם 6 והנחה אותו לסייע לאלון. נאשם 14 בידיעת אלון ואברג'יל, העביר ל-י.מ. 5,000 דולרים שנועדו לשמש את י.מ. לנסיעה ללונדון לאיתור הבלדרית ולאיסוף הסמים. בטרם הושלם איסוף הסמים ברח הבלדרית והסמים לא אותו. בשלב זה האשימו נאשם 14 ואלון את י.מ. באובדן הסמים. בומבי, שפעל מטעם הארגון בתיאום עם אברג'יל, דרש מ-י.מ. שישלם את מלוא הרווח הכספי שהיה מתקבל כתוצאה ממכירת הסמים. בהמשך, בשל התערבות ה-צ. לטובת י.מ., אישר נאשם 1 את הצעת בומבי ש-י.מ. ישלם קנס שיעמוד על 80,000 דולרים, הסכום שהוציא הארגון לרכישת הסמים, וכן ש-י.מ. ימשיך לבצע עסקאות סמים עבור הארגון, ללא השקעה נוספת מטעם הארגון, עד להשבת מלוא החוב. סכום הקנס שהוסכם שולם לבומבי, ושימש להוצאות הארגון.

מאפייני החומרה המרכזיים בעבירה זו הם סוג הסמים שיובאו, קוקאין, וכמותו הרבה של הסם, 9 ק"ג, כמות שיכולה לגרום לנזק רחב היקף ומשמעותי. סם הקוקאין מוגדר כסם קשה.

נסיבה משמעותית לחומרה בעניינו של הנאשם 1 היא תפקידו המרכזי באירוע שהוכיח כי הוא העומד בראש היררכיית הארגון. לראיה, כאשר לא נמצאו הסמים או הבלדרית, הנאשמים פנו אליו בבקשת סיוע והדרכה.

כאמור, הנאשם 1 פנה לנאשם 6 והנחה אותו לסייע לאלון. בהמשך, אישר הנאשם 1 את הצעת בומבי ש-י.מ. ישלם קנס וימשיך לבצע עסקאות סמים עבור הארגון. כך, ניתן לראות שוב כי הנאשם 1 עמד בראש שרשרת קבלת ההחלטות של הארגון.

מתחם העונש ההולם לנאשם 1 לגבי האישום השישי

לגבי חלק ממדינית הענישה הנוהגת כבר עמדנו באישום השני והדברים יפים המחויבים. כך למשל בהתייחס לפס"ד בעניין שמאי שאוזכר לעיל. ונוסיף:

בע"פ 1256/18 **זאודי נ' מדינת ישראל** (7.6.2018), לא התערב בית המשפט העליון בעונש 6 שנות מאסר בפועל שגזר בית המשפט המחוזי על הנאשם, לאחר שהעמיד את מתחם הענישה בעניינו על 5 וחצי עד 8 וחצי שנות מאסר. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של ייבוא סם מסוכן. הנאשם שב לישראל בטיסה מפראג והביא עמו מזוודה ובה סם מסוג קוקאין במשקל של **7 ק"ג**.

בע"פ 3570/09 **אבו עמרה נ' מדינת ישראל** (3.5.2010) (להלן: **עניין אבו עמרה**), הוטל על הנאשם עונש של שבע וחצי שנות מאסר בגין ייבוא של 4.75 ק"ג הרואין. מדובר בנאשם, אב לשני ילדים צעירים, נעדר דפוסי עבריינות, שהודה והביע חרטה. בית המשפט העליון דחה את ערעורו על חומרת העונש בקבעו כי בעבירות מסוג זה משקלן של הנסיבות האישיות של מבצע העבירה נדחות מפני הפגיעה באינטרס הכללי.

ת"פ (מח' מרכז-לוד) 620-01-17 **מדינת ישראל נ' גיולה** (26.4.2018), הורשע נאשם על פי הודאתו בעבירות של ייבוא סם מסוכן והחזקת סם שלא לצריכה עצמית. הנאשם שב לישראל מפריז ועמו מזוודה ובה סם מסוג קוקאין במשקל של **4.92 ק"ג**. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם עונש הנע בין 4 וחצי ל-7 וחצי שנות מאסר בפועל** והשית על הנאשם עונש של **5 וחצי שנות מאסר בפועל** לצד רכיבי ענישה נוספים. על פסק דין זה לא הוגש ערעור לבית המשפט העליון.

בעניינו של הנאשם 1 מתקיימות נסיבות רלוונטיות, שיש בהן כדי להשפיע על קביעת המתחם, ובעיקר אלה:

התכנון שקדם לביצוע העבירה - לעסקה זו קדם תכנון רב המלמד כי שליחת הסמים עם הבלדרית היה אירוע מתוכנן היטב. תכנון זה כלל פגישה מקדימה, נסיעה לאמסטרדם לגיוס הבלדרית ורכישת כרטיסי טיסה עבורה.

חלקם היחסי של הנאשמים בביצוע העבירה - כפי שצוין, התמונה המתקבלת היא שכל אחד מהנאשמים שימש חוליה בשרשרת הספקת סמים. עם זאת, ראוי לציין את חלקו של הנאשם 1, כעומד בראש ארגון הפשיעה וכתוצאה מכך נושא באחריות משמעותית.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה - כאמור, מדובר בסם קשה ובכמות גדולה. לפיכך, ניתן לקבוע שכתוצאה ממעשי הנאשם עלול היה להיגרם נזק רב לצרכני הסמים. בנוסף, כתוצאה מצריכת סמים זו עלולות להיווצר עבירות נלוות, אשר יכולות לפגוע בכלל החברה הסובבת את צרכני הסמים.

מצאנו ליתן משקל מסוים לעונשים שהושטו על הנאשמים 6 ו-15, שהורשעו, אף בגין פרשייה זו. אמנם מדובר בהרשעה במסגרת הסדר טיעון, כאשר בעניינם ניתן משקל משמעותי לקולא להודאתם, גם אם לאחר שמיעת הראיות וכן בעניינו של נאשם 6 ניתן משקל לעונש מאסר עולם שהוא מרצה.

במכלול השיקולים והאיזונים אנו קובעים את מתחם העונש ההולם את נאשם 1 בגין אישום זה בין **12**

ל-15 שנות מאסר בפועל.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

מרבית הנימוקים כבר פורטו קודם, ולא נחזור. בקביעת עונשו של הנאשם 1 בתוך המתחם, יינתן משקל לזמן הרב שחלף מעת ביצוע העבירה ולפיכך אנו ממקמים את הנאשם במרכז המתחם.

3.6.6 האישום השביעי - עסקת המיליון

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

במסגרת האישום השביעי נקבע כי בחודש אפריל 2003 נאשמים 1 ו-16 רקמו קשר פלילי, יחד עם מוטי אטיאס ואחרים לייבא מיליון כדורי אקסטזי מהולנד לאוסטרליה ולמכור אותם שם כחלק מפעילות הארגון. כדורי הסם, שנרכשו בהולנד, הועברו לאוסטרליה לידי קבוצת אופנוענים. כ-200 אלף כדורי סם נמכרו ע"י נאשם 16 ועופר אטיאס. לאחר מכן פנה נאשם 16 לשי סילם לשם העברת כספי הסמים מאוסטרליה לישראל באמצעות בלדר. משלא אותר הבלדר, העביר שי סילם לידי נאשם 16 כ-80 אלף דולר. כשחבורת האופנוענים לא קיבלה את התמורה על הסמים שנמכרו, היא נעלמה עם הסמים שהיו בחזקתה. נקבע שנאשם 1 היה מעורב באופן אקטיבי בעסקה, כמי שסייע ופעל למציאת פתרון לבעיה שהתעוררה בעניינה (ראו: עמ' 593, ס' 125 להכרעת הדין).

על אודות חומרתן של עבירות הסמים כבר עמדו בפרקים קודמים, כמו גם על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה.

מתחם העונש ההולם לנאשם 1 לגבי האישום השביעי

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת כפי שהיא עולה מהפסיקה מלמדת כי בתי המשפט נוהגים לגזור עונשי מאסר ממושכים והכל בהתאם לנסיבות המשתנות:

בע"פ 411/04 **טטרו נ' מדינת ישראל** (נבו 09.01.06) אישר בית המשפט העליון את עונשם של המערערים 1 ו-2 שניהלו הליך ראיות, אשר עמד על 15 שנות מאסר ועל 8 שנות מאסר. המערערים הורשעו בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע וכן בייבוא של כ-800,000 כדורי אקסטזי מבלגיה לישראל, וזאת בשתי הזדמנויות שונות. עניין זה, עוסק בייבוא סמים לישראל וזאת בשונה מעניינו אשר נדונה בו עבירה של ייבוא סמים ברחבי העולם. מנגד, ניתן לראות כי בדומה לעניינו, עסקה זו הייתה חלק משיטה מתוככמת ומאורגנת לייבוא סמים. בנוסף, יש לציין כי על המערער 1 נגזר עונש כבד, על אף שאינו עמד בראש הפירמידה.

בע"פ 3759/03 **תמיר ואח' נ' מ"י** (19.02.04) (להלן: **תמיר**) העמיד בית המשפט העליון העמיד את

עונשם של המערערים 1 ו-2 על 17 שנות מאסר, ואת עונשם של המערערים 3 ו-4, על 16 ו-17 שנות מאסר, בהתאמה. המערערים 1 ו-2 הורשעו בכך שייבאו מהולנד למדינות שונות בעולם סם אקסטזי בהיקף של כ-800 אלף כדורים. המערערים 3 ו-4 הורשעו בכך שייבאו מהולנד לאוסטרליה כ-1.6 מיליון כדורים (עניינם של המערערים 3 ו-4). בית המשפט העליון התייחס בעניין זה להיקף האדיר של העסקה בשים לב לכמות הסם ולתכנון הנדרש לצורך הוצאת העסקה לפועל. יש לציין כי הנאשמים בעניין זה הורשעו על בסיס הודאתם וזאת בשונה מעניינו, אולם, נקבע בעניינם של מערערים 3 ו-4 כי הודאתם הייתה מתוך שיקולי תועלת ולא הייתה כנה.

במכלול השיקולים והאיזונים, על רקע הפסיקה הנוהגת (שבה דובר על עסקאות שיצאו לפועל ועל כמות סם גבוהה יותר שנמכרה), אך מנגד, נוכח עובדה שבמקרה שלנו מדובר היה בעבירות שבוצעו במסגרת ארגון פשיעה, אנו קובעים את מתחם העונש ההולם לגבי נאשם 1 בין **16 ל-18 שנות מאסר בפועל**.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

הנסיבות שמחוץ לגדר העבירה כבר פורטו קודם. במקרה זה, בדומה לאישום השני יש לקחת בחשבון כנסיבה לקולא את חלופ הזמן הרב שעבר מאז ביצוע העבירה. ולכן יש למקם את עונשו של נאשם 1 באמצע המתחם.

3.6.7 אישום שמיני - 12 טון חשיש

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

במסגרת האישום השמיני דובר בניסיון לייצוא של 12 טון חשיש ממרוקו והעברתם לקנדה. על הערכים המוגנים עמדנו לעיל פעם אחר פעם, שבמרכזם שמירה על שלומו של הציבור ובריאות הציבור לצד קידום מלחמת החורמה לצמצום נגע הסמים.

אכן, כפי שצינה התביעה, הנאשם 1 נקט יוזמה ומעורבות אקטיבית בעבירה זו. אולם, כעולה מהכרעת הדין, אין המדובר בניסיון ברף הגבוה, שכן העסקה הייתה רחוקה ממימוש, לאחר שהצד האחר למשא ומתן לא ראה בשליחיו של הנאשם 1 כגורמים "רציניים" לניהול משא ומתן. הכמות המופלגת של "12 טון חשיש" צובעת את העבירה בגוון חמור במיוחד ואולם, ראייה נכוחה של הדברים, כעולה מהכרעת הדין, מצביעה על כך שמדובר היה בניסיון בשלב הראשוני בלבד.

בבואנו לקבוע את מתחם העונש ההולם, נתנו דעתנו לערכים החברתיים הנפגעים, למידת הפגיעה בהם, לתכנון ולחלקו היחסי של הנאשם 1 בביצוע העבירה ולנזק שעלול היה להיגרם מביצוע העבירה.

מתחם העונש ההולם לנאשם 1 לגבי האישום השמיני

אשר למדיניות הענישה: פסק הדין בפרשת **תמיר** שהוצג על-ידי התביעה **אינו** יכול להוות אסמכתא למדיניות הענישה הנוהגת, שכן הנדון אינו דומה לראיה. בפרשת **תמיר** דובר בעסקה חובקת עולם, בהיקף אדיר, **אשר יצאה לפועל**, בסם מסוג **אקסטזי**. ללמדנו, שאין כל רלוונטיות למידת הענישה באותה פרשה, כאשר המדובר **בעבירת ניסיון של סם מסוג חשיש** (הגם שבכמות רבה ביותר).

אכן, קשה לאתר פסקי דין, אשר מלמדים על מדיניות ענישה בכגון דא, שכן העסקה לא קרמה עור וגידים ונכשלה בשלב מוקדם של הניסיון הפלילי. לפיכך, רמת הענישה שהושתה בעבירות שהושלמו (כדוגמת ע"פ 7600/07 **קהמוז נ' מדינת ישראל** (23.3.2008), שבמסגרתו דובר "בעשרות רבות של מקרים בהם יובאו לישראל סמים כמויות אדירות - 4 עד 5 טון של **חשיש**" לצד עבירות נוספות) **אינה** יכולה להוות אסמכתא רלוונטית. כן נציין, שמועד ביצוע העבירה מוליך לכך, שיש לתת משקל פחות לנסיבה המחמירה של חוק המאבק בארגוני פשיעה.

סוף דבר, אנו מעמידים את מתחם הענישה באישום זה על **3 ל-5 שנות מאסר בפועל**.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

בעיקרו של דבר, ההתייחסות לשיקולי הענישה בתוך המתחם באה לידי ביטוי במסגרת הדיון באישום הראשון והיא יפה גם כאן. הייחוד באישום זה הוא שרואים אנו ליתן משקל לחלוף הזמן הניכר מעת ביצוע העבירה, במיוחד בהינתן שמדובר בהרשעה **בניסיון לביצוע עבירה**. לפיכך, יש למקם את הנאשם במרכז המתחם.

3.6.8 אישום אחד עשרה - עסקאות הסמים ביפן

נסיבות העבירה ומידת אשמו של הנאשם

במסגרת אישום 11 נאשם 1 הורשע בכך שהיה מעורב בעסקאות הסמים שבוצעו ביפן, בין השנים 2004 - 2006, גם בהיותו במעצר. העבירות בוצעו על ידי אנשי ארגון שפעלו תחתיו של נאשם 1 כאשר הוא עצמו פעל ליישוב סכסוכים, לעיתים השקיע כספים וכן נהנה מריווחי העסקאות.

נאשם 1 הורשע (יחד עם נאשם 17) בעסקאות שעניינן העברת כמויות של 60,000 ו-90,000 כדורי אקסטזי מגרמניה ליפן במזודות בעלות דופן כפולה באמצעות בלדרית. כמו כן הורשע במסגרת עסקת השולחן השני בהעברת 40,000 כדורי אקסטזי מבלגיה ליפן ובמסגרת השולחן השלישי בהעברת 60,255 כדורי אקסטזי

מבלגיה ליפן. עוד הורשע בעסקה של העברת 3 חבילות קוקאין בדואר מפרו ליפן במשקל כולל של כ- 6 ק"ג.

בכלל העבירות בהן הורשע נאשם 1 במסגרת אישום זה הוא נושא באחריות משמעותית מתוקף מעמדו כראש ארגון הפשיעה. בפרט, בעסקת 60,000 ו-90,000 כדורי אקסטזי. חלקו המשמעותי בעסקאות אלה מעבר למעמדו כראש ארגון הפשיעה, התבטא גם בניסיון לפתרון בעיית כמות הכדורים. לאחר בירור שערך הנאשם 1, הוא פסק שהנאשם 17 טעה. חלקו זה של הנאשם 1 מעיד על מעורבותו העמוקה בפעילות הארגון בכלל, ובעסקאות הסמים בפרט. בעסקת השולחן השני, פעל נאשם 17 בשליחות נאשם 1 כפי שיפורט בהמשך בעניינו של נאשם 17.

על הערכים המוגנים שנפגעים מעבירות הסמים והסחר בהם כבר עמדנו עת התייחסנו לאישומי סמים אחרים. בענייננו, עוצמת הפגיעה בערכים החברתיים במקרה דנן גבוהה במיוחד לאור מאפייני וחומרת העבירות. התכנון הרב שקדם לביצוע עסקאות הסמים המורכבות, הנזק שנגרם מביצוען, המניע הכלכלי בביצוען, סוגי הסמים המסוכנים שיוצאו בין מדינות רבות ברחבי העולם, אקסטזי וקוקאין, הכמויות הלא מבוטלות (250 אלף כדורי אקסטזי ו-5.5 קילו קוקאין), מספר עסקאות הסמים ותדירותן, (4 עסקאות אקסטזי ושלוש חבילות קוקאין) - כל אלו הן נסיבות מחמירות אשר יש להתחשב בהן בעת קביעת מתחם העונש ההולם.

מתחם העונש ההולם לנאשם 1 לגבי אישום 11

מסקירת מדיניות הענישה הנוהגת באשר לעבירות ייבוא וייצוא של סם האקסטזי, עולה כי המגמה היא ענישה מחמירה, המתקרבת לרף הענישה העליון בחוק. נפנה בעניין זה לע"פ בפרשת תמיר שכבר הוזכר במסגרת האישום השביעי וכן לפסה"ד בעניין טטרו שהוזכר אף הוא. הנסיבות בעניינו דומות במאפייניהן לפסקי דין אלה. ראשית, בשני המקרים מדובר ברשת עבריינית מתוככמת שפעלה לייצא סמים מסוכנים, ביניהם אקסטזי, בכמויות בלתי מבוטלות, מאירופה לשאר העולם. הגם שבעניינו יוצאה כמות קטנה יותר של סמים, 240,000 כדורים בסה"כ בהשוואה ל-800,000 כדורים במקרה המתואר לעיל, בפס"ד תמיר הרי שפעילות היצוא התנהלה כחלק מעסק משוכלל המנוהל על ידי ראש ארגון פשע.

נוסיף ונזכיר:

בע"פ 7966/03 **שטשוילי נ' מדינת ישראל** (31.3.2004), על הנאשם נגזרו 7 וחצי שנות מאסר בפועל ו-24 חודשי מאסר מותנים על הנאשם שהיה בעל עבר נקי וחלקו בפרשה במסגרתה יובאו לישראל 84,206 טבליות MDMA, היה מינורי.

על אף שבעניין שטשוילי נידונו עבירות הקשורות בסוג סם שאינו אקסטזי, כמויות הסם שהועברו דומות לסדרי הגודל שהועברו בכל עסקה בנפרד בעניינו. ניתן לראות כי במקרה בו הנאשם נעדר עבר פלילי והיה מעורב באופן מינורי בלבד בעבירה, העונש שהושת נמוך יותר מפרשות בהן הורשעו נאשמים בעלי עבר פלילי שנטלו חלק מרכזי בעבירה.

בע"פ 6693/01 **מגדיש נ' מדינת ישראל** (12.3.2002), אושר עונש של 7 שנות מאסר בגין ייבוא 7 ק"ג של סם מסוג אקסטזי, על נאשם שהורשע בקשירת קשר לביצוע פשע וייבוא סם מסוכן.

כמויות הסם שהועברו בעניין מגידש דומות לכמויות הסם שהועברו בכל עסקה בעניינו, אך השוני המרכזי טמון בכך ששם מדובר בעבירה של קשירת קשר בלבד.

בע"פ 4484-05 גונן נ' **מדינת ישראל** (8.8.2006), בעקבות ניסיון לייבא 32,000 כדורי אקסטזי לישראל, נחתם הסדר טיעון עם הנאשם ונגזרו עליו **7 שנות מאסר**, כשמתוכן 5 בפועל. **למרות שהסדר הטיעון אומץ, בית המשפט העליון מתח ביקורת על רף הענישה** לו הסכימה התביעה לאור חומרת המעשה. כמויות הסם שניסו לייבא בעניין גונן דומות לכמויות הסם שיוצאו בפועל בכל עסקה בעניינו. עם זאת, יש לשים לב שבעניין גונן בית המשפט הדגיש כי הסדר הטיעון לא שיקף את מלוא חומרת הענישה שנדרשה כדי להלום את מעשה העבירה.

גם בהתייחס לאישום זה ניקח בחשבון במידה הראויה את העונשים שהוטלו על נאשמים 6 ו-15 (כפי שכבר פורט לגבי האישום השישי) וכן של נאשם 5 (שנדון למאסר כולל של 7 שנים). בהקשר לעונשי הנאשמים האחרים יש לקחת לצורכי השוואה את חלקם הזוטר יחסית לנאשם 1 וכן את שיקולינו שפורטו בגזרי הדין כנימוק לכיבוד בהסדר הטיעון, לרבות הודאתם כמו גם עונשי המאסר הממושכים שבלאו הכי מרצים נאשמים 5 ו-6.

במכלול השיקולים, אנו קובעים את מתחם הענישה לגבי נאשם 1 באישום זה בין **13 ל-16 שנות מאסר בפועל**.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

כאמור, ההתייחסות לשיקולי הענישה בתוך המתחם באה לידי ביטוי במסגרת הדיון באישום הראשון והיא יפה גם כאן.

בדומה לעבירות סמים אחרות גם כאן אנו רואים ליתן משקל לחלופי הזמן הרב מעת ביצוע העבירה, ולפיכך, יש למקם את הנאשם במרכז המתחם.

3.6.9 עבירות המס באישום 13 והלבנת ההון באישום השני

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמתו של הנאשם

במסגרת אישום 13 נאשם 1 הורשע בכך שקיבל לידי 80,000 דולר אשר שולמו ע"י י.מ. כקנס בגין בריחת הבלדרית, כמפורט באישום השישי. הכנסות אלו, לא דווחו לרשויות המס ונאשם 1 לא שילם בגין מיסים. כמו כן, הורשע במסגרת האישום השני בהעלמת מס בגין הכנסה בהיקף ניכר של 9,836,640 ₪ ובהלבנת הון בגינה.

הערך המוגן הנפגע מאי דיווח הכנסות למס הכנסה, הוא ערך השוויון. לאור זאת, נקבע בפסיקה כי לצורך הרתעת הרבים יש להחמיר בעונשם של עברייני המס. לעניין זה יפים דברי בית המשפט העליון בע"פ 5783/12

מדינת ישראל נ' גלאם (11.9.2014):

"בעבירות שעניינן הונאת רשויות המס, כמו גם בעבירות של הלבנת הון, ניתן להצביע על מנעד רחב למדי של עונשים, אך המגמה המסתמנת בפסיקתו של בית משפט זה היא בכיוון של החמרה והכבדת היד על אותם עבריינים, אשר שולחים את ידם בקופה הציבורית ופוגעים קשות בעקרון השוויון בנשיאה בנטל המס, ובעקיפין פוגעים גם במרקם החברתי בישראל" (פסקה 111).

בהכרעת הדין עמדנו על כך, שקיימת חבות במס, אף כאשר מקור ההכנסה נבע מפעילות בלתי חוקית. בענייננו מצוי משנה חומרה, נוכח העובדה שהועלם ענף הכנסה שלם, כך "שהפעילות העסקית הנרחבת (הבלתי חוקית) נעלמה לחלוטין מעיני שלטונות המס. כאמור, הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות הם, אפוא, הפגיעה בשוויון הנשיאה בנטל תשלום המס בין אזרחי המדינה ופגיעה בחיי הכלכלה והמסחר. העבירות בהן הורשע הנאשם 1 משליכות על גביית המיסים המהווים מקור הכנסה מרכזי למימון הפעולות החיוניות לתפקוד המדינה ורווחת אזרחיה כביטחון, חינוך ורווחה, ומעבירות את המעמסה הכספית מעברייני המס אל אזרחי המדינה שומרי החוק [ראו: ע"פ 3829/13 שניידר נ' מדינת ישראל (10.10.2013)]. לא זו אף זו, עבירות כלכליות עשויות להפיק לעבריין שביצע אותן פירות אסורים שלא ניתן להשלים עם הטמעתן במערכת הפיננסית או במערכות כשרות אחרות, באופן שיאפשר לעבריין את המשך ביצוען של עבירות או למצער, הנאה מפירות אלו. תופעת הלבנת ההון גורמת, כשלעצמה, לפגיעה קשה בערכיה של החברה (ראו: ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' חג'אמה, פסקה 19 (30.10.2014). אולם, מעבר לכך, המאבק בהלבנת ההון הוא אמצעי מרכזי להשגת המטרה של "מאבק בעבריינות הסמים המסוכנים ובפשע המאורגן" [ראו: ע"פ 9796/03 שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5) 397, 413 (2005)]. אמור מעתה, הזיקה בין הלבנת ההון לעבריינות קשה, כדוגמת זו שבאה לידי ביטוי לפנינו בהיבטי הסחר בסמים והפשע המאורגן מלמדת על האינטרס החברתי המובהק במאבק נחרץ בעבירות מסוג זה. קל וחומר, נוכח ההיקף הכספי הרב בפרשה שלפנינו.

מתחם העונש ההולם לנאשם 1 לגבי העבירות הכלכליות

בקביעת מתחם העונש ההולם נתנו דעתנו לכך, שהעבירות בוצעו לאחר תכנון מוקדם במסגרת ארגון פשיעה עוצמתי, אלים ורב מעללים, אשר מימן את פעילותו, בין היתר, באמצעות עבירות סמים שאת רווחיהם העלים. חלקו היחסי של הנאשם 1 בביצוע העבירות הכלכליות משמעותי מתוקף היותו ראש הארגון, המעורב ועוקב מקרוב אחר ההתנהלות העבריינית של חברי הארגון, כעולה מהכרעת הדין. ההכנסה החייבת של הנאשם 1 מ"העסקה הגדולה" הייתה מעל 9,800,000 ₪, וכעולה מן האמור לא נעשה על-ידו דבר כדי לדווח על ההכנסה או להסיר את המחדל בשלב מאוחר יותר.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת כבר נאמר בפרשת גלאם כי **"בעבירות שעניינן הונאת רשויות המס, כמו גם בעבירות של הלבנת הון, ניתן להצביע על מנעד רחב למדי של עונשים, אך המגמה המסתמנת ... היא בכיוון של החמרה והכבדת היד על אותם עבריינים"** (ע"פ 5783/12 מדינת ישראל נ' גלם, פסקה 111 (11.9.2014)).

פרשת **בן שטרית**, שאליה הפנתה התביעה, רלוונטית לבחינת מדיניות הענישה הנוהגת. עם זאת, כפי שצוין על-ידי התביעה, שם דובר בהרשעה בעבירה לפי סעיף 3 לחוק איסור הלבנת הון, אשר חמורה יותר מהעבירה לפי סעיף 4 לחוק, שבגינה הורשע הנאשם 1 בפרשה דן. מנגד, לא הרי ארגון הפשע המקומי שבפרשת **בן-שטרית**

כארגון העוצמתי, שבראשו עמד נאשם 1, אשר פעל ברחבי העולם. כן יצוין לשלמות התמונה, כי בעניין **בן שטרית** ראה בית המשפט העליון להקל באשר לחלק מהנאשמים בחלק מרכיבי הענישה, ובכלל זה באשר לשיעור הקנס. זאת, מבלי להידרש למתחמי הענישה שנקבעו בבית המשפט המחוזי (ע"פ 3806/16 **בלטי נ' מדינת ישראל** (23.5.2019)). כך, הקל בית המשפט העליון במידת מה בשיעור הקנס שהוטל על ראש הארגון. בית המשפט המחוזי השית קנס בסך 1,000,000 ₪ או שנת מאסר תחתיו, ובית המשפט העליון העמיד הקנס על 750,000 ₪ או תשעה חודשי מאסר תמורתו.

פסיקה נוספת שניתן להסתייע בה, חרף שונות לא מבוטלת מהפרשה דנן, היא עניין **נאצר** (ע"פ 9093/08 **נאצר נ' מדינת ישראל** (7.12.2011)). שם דובר בארגון פשיעה, שגרף רווחים בסך של למעלה מ-15 מיליון ₪ על בסיס חשבוניות פיקטיביות (בהיקף של מעל 100 מיליון ₪). ראש הארגון באותה פרשה (ארגון פשיעה מקומי) הורשע בשורה ארוכה של עבירות על פקודת מס הכנסה וחוק מס ערך מוסף, בצוותא עם חוק המאבק בארגוני פשיעה, שאותם ימים נכנס לתוקף. לצד עבירות אלה הורשע ראש הארגון גם בעבירות פליליות מובהקות כסחיטה באיומים, סחיטה בכוח, חבלה בכוונה מחמירה ועוד. בית המשפט המחוזי הטיל עליו 15 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בסך 3 מיליון ₪ או שלוש שנות מאסר תמורתו. בית המשפט העליון נתן דעתו לכך, שעיקר פעילות הארגון "חגה סביב יום הולדתו של חוק המאבק בארגוני פשיעה", כאשר מרבית האישומים מתייחסים לאירועים שנעשו עובר לכניסת החוק לתוקף. ראש הנמקה נוסף שהולך להקלה והרלוונטי לענייננו הוא קביעת בית המשפט העליון כי "בהתחשב באפשרות הריאלית כי הקנס לא ישולם" צומצמו מספר שנות המאסר חלף הקנס. בכל הנוגע לראש הארגון עונש המאסר בפועל הועמד על 13 שנים, הקנס בסך 3 מיליון ₪ נותר בעינו, אך נקבעה שנת מאסר אחת בלבד תחתיו.

לאחר שנתנו דעתנו לכלל השיקולים דלעיל, אנו קובעים, כי מתחם העונש ההולם באשר לנאשם 1 בעבירות הכלכליות הוא בין **5 ל-8 שנות מאסר** בפועל, וכי מתחם הקנס הוא בין **1 מיליון ל-3 מיליון ₪**.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

אשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם, תוך התחשבות בכלל נסיבות שאינן קשורות בעבירה, נחזור ונפנה לפירוט הנתונים והשיקולים שנסקרו באישום הראשון. התחשבות בכלל השיקולים האמורים, תוך מתן משקל נוסף לחלופי פרק הזמן של שנים ארוכות מאז ביצוע העבירות, מוליך להעמדת עונש המאסר בפועל במרכז המתחם והקנס בקרב מרכז המתחם.

לסיכום עונשו של נאשם 1 3.7

נקל להיווכח כי צבירה אריתמטית של כל שנות המאסר בפועל שיש להטיל על נאשם 1 בגין האירועים השונים שבהם הורשע, בהתאם למתחמי הענישה שנקבעו לעיל מגעת כדי שנות מאסר רבות מאד, מעבר לתוחלת החיים הממוצעת של אדם, לא כל שכן של הנאשם שגילו מעל 50. צבירה כזו לא תהיה מידתית. לא בכדי, בסיום טיעוניה לעונש, נוכח בקשת המאשימה לצבירה מלאה של כל העונשים, ביקשנו את עמדת המאשימה לגבי עונש כולל שיגלם בחובו חפיפה מלאה או חלקית של העונשים השונים בהתאם למתחמים השונים - ואכן היא הציגה את עמדתה כפי שצוין קודם (הן בקשר לגבי נאשם 1 והן לנאשמים אחרים).

למעט בהתייחס לעבירת הרצח שלגביה חל עונש מאסר עולם חובה, נוסף ונגזר לגבי כל שאר העבירות/האירועים שבגינם הורשע נאשם 1 עונש אחד כולל. העונש הכולל שייגזר ייתן ביטוי, מצד אחד, לחומרה המופלגת של המעשים ולחובה להביע בגינם מסר עונשי רציני ומרתיע, ומנגד - העונש לא יתעלם משיקולי סבירות ומידתיות, מגילו של הנאשם, ומשאר הנסיבות שפורטו קודם.

בנוסף לעונש מאסר בפועל נטיל על הנאשם קנס ופיצוי לטובת נפגעי העבירה באישומים 3 ו-4.

לאור הסנקציה העונשית שתוטל להלן על נאשם 1 שבגדרה לפחות שלושה מאסרי עולם מצטברים, איננו מוצאים תכלית אמיתית להידרש לבקשת המאשימה בהתאם לסעיף 30ב(א) לחוק שחרור על תנאי.

לאור כל האמור לעיל, אנו גוזרים על נאשם 1, יצחק אברג'יל, את העונשים הבאים:

1. בגין הרשעתו בעבירות של רצח בכוונה תחילה (3 מקרים) אנו גוזרים על נאשם 1 שלושה עונשי מאסר עולם אשר ירוצו **במצטבר** זה לזה.
תחילת המאסר מיום 2.6.21. מתקופת המאסר יש לנכות ימים נוספים שבהם שהה הנאשם במעצר (שלא בחופף למאסר), דהיינו בין התאריכים 23.2.17 ל-3.11.20.
2. בגין שאר העבירות שבהן הורשע נאשם 1 אנו גוזרים עליו עונש מאסר כולל של 30 שנים. 15 שנות מאסר מעונש זה ירוצו במצטבר לעונשי מאסר העולם ו-15 שנים ירוצו בחופף.
3. נאשם 1 ישלם למשפחות כל אחד מהנרצחים את סכום הפיצוי המקסימלי לאותם ימים דהיינו סך של 114,000 ₪ לכל משפחה. הסכום ישולם תוך 3 חודשים. הסכום המיועד למשפחת מגד יועבר לידי אם המנוח בהתאם לפרטים שיימסרו על ידי התביעה. הסכום המיועד למשפחת צרויה יועבר לשלושת אחיו של המנוח בחלקים שווים, בהתאם לפרטים שיימסרו על ידי המאשימה. הסכום המיועד למשפחת מזרחי יחולק בין הוריו, אחיו, אלמנתו ובתו בהתאם להנחיות הפרקליטות.
4. לכל שאר הנפגעים המנויים באישומים 3 ו-4 לכתב האישום ישלם הנאשם סכום כולל של 200,000 ₪ אשר יחולק ביניהם לפי שיקול דעת הפרקליטות לפי מידת הפגיעה. הפרקליטות תמסור הודעה בכתב תוך 30 יום לגבי האופן שבו יחולק הפיצוי בין הנפגעים. הפיצוי ישולם תוך 3 חודשים מהיום.
5. הנאשם ישלם קנס בסך 1.5 מיליון (מיליון וחמש מאות אלף ₪) או 18 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם לא יאוחר מיום 1.1.23.

4. גזירת דינו של נאשם 2 - אבי רוחן

4.1 כללי

נאשם 2, אבי רוחן, הורשע בהתאם להכרעת הדין כדלקמן:

באישום 1 בעבירה של **מנהל ומממן פעילות בארגון פשיעה**, לפי סעיפים 2(א)(1) ו-2(א)(2) לחוק המאבק.

באישום 2 בעבירות של **ייבוא, מסחר והספקה של סם מסוכן** לפי סעיף 13 לפקודת הסמים, והחל מיום כניסת חוק המאבק לתוקף (17.6.03) ההרשעה היא בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק; **ועשיית פעולה ברכוש אסור** לפי סעיף 3 לחוק איסור הלבנת הון, **במסגרת ארגון פשיעה** לפי עם סעיף 3 לחוק המאבק.

באישום 4 בעבירות של **סיוע לרצח במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 300(א)(2) יחד עם סעיף 31 לחוק העונשין (3 עבירות); **קשירת קשר לבצע פשע** לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין; **סיוע לחבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329 (א) + 31 לחוק העונשין, **סיוע לגרם חבלה חמורה** לפי סעיף 31+333 לחוק העונשין, **סיוע לפציעה שלא כדין** לפי סעיף 334 + 31 לחוק העונשין ; **וסיוע לגרם חבלה של ממש** לפי סעיף 380 + 31 לחוק העונשין, והכל **במסגרת ארגון פשיעה** לפי לסעיף 3 לחוק המאבק.

באישום 13 בעבירה של **התחמקות ממס או סיוע לאחר להתחמק ממס במרמה עורמה ותחבולה במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה, בצירוף סעיף 3 לחוק המאבק.

4.2 ראיות המאשימה לעונש

א. תדפיס מידע פלילי ממנו עולה כי נאשם 2 צבר לחובתו 10 הרשעות קודמות החל משנת 1989, זאת בגין ביצוע עבירות שונות, לרבות תקיפה, איומים, החזקת סמים, קשירת קשר לפשע, שוחד, החזקת מקום להימורים וסחיטה באיומים. הוא ריצה בעברו תקופות מאסר בפועל.

ב. עותק מכתב האישום וגזר הדין בתפ"ח של בית המשפט המחוזי בתל אביב שבגינו הורשע נאשם 2 בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון בעבירות של קשירת קשר, החזקת מקום להימורים, סחיטה באיומים ושוחד ונגזר עליו, בדעת רוב, מאסר של 38 חודשים, שהיה עונש מוסכם במסגרת הסדר הטיעון. בית המשפט לא כיבד את הסדר הטיעון בהקשר לרכיב הממוני והכביד מהמוסכם. אב בית הדין, בדעת מיעוט, סבר כי העונש המוסכם הנ"ל סוטה לקולא מנורמת הענישה המקובלת ולא ראה לכבדו. במסגרת גזר הדין בית המשפט הוסיף, כי מדובר היה במעשים פליליים שבוצעו בארץ ובחו"ל אגב השלטת משטר של איומים וטרור. בית המשפט ציין שלמרות שהוסרו מכתב האישום המתוקן העבירות הקושרות בחוק המאבק בארגוני פשיעה, הרי שמהות העבירות מלמדת על התארגנות היררכית מתוזמנת ומתוחכמת.

- ג. פסק הדין המאוחד בערעורים שהוגשו על גזר הדין בת"פ 1042/07 (ע"פ 3961/08) בגין אי כיבוד מלוא הסדר הטיעון, שכתוצאה ממנו הופחת הקנס שהוטל על נאשם 2.
- ד. הכרעת הדין וגזר הדין בת"פ 26051-10-14 של בית המשפט המחוזי מרכז, מיום 16.11.2015 שבמסגרתו הורשע נאשם 2 בעבירה של סחיטה באיומים ונדון במסגרת הסדר טיעון לעונש מאסר בן שנתיים החל מחודש אוקטובר 2014 וכן לעונשים נלווים.

4.3 תמצית טיעוני המאשימה לעונש

נציין כבר עתה, כי עתירתה הסופית והמסכמת של המאשימה לגבי העונש שיש לגזור על נאשם 2 - כפי שעוד יורחב בהתייחס לכל אישום ואישום - היא להשתת עונש מאסר כולל של **42 שנות מאסר בפועל**, יחד עם ענישה מותנית, קנס ופיצוי.

בהתייחס לאישום הראשון ולהרשעתו של נאשם 2 כמנהל בארגון פשיעה: התביעה ציינה שהדומיננטיות של נאשם 1 כראש ארגון הפשיעה אינה אמורה לגרוע מחלקו של נאשם 2 כמי שהיה מנהל ובעל תפקיד מפתח בארגון. נאשם 2 הגיע לארגון בשנת 2002 כשהוא כבר עבריין בכיר ומנהיג של קבוצה עבריינית משלו. ב"כ המאשימה עו"ד מירום הדגיש כי החבירה של נאשם 2 לארגון נעשתה מתוך מטרה ברורה להשתמש בזרועו האלימה של הארגון ובמעטפת שלו לצרכיו ובכך הפך לחלק בלתי נפרד מהארגון וליד ימינו הבכיר של נאשם 1. נאשם 2 היה פעיל במאבק בין קבוצות הפשע היריבות, היה מודע למהלכי הארגון ולמהלכיו של נאשם 1 ושימש איש סודו ואף מילא את מקומו בארץ בעת העדרו, לרבות בהכוונת פעילות ובתמיכה בחברי הארגון. הוא היה שותף לתכנית חיסולו של רוזנשטיין מאז ראשיתה. ב"כ המאשימה עמד על כך שהמניע של נאשם 2 היה תאוות כסף מתוך רצון להשתמש בארגון הפשיעה להעצמת מעמדו.

בהתייחס למתחם העונש ההולם הפנה ב"כ המאשימה שוב לפסק הדין בעניין בן שטרית, שם נקבע לראשונה מתחם עונש למנהל בארגון והוא הוצב על 3 עד 5 שנות מאסר כאשר העונש בפועל הועמד על 4 שנות מאסר. נוכח ההבדלים העצומים בין הארגון של בן שטרית לזה שלנו עתר התובע לקביעת מתחם לגבי נאשם 2 בין **10 ל-15 שנות מאסר**.

ב"כ המאשימה עתר להציב את נאשם 2 ברף העליון של המתחם לאור העובדה שקשה להצביע על נימוקים לקולת העונש. התובע הדגיש כי הרישום הפלילי של נאשם 2 מלמד כי התחיל את דרכו העבריינית כבר בגיל 24 ומאז לא פסק. הוא שלח ידו בעבירות אלימות, הימורים, סחיטות באיומים. נאשם 2 היה בעל עסק עצמאי ואולם בחר בחירה מודעת לפנות לדרך עבריינית מתוך תאוות כוח וממון. ב"כ המאשימה הפנה לגזר הדין שניתן בשעתו נגד נאשם 2 ושבמסגרתו ניתן ביטוי לדמותו העבריינית כמי שהנהיג שורה של מעשים פליליים בארץ ובחו"ל, תוך השלטת משטר של איומים וסחיטה.

בהתייחס לאישום השני, כמובא לעיל, הפרקליטה, עו"ד מזור, עמדה על ההיבטים המחמירים של הפרשה המשותפים לנאשם 1 ולנאשם 2, כמפורט בהרחבה בסקירת טיעוני התביעה באשר לנאשם 1 - ולא נחזור על הדברים. בכל הנוגע לנאשם 2 הוטעם חלקו המרכזי בביצוע העבירה, כמי "שחיבר את טולי לאלי לוי", כאשר עד המדינה טולי פעל "בשליחותו של נאשם 2", וכי בהנחייתו של נאשם 2 "חברו

לנאשם 3 ובהמשך לנאשם 1". הפרקליטה טענה עוד, כי ההשתלטות האלימה של הארגון על הסמים לא הייתה רק על רקע כוחו ומעמדו של ראש הארגון - נאשם 1, כי אם כפועל יוצא של "השותפות המעצימה" של נאשמים 1 ו-2. כן הופנינו לכך שכעולה מהכרעת הדין, נאשם 2 כ"ראש הקבוצה שלו" בארגון הנחה באשר לחלוקת כספי העסקה בין חברי קבוצתו. לא זו אף זו, נאשם 2 נסע לחו"ל להיפגש עם נאשם 1, כאשר התעוררו מחלוקות בתוך הארגון, ללמדנו על אודות מעורבותו הממשית והנמשכת בעסקה. לשיטת התביעה, על רקע מכלול הנסיבות יוצאות הדופן לחומרה של הפרשה, תוך מתן דגש להיבטים המחמירים שבעניינו של נאשם 2, מן הדין, שנסיבותיו האישיות של נאשם 2, כמו גם רקעו הרפואי לא יקבלו משקל משמעותי בגזירת העונש.

בהתייחס לאישום הרביעי: ב"כ המאשימה, עו"ד שריג-פאפו, ציינה את חומרתו הכללית של האירוע, כפי שהורחב בעניינו של נאשם 1, בהדגישה את חלקו המהותי של נאשם 2 ואת קרבתו הרבה למעגל המבצעים בצוותא כמי שהיה בעל עניין בחיסולו של רוזנשטיין. לדבריה, נאשם 2 פעל במשך תקופה ארוכה במסגרת תכנית החיסול, שלח את אנשיו לפגוע ברוזנשטיין, דאג לאנשי הארגון והעביר כסף לביצוע הרצח.

לגבי העבירה של סיוע לרצח הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה שבה נקבע כי העונש שיש להטיל על המסייע הינו ביחס ישיר לעוצמת הסיוע ולתרומתו למבצע העיקרי [ראו ע"פ 4592/15 **פדידה נגד מדינת ישראל** (8.2.16); ע"פ 5812/14 **גורליק נגד מדינת ישראל** (29.11.15)].

בהתייחס למדיניות הענישה הפנתה לשורה ארוכה של פסקי דין, כפי שעוד ייסקר בהמשך, בהדגישה כי הפסיקה הקיימת איננה צריכה להוות אבן בוחן מלאה הן משום הקרבה הרבה במקרה שלנו למבצעים בצוותא, והן בשל כך שהעבירה בוצעה במסגרת ארגון פשיעה.

סיכומו של דבר הפרקליטה עתרה לגבי מתחם ענישה המתייחס לעבירה של סיוע לרצח למתחם שבין **20 ל-25 שנות מאסר**.

לגבי העבירות הנלוות: בגין העבירה של סיוע לחבלה בכוונה מחמירה עתרה למתחם שבין **4.5 ל-7 שנות מאסר**. בגין הסיוע לחבלה חמורה עתרה למתחם שנע בין **2.5 ל-4 שנות מאסר**. בגין העבירה של סיוע לפציעה וכן בגין העבירה של סיוע לחבלה של ממש עתרה למתחם שבין **1.5 ל-3 שנות מאסר**.

סיכומו של דבר עתרה בעניינו של נאשם 2 לגבי האישום הרביעי למתחם כולל של **35 עד 40 שנות מאסר**.

בהתייחס לעבירות הכלכליות (אישומים 2 ו-13): עו"ד אלון מטעם המאשימה, עמדה על מעמדו הבכיר של הנאשם 2 בארגון והיותו ראש קבוצה עבריינית שפעלה כחלק מהארגון. הופנינו לכך, שחלק חברי קבוצתו בהלבנת כספי מכירת הסמים עמד על סך של 9,836,640 ₪ וכי הכנסתו האישית מ"העסקה הגדולה" הייתה בסך 1,800,000 ₪. נוכח האמור נטען, כי מתחם העונש ההולם הוא החל מ-3 שנות מאסר ועד 6 שנות מאסר בפועל וכי יש למקם את נאשם 2 ברף העליון של המתחם ולהשית עליו קנס בשיעור של בין 1,800,000 ₪ ועד 3,600,000 ₪.

מטעמו של נאשם 2 העידו חמישה עדי אופי וכן הובאו ראיות:

א. גב' הדר לוי, אלמנתו של נאשם 13 סיפרה שהכירה את נאשם 2 לאחר פטירת בעלה, אגב ההליך הפלילי, שאז הוא נרתם לעזרה נפשית וכלכלית. הוא התעניין בשלומה ובשלום ילדיה וביטא רצון לעזור לה.

ב. הרב יאיר זמר טוב העיד על עצמו כי גדל בפרדס כץ, הפך לבעל תשובה וכי הוא מכיר את נאשם 2 שנים רבות. לדבריו, לאורך השנים הוא היה עד לא אחת לעזרה ולסיוע שהעניק נאשם 2 לנצרכים, הכל בדרך של מתן בסתר. הוא תיאר את הנאשם כאדם נדיב שמעולם לא סרב לעזרה לזולת. תיאר מקרה שבו נאשם 2 סייע באופן קבוע בפרנסת משפחתו של אדם שנקלע לקושי, ובמקרה אחר סייע בגיוס 70,000 ₪ להליכי הקבורה של אדם ערירי. לדבריו העד, נאשם 2 אפילו סייע לאנשים לצאת מעולם הפשע.

ג. הרב שלמה אליהו גדל אף הוא עם נאשם 2 בפרדס כץ. לדבריו, נאשם 2 היה בעל חסד. כאשר שמע שיש משפחות נזקקות היה דואג לשלוח לביתם, בסתר, ארגז מזון. לדבריו, נאשם 2 היה תמיד אדם אהוד ואהוב על הבריות. העד אמר שלנוכח היכרותו האישית עם נאשם 2, אף פעם לא הבין מדוע מהלכות שמועות נגדו או בגנותו.

ד. גב' בתאל רוחן, בתו של הנאשם, נשואה ואם לשניים. יש לה עוד אח ואחות. היא תיארה אתה עובדה שאביה עצור מזה תקופה ארוכה בתנאים קשים של הפרדה. מאז פרצה מגפת הקורונה המשפחה לא יכלה לבקר את הנאשם. היא ביטאה געגועים ודאגה לשלומה של אביה, במיוחד על רקע מחלת הסרטן שבה חלה. היא סיפרה שאביה לא נכח בחתונתה וגם לא ראה את נכדיו שנולדו במהלך השנים האחרונות. ביקשה להקל בדינו על מנת שעדיין יזכה להכיר את נכדיו ושהם יכירו אותו.

ה. הרב ציון סלהוב העיד כי הוא מכיר את נאשם 2 משך כ-40 שנה מפרדס כץ. העד סיפר שלנאשם הייתה מכולת ברח' המכבים, שהיה אדם קשוב לאחרים, מתייחס לזולת וידו מושטת לעזרה לנצרכים. לדבריו, מדובר באיש חמים, אוהב, אב מסור למשפחה, אדם שיש לומר עליו רק דברים חיוביים. במסגרת החקירה הנגדית עלה כי העד הינו בן דוד מדרגה שלישית של אייל סלהוב, עברין שהיה קשור לנאשם 2 ולימים נרצח.

ו. הוגשו מסמכים רפואיים מהשנים 2016 ו-2017 אודות מחלת הסרטן שבה לקה נאשם 2 (בה/2). מהמסמכים עולה כי אצל הנאשם אובחן סרטן בשקד שמאל באוקטובר 2016, הוא טופל במסגרת שב"ס ובית חולים תל השומר ועבר הקרנות וטיפולים כימותרפיים שאותם השלים טרם תחילת שמיעת ההוכחות בתיק זה בפברואר - מרץ 2017. אין חולק כי נכון להיום המחלה ברמיסה ונאשם 2 איננו חולה.

תמצית טיעוני ההגנה לעונש

4.5

עו"ד אבי כהן בשמו של נאשם 2 עתר להתייחסות עונשית מיוחדת בהדגישו כי טיעונו חורג מטיעון שגרתי לעונש. עתירתו בכללותה הייתה שלא להתמקד בקביעת מתחמי ענישה כמקובל, אלא מראש לחרוג מכל מתחם ענישה הולם וזאת בשל נימוקים של צדק, בכללם תנאי מעצרו של הנאשם, חלופ

הזמן שעבר מעת האירועים, מצבו הרפואי של הנאשם והעונשים הקלים שהוטלו על עדי המדינה בתיקו. עוד טען הסניגור, כך באופן כללי, כי יש לראות במכלול המעשים שבהם הורשע נאשם 2 כאירוע אחד נוכח מבחן "הקשר ההדוק" וסמיכות הזמנים בין העבירות. מדובר בעבירות שמהוות לגישתו תכנית עבריינית אחת.

הסניגור פתח בבקשה להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם שהיא כ-6 שנים ולא להוסיף עליה דבר. לדבריו, מדובר בתקופת מעצר בלתי אנושית שבמהלכה נאשם 2 היה נתון בתנאי מעצר קשים של בידוד והפרדה. הסניגור עמד על כך שנאשם 2 הוא כיום כבן 59 שנים, אב לילדים ונכדים, אשר בעקבות תקופת המעצר הממושכת נמצא בריחוק מבני משפחתו - הוא לא היה בנישואי בתו, לא פגש את נכדיו וכו'. הסניגור הדגיש את פעילותו של הנאשם לטובת אחרים בדרך של גמילות חסדים ומתן תרומה בסתר כעולה מדברי עדי האופי. כמו כן, הוא הפנה למצבו הרפואי הלא שפיר. אכן, לדבריו, אמנם נאשם 2 החלים ממחלת הסרטן שבה חלה סמוך להגשת כתב האישום בתיקו (ראה בה/2), ואולם מדובר במחלה שפגעה בנאשם מבחינה פיזית ונפשית, ונוכח הסיכון לחזרתה הרי שגם כיום היא מצריכה מעקב. לגישת הסניגור מצבו הרפואי של הנאשם מצדיק חריגה לקולא ממתחם הענישה ובהקשר זה הפנה לע"פ 5669/14 **לופליאנסקי נ' מדינת ישראל** (29.12.15) (להלן: **עניין לופליאנסקי**), שם הופחת עונשו של הנאשם משש שנות מאסר בפועל לעונש לעבודות שירות בשל מצבו הרפואי.

הסניגור עמד על חלוף הזמן הרב שעבר מאז האירועים כאשר אז היה הנאשם בשנות השלושים המאוחרות וכעת הינו בשנות החמישים המאוחרות. לחלוף הזמן קיימת משמעות שלא ניתן להתעלם ממנה. זאת ועוד, לטענת ב"כ הנאשם, הארגון נושא תיקו איננו פעיל יותר, את על פי כתב האישום המייחס את העבירה עד לשנת 2006. זאת להבדיל מהארגונים האחרים שהוזכרו בפסיקה כגון במקרה של נאצר ושורפי שלגביהם היה אינטרס ציבורי למגרם.

הסניגור טען כי לאור כלל אחדות הענישה אין להתעלם מהעונשים שהוטלו על נאשמים אחרים בתיקו שהודו במסגרת הסדר טיעון והן לעונשים שהוטלו על עדי המדינה. לדבריו, יש להביא בחשבון את מספר עדי המדינה, את מעשיהם ופועלם ואת הדומיננטיות שלהם בארגון, לא כל שכן יחסית לנאשם 2. בפרט הפנה לעונשים שהוטלו על בומבי ו-ה.צ אשר קיבלו לגישתו עונשים קלים עד מגוחכים. לדעת הסניגור עונשו של נאשם 2 צריך להיות קל עשרות מונים מזה של בומבי מטעמים של מראית פני הצדק. הסניגור עתר לקיומה של מידתיות בין המעורבים השונים לאותו אירוע והפנה בעניין זה לע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' סגל** (24.8.81).

לאור כל הנטען, הרי שהתייחס לאישום הראשון עתר הסניגור להשית על הנאשם עונש של מספר חודשי מאסר בפועל.

לגבי העבירות שבאישום השני נטען כי יש ליתן משקל ראוי למכלול טיעונו לקולא שפורטו בהרחבה לעיל. בכלל זה יש להתחשב בכך שמאז ביצוע העבירה חלפו כ-20 שנים; במידת העונש שהושתה על נאשם 3 אשר הודה בחלקו בפרשה במסגרת הסדר טיעון ודינו נגזר ל-8.5 שנות מאסר בפועל, (שמהן נוכו 3.5 שנות מאסר "בגין התיק האמריקאי"); בגילו הלא צעיר; ברקעו הרפואי; וכן ב"נקודות הזכות" שצבר נאשם 2 כנדיבותו ועזרתו לזולת. נוכח כל אלו, טען הסניגור כי יש להסתפק בתקופת מעצרו.

לגבי האישום הרביעי הדגיש הסנגור שלנאשם 2 לא הייתה השפעה על עצם ביצוע האירוע המתואר באישום הרביעי שכן העבירה הייתה מתבצעת כך או כך בהנחייתו של נאשם 1 אשר על פיה בלבד פעלו המבצעים. הפיצוץ ביהודה הלוי היה מתבצע, כך לגישתו, ללא קשר לפועלו של נאשם 2 ולכן לא ניתן לראות בו כמי שקרוב למעגל הביצוע ויש לראות בו מסייע ברמה נמוכה. לפיכך, לגישתו עונשו של נאשם 2 בגין אישום זה צריך להיות קצר ביותר.

אשר לאישום השלושה-עשר, הסנגור לא התייחס באופן מפורט לטיעון התביעה באשר לעבירות הכלכליות, הן זו שבפקודת מס הכנסה (אישום שלושה-עשר) והן זו שבחוק איסור הלבנת הון (אישום שני). אולם, עומדים לנגד עינינו טיעוניו הכלליים, כמו גם טיעוניו הקונקרטיים באשר לאישום השני, שעליהם עמדנו לעיל.

לסיכום טען הסנגור כי יש לראות בתיק זה תמונה כוללת ולכן עונש מאסר ממושך כפועל יוצא ממתחמי הענישה הטכניים איננו ראוי בנסיבות ועל רקע מכלול הטיעונים. סיכומי של דבר, טען כי יש לאפשר לנאשם להשתחרר ולחזור לחיק משפחתו ולשקם את חייו כל עוד שניתן על רקע גילו ומצבו הבריאותי.

4.6 דברי נאשם 2 לעונש

הנאשם טען כי לא ידע שום דבר וגם בעבירות הסמים לא היה שותף. הנאשם טען כי יש לו 8 נכדים שלא ראה וביקש את התחשבות בית המשפט.

4.7 דין ומסקנות לגבי נאשם 2

4.7.1 בראש ובראשונה יש להבהיר: לא ניתן לקבל את עתירת הסנגור שלפיה באופן חריג יש לגזור את עונשו של הנאשם שלא כמקובל, מחוץ למתחמי הענישה הנוהגים, תוך התייחסות לטעמים של "צדק", אשר לשיטתו חלים בהקשרו של הנאשם. תיקון 113 לחוק העונשין וכללי הבניית שיקול הדעת בענישה מכתיבים את האופן שבו יש לקבוע את עונשו של נאשם בפלילים וכללים אלה יפים גם כלפי נאשם 2 אשר הורשע לאחר שמיעת הוכחות ובהתאם להכרעת דין מנומקת.

עוד יובהר, בהתייחס לטעמים של צדק שאליהם כיוון הסנגור, נפנה לאמור בסעיף 2.3 דלעיל שם דחינו את הטענה שלפיה יש לראות בעונשים שהוטלו על עדי המדינה אמת מידה לגבי עונשם של הנאשמים השונים בתיקנו ביניהם נאשם 2 - ולא נחזור. דינו של נאשם 2 ייגזר בהתאם לכללי הבניית הענישה הנוהגים והמחייבים תוך שקילת השיקולים הרלוונטיים לחומרה ולקולא.

4.7.2 האישום הראשון - ההרשעה כמנהל בארגון פשיעה

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

כאמור, הנאשם הורשע בעבירה של "מנהל בארגון פשיעה", הארגון שבראשו עמד נאשם 1.

על טיבו של הארגון ומידת שליליותו כבר עמדנו עת דנו בעניינו של נאשם 1 לא נחזור. חלקו, מעמדו

ומידת השפעתו של נאשם 2 בארגון מצאו ביטוי נרחב בהכרעת הדין (ראה עמ' 202 סעיף 11.1 ואילך), ובקצרה נחזור ונאמר: נאשם 2 היה בעל מעמד רם, בכיר וייחודי בארגון. בעת שנאשם 2 חבר לארגון בשנת 2002 הוא כבר היה עבריין בעל מוניטין בעצמו, ראש קבוצה עבריינית משלו. גם לאחר חבירתו לארגון הוא ואנשיו אשר נשמעו להוראותיו וסרו למרותו, היוו למעשה קבוצה בתוך הארגון. עד המדינה טולי, חבר קבוצתו של נאשם 2, מילא תפקיד בכיר בארגון בשמשו איש הכספים בארגון אשר דאג לחלוקת רווחי הסמים. בהעדרו של נאשם 1 מן הארץ, שימש נאשם 2 "המבוגר האחראי", מי שדאג לפעילים ולעצורים. זימונו של נאשם 2 להגיע לבריסל ערב הפיצוץ ביהודה הלוי, כדי לגבות ולתמוך כלכלית במבצע החיסול של רוזנשטיין, מעיד על מעמדו ובכירותו. טענת ב"כ נאשם 2 שלפיה פעילותו של נאשם 2 הייתה בארגון שולית או נקודתית איננה הולמת את קביעותינו העובדתיות בהכרעת הדין. העובדה שלא התערה בקרב הדרג המבצע לא מעידה על חלקו או מעמדו השולי - אפילו להיפך.

עוד יודגש בהקשרנו: טענת ב"כ נאשם 2 שלפיה הארגון חדל להתקיים בשנת 2006, בבחינת שלישותו לא מתקיים אינטרס ההרתעה שנועד להילחם בארגון בר קיימא - לא הוכחה לפנינו. אכן, כתב האישום מתייחס לתקופה שבין השנים 2002 ל-2006, היא התקופה הרלוונטית להכרעת הדין, ואולם אין בכך כדי ללמד דבר לגבי התקופה שלאחר מכן. אין לפנינו כל מידע האומר שלאחר תקופה זו הארגון התפרק וחדל מפעילות עבריינית. מדובר בטענה עובדתית אשר מחייבת הוכחה, ונזכיר כי בהתאם לקו ההגנה שבו נקטו כל הנאשמים הרי שכלל לא היה קיים ארגון פשיעה לא בשנים הרלוונטיות ולא בכלל. מנגד, בניגוד לטענת ב"כ נאשם 2, בהתאם לראיות שהגישה המאשימה במסגרת טיעוניה לעונש, כתב האישום שהוגש בתפ"ח 1042/07 נגד נאשם 2 ואחרים מדבר על מעשים עבריינים חמורים שבית המשפט הגדיר אותם כשיטתיים ומאורגנים, שהתבצעו בין השנים 2006-2007, כלומר לאחר התקופה הרלוונטית לתיקנו. זאת ועוד, נאשם 1, ראש הארגון, הורשע בארה"ב בגין מעשים שביצע כחבר ארגון בשנת 2008.

קביעת מתחם העונש ההולם לנאשם 2 לגבי האישום הראשון

העונש הקבוע בצד העבירה של מנהל בארגון פשיעה אשר ביצע עבירות שעונשן מעל 20 שנה, הינו 20 שנות מאסר.

כפי שצוין כבר לגבי נאשם 1, מרבית התיקים שבהם הורשעו נאשמים בעבירות לפי חוק המאבק היו טרם תיקון 113 לחוק העונשין, כך שלא זו בלבד שלא נקבעו מתחמי ענישה, אלא בדרך כלל ניתן עונש כולל, יחד עם עבירת המקור (ראה למשל בפסה"ד בעניין נאצר לעיל, ובפסק דין בעניין זוארץ).

המקרים היחידים שבהם נתנה התייחסות עונשית ספציפית על ביצוע עבירה של מנהל בארגון פשיעה היו בפסק הדין בעניין בן שטרית שהובא לעיל, שם נקבע מתחם עונש שבין 3 ל-5 שנות מאסר למנהל בארגון. כפי שכבר צוין, מדובר היה בארגון שמידת שליליותו וחומרתו היו קטנים משלנו, ארגון שאף לא ביצע עבירות שעונשן מעל 20 שנות מאסר, בבחינת שהעונש המקסימלי בצד העבירה עמד על 10 שנים. בעניין גרימברג שהוזכר קודם, מתחם העונש בהתייחס לעבירה של מנהל בארגון פשיעה נקבע בין 2 ל-4 שנות מאסר בפועל, ואולם, כאמור גם שם היה מדובר בארגון פשיעה בסדר גודל מצומצם, קטן אפילו מארגונו של בן שטרית.

לצורך קביעת המתחם ההולם ניקח בחשבון את נסיבות העבירה ומידת אשמו של הנאשם כפי שפורט קודם, ונתחשב גם בנסיבות הנוספות הרלוונטיות כגון מועד כניסתו לתוקף של חוק המאבק, הכל כפי שפורט בעניינו של נאשם 1.

במכלול השיקולים אנו קובעים את מתחם העונש ההולם לגבי נאשם 2 בגין העבירה של מנהל בארגון פשיעה בין **8 ל-12 שנות מאסר בפועל**.

את עונשו של נאשם 2 יש למקם בגדרי המתחם

איננו רואים מקום לקבל את הטענה שלפיה מצבו הבריאותי של נאשם מצדיק סטייה לקולא מהמתחם באישום זה, ובכלל.

אכן, בפסק הדין בעניין לופליאנסקי שהובא על ידי הסנגור סטה בית המשפט העליון ממתחם הענישה מטעמי בריאות, ואולם אין המקרה שם יכול לשמש אסמכתא רלוונטית או אמת מידה בעניינו. ראשית, בית המשפט העליון הדגיש שם את חריגותו של המקרה וכן מאת חריגות הסעד שעליו הוחלט. נזכיר, כי החוק איננו מציין טעמי בריאות כעילה לסטייה מהמתחם. בפס"ד בעניין לופליאנסקי בית המשפט העליון נימק סעד זה בנסיבות רפואיות יוצאות דופן, עקב מחלה קשה עכשווית שהייתה עלולה לקצר את חיי הנאשם בהעדר טיפול הולם בכלא. בית המשפט גם לקח בחשבון את מיהותו של הנאשם ואת העובדה שלא נשקפה ממנו סכנה לשלום הציבור. גם בפסיקה מאוחרת לפסה"ד לופליאנסקי נקבע מפורשות כי אין להקיש מעניין לופליאנסקי על כל מקרה שבו נאשם לוקה במחלה, ולא יהא במחלה כשלעצמה כדי למנוע כניסה למאסר [ראו ע"פ 2724/17 מורגנשטרן נ' מדינת ישראל (24.4.2018)].

במקרה שלנו אין חולק שהנאשם איננו חולה בעת הזאת. את מרבית הטיפול שקיבל בשעתו הוא קיבל בין כותלי הכלא, כך שאין טענה שלפיה הוא לא יוכל לזכות לטיפול מתאים במסגרת הכלא אם יזקק לכך. האפשרות התיאורטית שהמחלה תחזור (וכולנו תקווה שלא) והעובדה שהוא נזקק למעקב רפואי - אינם מהווים נימוק מספק. זאת ועוד, השיקולים הנוספים שצוינו בעניינו של לופליאנסקי לרבות תרומתו בעשיה ציבורית, טיב העבירות שביצע והעדר הסיכון לציבור - אינם חלים במקרה שלנו.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

כשיקולים לקולא יש לקחת בחשבון את גילו הלא צעיר של הנאשם (58), את תקופת מעצרו הממושכת בתנאים לא קלים ואת מצבו הבריאותי הכללי, כעולה מהמסמכים הרפואיים. הגם שסברנו שאין מקום לסטות ממתחם העונש בשל טעמים רפואיים אלה, עדיין יש להם נפקות מסוימת בקביעת מיקומו של הנאשם בתוך המתחם.

שמענו מעדי האופי לגבי נכונותו של הנאשם להירתם לעזרת נזקקים. כידוע, פנים רבות לאדם. למול מעשים טובים שצוינו לגבי הנאשם, עומדים מעשיו העבריינים החמורים. אין מעשיו הטובים מאיינים או מפיגים את החומרה העולה מהמעשים שבהם הורשע. אין הם שקולים כנגד האינטרס הציבורי המחייב הבעת מסר עונשי מחמיר בגין המעשים שביצע הנאשם. הוא הדין לגבי הנזק או הפגיעה בבני משפחתו של הנאשם כעולה מדברי בתו. עם כל הצער על הפגיעה בילדיו ובנכדיו של הנאשם, כמו גם על ריחוקו מהם, פגיעה זו היא אינהרנטית, לצערנו, למי שבוחר לנהל אורח חיים עברייני, לא כל שכן במסגרת ארגון פשיעה. הדבר איננו יכול להוות שיקול

להקלה בדין במקרה שלנו.

אשר לחלוק הזמן: כפי שנאמר קודם בפרק הכללי, ההתחשבות בחלוק הזמן כנסיבה להקלה בעונש תהא אינדיבידואלית, בהתאם לכל נאשם ונאשם ובהתאם לעבירה שבה הורשע. הנאשם שלפנינו היה מבכיר הארגון, אדם שבחר בדרך הפשע כדרך חיים. בהתייחס לעבירה של "מנהל בארגון פשיעה", עסקין בעבירה שיש צורך להרתיע מפני ביצועה ולהביע כלפיה מסר עונשי רציני שייתן ביטוי לחובה להילחם בתופעות של פשיעה מאורגנת. הסיבות לחלוק הזמן במקרה שלנו היו סיבות אובייקטיביות, כפי שכבר נאמר, סיבות שאין ליחסן לשיהוי לא מוצדק מצד המאשימה או להימשכות של ההליך הפלילי. בנוסף, שאין לפנינו אינדיקציה שלפיה נאשם 2 שינה את אורחות חייו במהלך השנים וחדל מהדרך העבריינית.

לחומרה יש לזקוף את עברו הפלילי העשיר של הנאשם בביצוע עבירות חמורות, לרבות עבירות אלימות מסוגים שונים ועבירות סמים. הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, וכאמור, אין אינדיקציה שהשתקם או חזר למוטב.

במכלול האיזונים אפוא, תוך לקיחה בחשבון של הנסיבות לקולא שצוינו לעיל למול השיקולים לחומרה, נכון לטעמנו למקם את הנאשם בשליש העליון של מתחם הענישה שנקבע.

4.7.3 האישום השני - העסקה הגדולה

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

בפרק הדן בעניינו של נאשם 1 עמדנו בהרחבה על חומרתה הזועקת של הפרשה, על מידת פגיעתה בערכים החברתיים ועל כי נסיבות הפרשה הן חמורות מכל זווית אפשרית ולא נחזור על הדברים. כמפורט בהכרעת הדין, כעולה מעדות טולי, שנמצאה מהימנה, בפרשה זו באה לידי ביטוי בכירותו הארגונית של נאשם 2, אשר עקב מקרוב אחר כל שלבי העסקה, מראשית ועד אחרית. כך, תחילת התגלגלות העסקה היא דברי נאשם 2 לאלו: "...זה טולי, הוא כמוני, הוא ידבר איתך... זה כאילו אתה מדבר אלי" (מובא בעמ' 469 להכרעת הדין). אחר הדברים האלה, טולי מעדכן את נאשם 2 בכל שלב מהותי, עד אשר מתגבשת ומסוכמת חלוקת רווחי העסקה בין השותפים, ובהם נאשמים 1 ו-2, בפגישה בהרי ים המלח. לבסוף, כאשר מתגלעים סכסוכים בין המעורבים יוצא נאשם 2 לספרד למפגש בראשות נאשם 1 על-מנת להסדיר את הדברים.

קביעת מתחם העונש ההולם לנאשם 2 לגבי האישום השני

פירטנו את שיקולינו לקביעת מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 באשר לאישום זה והדברים יפים באותה מידה באשר לנאשם 2. איזון השיקולים מוליך אפוא להצבת מתחם הענישה כעומד על **18 - 22 שנות מאסר בפועל**.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

בהידרשנו לענישה באישום הראשון עמדנו על שיקולי הענישה בתוך המתחם בעניינו של נאשם 2 והם יפים בעיקרם גם כאן. בכל הנוגע לאישום השני, מול היבטי החומרה, ובכלל זה עברו הפלילי של נאשם 2 - ניצבים בעיקרו של דבר, פרק הזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירה, ורקעו הבריאותי. בנסיבות הכוללות, יש להעמיד את עונשו של נאשם 2 בקרבת מחצית המתחם. דהיינו, מעט למטה מהעונש שמוטל על נאשם 1 בעבירה זו.

4.7.4 האישום הרביעי - הפיצוץ ביהודה הלוי

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

כאמור, נאשם 2 הורשע באישום זה בעבירות של קשירת קשר לפשע, סיוע לרצח וסיוע לשאר העבירות הנלוות, כלומר החבלות/פציעות שנגרמו לנפגעים הרבים, והכל במסגרת ארגון פשיעה.

נסיבות המקרה וחומרתו פורטו על ידנו בהרחבה בעניינו של נאשם 1. מדובר במעשה אלימות קיצוני וחסר עכבות אשר התאפיין בחומרה יתרה, הן בשל האופן בו בוצע, והן בשל הפגיעה הקשה בערכים מוגנים, ובראש ובראשונה בערך של קדושת החיים. כפי שכבר פורט בעניינו של נאשם 1, בתי המשפט עמדו על החומרה היתרה הנובעת לתופעה זו של פיגועים פליליים, שלעתים אף גובים קורבנות בנפש מקרב אזרחים תמימים אשר נקלעו שלא בטובתם לזירת הפיגוע.

נקבע בת"פ 15459-11-12 **מדינת ישראל נ' גונן** (25.7.13) כי **"מידת הרחמים צריכה להיות מופנית יותר אל הציבור הרחב, מאשר כלפי המערער ואחרים שכמותו, שמסכנים חיי אדם בצורה שכזו"**.

בניגוד לנטען, חלקו של נאשם 2 לא היה מבוטל כלל ועיקר. נאשם 2 היה נכון לתמוך במאבק שהוליך נאשם 1 נגד יריביו, לגבות את המעשה, ואף להשתתף במימונו. אין לקבל את טענת ההגנה שחלקו של נאשם 2 היה מינורי או שולי. ראשית נזכיר, כי הפיצוץ ברח' יהודה הלוי היה אחרון בשורה של מעשים קודמים בעלי מניע זהה כחלק ממאבקי הכוח בעולם התחתון, מעשים שנאשם 2 נרתם להם ואף הקצה להם את אנשיו. די להזכיר בהקשר זה כי ניסיון ההתנקשות באירוע שכונה "אירוע הקשת" בוצע על ידי אנשיו של נאשם 2. מבחינת המחשבה הפלילית, נאשם 2 היה שותף לרצון להתנקש בחייו של רוזנשטיין והוא נתן ידו לתכנית שנקמה לצורך כך. לתמיכתו ולהסכמתו הייתה בהחלט משמעות לאור המשקל הסגולי שלו בארגון. במסגרת הכרעת הדין ניתן על ידנו ביטוי לפער בין החפץ והרצון שביטא נאשם 2 לכך שרוזנשטיין יחוסל והירתמותו למאבק בו לאורך כל הדרך, כל זאת על רקע מעמדו הבכיר בארגון, לבין העדר מעורבות פיזית מצדו בביצוע גופו והעדר אינדיקציה ראייתית למעורבות מצדו בשלבי התכנון. כל זאת הביא אותנו לקבוע שלא הוכח לגבי נאשם 2 שהיה מבצע בצוותא, זאת למרות מעמדו הבכיר ובארגון והמחשבה הפלילית שביטא. אין דבר בין קביעה זו שבעטיה הורשע נאשם 2 בעבירה של סיוע לרצח, לבין טענת הסניגור שפעולות הסיוע שעשה היו שוליות. הטענה שהאירוע היה יוצא לפועל ללא קשר לסיועו של נאשם 2 היא לא רק טענה היפותטית, אלא שהיא נסתרת לכאורה מעצם העובדה שביצוע התכנית, שעליה דובר כבר חודשים קודם, לא התקדם ולא קרם עור וגידים אלא לאחר המפגשים בבליה ולאחר שנושא המימון בא על פתרונו.

בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בע"פ 5812/14 **גורליק נ' מדינת ישראל** (29.11.2015):

"עבירת הסיוע לרצח, בה הורשעה המערערת על-פי הודאתה, כוללת רצף של "סוגי סיוע" למיניהם, הנעים על ציר של מעורבות משתנה. ככל שמעורבות המסייע רבה יותר, וככל שמעשיו תרמו תרומה ממשית לרצח ואפשרו את מימושו, העונש שיוטל עליו יהיה חמור יותר. בהקשר זה יוער, כי ב"קצה" העליון של ציר המעורבות האמור, מצוי קו הגבול המבחין בין "המסייע לעבירה" לבין "המבצע בצוותא".

כאמור, במקרה שלנו נאשם 2 קשר קשר לבצע פעולה שתביא לחיסולו של רוזנשטיין ואף ביטא חפץ מפורש במותו. מדובר היה במעשה מתוכנן מראש שהנאשם ידע שהוא עתיד להתבצע, תוך בו וסייע במימונו.

קביעת מתחם העונש ההולם לנאשם 2 לגבי עבירה של סיוע לרצח במסגרת ארגון פשיעה

העונש המקסימלי שבצד העבירה של "סיוע לרצח במסגרת ארגון פשיעה" הינו 25 שנים. הפסיקה שהובאה על ידי הצדדים מתארת מגוון רחב של נסיבות, וכפועל יוצא מכך גם מגוון של מתחמי ענישה. כדוגמאות למדד הענישה המתאים לעניינו, נתמקד בפסיקה שמתארת אירועים או מעשים שקרובים בנסיבותיהם למקרה שלנו, דהיינו מקרים שבהם היה שימוש בחומרי חבלה או נשק בלתי מבוקר, להבדיל מירי או דקירה שכוונה ישירות לקורבן. יצוין, כי באף מקרה מאלה שיפורטו לא מדובר היה במעשה שבוצע במסגרת ארגון פשיעה, כלומר, שלא התקיימה הנסיבה המחמירה אשר בעטייה העונש בצד העבירה עולה מ-20 שנים ל-25 שנים.

בתפ"ח (מחוזי תל אביב) 40274/07; 1167/02 **מדינת ישראל נ' תורכ** (22.05.11), הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של סיוע לרצח, סיוע לניסיון רצח, סיוע להיזק בחומר נפץ וקשירת קשר לסחר בנשק. מדובר היה באירוע שבמהלכו הוטמן מטען חבלה ברכבו של המתלונן ונגרם פיצוץ שבעטיו נהרג בנו בן ה-3 והוא עצמו נפצע באורח קשה. על הנאשם נגזר במסגרת הסדר טיעון עונש **מאסר בפועל של 15 שנים**.

בתפ"ח (מחוזי באר שבע) 63752-10-15 **מדינת ישראל נ' אדרי** (23.12.20) נקבע מתחם שנע בין 14-17 שנות מאסר בהתייחס למקרה שבו נעשה שימוש במטען חבלה כדי לפגוע במתלונן שעמו היה סכסוך. הנאשם הורשע בקשירת קשר, סיוע לרצח, סיוע לניסיון רצח ועבירות נשק וסופו של דבר נגזר עליו עונש של **16 שנות מאסר**. בית המשפט ציין לחומרה את העובדה שחלקו של הנאשם שם, הגם שהורשע כמסייע לעבירה ולא כמבצע בצוותא, לא היה מסייע "קלאסי" כזה שתרומתו מתבטאת רק בסיוע חיצוני, אספקת אמצעים לביצוע עבירה או כזה שמעורבותו נקודתית, אלא מי שהיה מצוי בסוד העניינים וקיים קשר עם שאר הקושרים על פני תקופה לא קצרה.

בע"פ 8140/19 **מדינת ישראל נ' ג'בארין** (25.3.21), (ראו גם תפ"ח (חי') 48669-08-17 (23.10.19)), הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות של סיוע לרצח, סיוע לחבלה של ממש, פעולה בנשק למטרות טרור (הובלה והחזקה), שיבוש מהלכי משפט וכן עבירה של קשירת קשר לעוון. הנאשם נהג להגיע למסגד לעיתים קרובות ושם היה עד לשיחות שהתקיימו בין המבצעים בצוותא אודות כוונתם לבצע פיגוע ירי בו ירצחו בני אדם. הנאשם סרב להשתתף באירוע גופו, אך סייע לשלושת המפגעים במשך תקופה במספר מישורים לרבות בהסעת המחבלים כשהם

חמושים לאוטובוס שממנו יצאו לפיגוע. באירוע מצאו את מותם שני שוטרים. בית המשפט העליון גזר על הנאשם עונש מאסר בפועל של 16 שנים ועונש זה הוחמר על ידי בית המשפט העליון והועמד על **18 שנות מאסר בפועל**. אומנם במקרה זה דובר בארגון טרור, אבל הנסיבות דומות ואנו ניקח בחשבון את האבחנות הרלוונטיות.

על רקע האמור לעיל, כלומר חומרתו הרבה של האירוע, המדיניות העונשית המחמירה שיש לבטא בגינו, תוצאותיו הקשות כלפי גוף ורכוש והפסיקה דלעיל על האבחנות שצוינו, אנו קובעים כי מתחם העונש ההולם לגבי נאשם 2 בהתייחס לעבירות של קשירת קשר וסיוע לרצח במסגרת ארגון פשיעה הוא בין **14 ל-17 שנות מאסר בפועל**.

בקביעת מתחם זה התחשבנו בעובדה שהעבירה בוצעה זמן קצר לאחר כניסתו לתוקף של חוק המאבק שגרר תוספת משמעותית לעונש שבצד העבירה.

העבירות הנלוות והמתחם הכולל לנאשם 2 באישום הרביעי

כאמור, הפיצוץ שהתרחש גרם לפגיעות פיזיות נוספות, במידת חומרה שונה, לעוד 54 אנשים שכל חטאם היה שנקלעו למקום שלא בטובתם. עת דנו בעניינו של נאשם 1 קבענו מתחמי ענישה נפרדים לעבירות נילוות אלה בהסתמך על הפסיקה הקיימת ונסיבות האירוע. מתחמים אלה ישמשו אותנו - באיזון ובפרופורציה הראויים בהינתן חלקו היחסי הקטן יותר של נאשם 2 לעומת נאשם 1 - לצורך הערכת המתחם הכולל שיש לקבוע לגבי אירוע זה בהקשרו של נאשם 2.

במכלול השיקולים אפוא אנו קובעים לגבי האישום הרביעי כולו, בהתייחס לנאשם 2 מתחם ענישה שבין 15 ל-19 שנות מאסר.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

הנסיבות והשיקולים, לחומרא ולקולא שפורטו בסעיף 4.7.2 לעיל יפים גם בהתייחס לאישום זה. על רקע חומרתו המופלגת של המקרה והעובדה שעדיין, למרות חלוף השנים, הזעזוע והפגיעה במשפחות הקורבנות לא קהה, והאינטרס בהרתעת היחיד והרבים לא השתנה - איננו רואים להתחשב בחלוק הזמן כנסיבה להקלה בעונש.

במכלול הנסיבות, על רקע השיקולים לקולא שצוינו קודם, יש אפוא למקם את הנאשם בשליש העליון של המתחם.

4.7.5 עבירות המס באישום ה-13 והלבנת ההון באישום השני

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם וכן מתחם העונש ההולם לנאשם 2

בפרק הדין בעניינו של נאשם 1 עמדנו על כי לצורך קביעת מתחם העונש אנו רואים את מכלול העבירות הכלכליות כאירוע אחד. לפיכך, נידרש בפרק זה לכלל העבירות בפן הכלכלי, אשר בוצעו במסגרת ארגון הפשיעה: זו שבפקודת מס הכנסה וזו שבחוק איסור הלבנת הון (קרי, עבירות המנויות באישום השני ובאישום השלושה עשר).

בעת הדין בחלקו של נאשם 1 עמדנו בהרחבה על הערכים המוגנים בעבירות הכלכליות, על הפגיעה הקשה בהם ועל מדיניות הענישה הנוהגת, ואין צורך לשוב ולחזור על כך. אשר לנאשם 2, בהכרעת הדין עמדנו על מעמדו הרם, הבכיר והייחודי בארגון. מעמד זה בא לידי ביטוי בחלקו המשמעותי "בעסקה הגדולה" והוא משליך על מידת אחריותו לנגזרות הבאות לידי ביטוי בעבירות הכלכליות שלפנינו. מתן משקל ראוי לשיקולים האמורים, ובשים לב לחלקו היחסי של נאשם 2, מוליך להעמדת מתחם הענישה בעניינו על **2 עד 5 שנות מאסר בפועל** ומתחם הקנס הוא בין **400,000 ₪ ל-1,000,000 ₪**.

אשר למיקומו של הנאשם 2 בתוך המתחם - תוך התחשבות בכלל הנסיבות שאינן קשורות בעבירה, שעליהן עמדנו באישום הראשון ומתן משקל נוסף לחלוף פרק הזמן של שנים ארוכות מאז ביצוע העבירות, מוליך (בדומה לנאשם 1) להעמדת עונש המאסר בפועל במרכז המתחם והעמדת שיעור הקנס על בקרב מרכז המתחם. זאת, לאחר שהעמדנו לנגד עינינו את הענישה הכוללת המוטלת על נאשם 2, שבמרכזה השתת תקופת מאסר משמעותית לריצוי בפועל.

4.8 לסיכום עונשו של נאשם 2

כפי שנאמר קודם אנו נגזור על הנאשם עונש מאסר אחד כולל שלצורך קביעתו יילקחו בחשבון מתחמי הענישה שנקבעו לגבי כל אישום/אירוע ומיקומו של נאשם 2 בגדר מתחמים אלה, תוך חפיפה מלאה או חלקית ביניהם. כמו כן יוטל על הנאשם מאסר מותנה, קנס ופיצוי לטובת הנפגעים השונים באישום הרביעי. מתקופת המאסר ינוכו הימים שבהם שהה הנאשם במעצר בתיק זה, למעט התקופה שבה תקופת המעצר בתיקנו חפפה תקופת מאסר בפועל שריצה הנאשם בגין תיק אחר. בהקשר זה נטעים, נוכח בקשה עקיפה מצד ב"כ נאשם 2 (במסגרת תגובה להחלטה המורה לתביעה להגיש מסמך לגבי תקופות המעצר של כל אחד מהנאשמים), כי בהתאם לפסיקה הנוהגת - וכך גם לטעמנו בנסיבות תיק זה - אין הצדקה לנכות מתקופת המאסר בתיקנו תקופת מעצר שחפפה למאסר שריצה הנאשם בתיק אחר. לתוצאה כזאת לא קיימת הצדקה במישור העקרוני מאחר שהרציונל העומד בבסיס הנוהג של ניכוי ימי מעצר מעונש מאסר - דהיינו מניעת מצב שבו נאשם נתון במאסר לפרק זמן ארוך מזה שהוטל עליו - איננו מתקיים ביחס לימי מעצר שבהם ישב במקביל למאסר בתיק אחר. [ראה ע"פ 8244/17 פלוני נגד מדינת ישראל (21.6.18); רע"פ 5900/18 קורליאונה נגד מדינת ישראל (7.10.18)]. אין סיבה שהנאשם יזכה ל"הנחה" מתקופת המאסר שנגזרה עליו בתיק אחר, באופן שתקופה זו תחשב כחלק מתקופת מאסר בתיקנו.

במכלול השיקולים והאיזונים, אנו גוזרים אפוא על נאשם 2, אבי רוחן, את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 25 שנים. תחילת המאסר מיום 6.10.16.
2. מאסר על תנאי של 2 שנים שהנאשם לא יעבור בתוך 3 שנים מהיום את העבירות

שבהן הורשע בתיק זה.

3. נאשם 2 ישלם למשפחת כל אחד מהנרצחים סך 50,000 ₪ לכל משפחה. הסכום ישולם תוך 3 חודשים. הסכום המיועד למשפחת מגד יועבר לידי אם המנוח בהתאם לפרטים שיימסרו על ידי הפרקליטות. הסכום המיועד למשפחת צרויה יועבר לשלושת אחיו של המנוח בחלקים שווים בהתאם לפרטים שיימסרו על ידי הפרקליטות. הסכום המיועד למשפחת מזרחי יחולק בין הוריו, אחיו, אלמנתו ובתו בהתאם להנחיות הפרקליטות.

4. הנאשם ישלם לשאר הנפגעים באישום 4 פיצוי כולל בסך של 100,000 ₪, וזאת תוך שלושה חודשים. הסכום יחולק בין הנפגעים השונים בהתאם להוראות הפרקליטות, כל זאת, בהתאם למידת הפגיעה או הנזק שנגרם. הפרקליטות תמסור הודעה בכתב לגבי אופן החלוקה תוך 30 יום.

5. הנאשם ישלם קנס בסך של 750,000 ש"ח או 1 שנה מאסר תמורתו. הקנס שולם לא יאוחר מיום 1.1.2023.

5. גזירת דינו של נאשם 10 שמעון סבח

5.1 כללי

נאשם 10 הורשע במסגרת הכרעת הדין כדלקמן:

באישום 3 בעבירות של **ניסיון רצח** לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין; **קשירת קשר לבצע פשע** לפי סעיף 449(א) לחוק העונשין; **חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329א(1)+(3) (שלוש עבירות) לחוק העונשין; **וחבלה של ממש** לפי ס' 380 לחוק; **הכל במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 3 לחוק המאבקה.

באישום 4 בעבירות של **סיוע לרצח במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 300(א)(2) + 31 לחוק העונשין (3 עבירות); **סיוע לחבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329 (א) + 31 לחוק העונשין; **סיוע לגרם חבלה חמורה** לפי סעיף 31+333 לחוק העונשין; **סיוע לפציעה שלא כדין** לפי סעיף 334 + 31 לחוק העונשין; **וסיוע גרם חבלה של ממש** לפי סעיף 31+380 לחוק; והכל **במסגרת ארגון פשיעה** לפי לסעיף 3 לחוק המאבק

5.2 ראיות לעונש מטעם המאשימה

א. גיליון הרשעות קודמות הכולל 12 רישומים קודמים שראשיתם בשנת 1984 בגין ביצוע עבירות

רכוש למיניהן, עבירות סמים ועבירות אלימות. נאשם 10 ריצה עונשי מאסר בפועל שהמשמעותי ביניהם עונש של 7 שנות מאסר בעניין מעורבותו ברצח מרגריטה לאוטין.

ב. גזר הדין בתפ"ח 1070/08 שבמסגרתו הורשע נאשם 10 בביצוע עבירות של קשירת קשר וסיוע לאחר מעשה בגין מעורבותו ברצח מרגריטה לאוטין.

5.3 תמצית טיעוני המאשימה לעונש

נקדים ונאמר, כי בסופו של יום, חרף המתחמים שפורטו במסגרת הטיעונים לעונש, המאשימה עתרה להטיל על נאשם 10 עונש כולל של 30 שנות מאסר, מאסרעל תנאי, קנס ופיצוי לקורבנות העבירה, הכל כפי שיורחב לגבי האישומים השונים.

בהתייחס לאישום השלישי טען ב"כ המאשימה, עו"ד דגן, כי פעילותם השונה של חברי הארגון ממחישה היטב את ההיררכיה בארגון, את חלוקת העבודה בינם לבין עצמם את ההתמקצעות, את המידור הקפדני, כמו גם את הנכונות ליטול חלק בתוכנית עבריינית אלימה ופוגענית. לטענתו, כל חברי ארגון הפשיעה המוזכרים באישום השלישי, בכל תפקיד אותו מילאו, פעלו באכזריות ותוך התעלמות מהמשמעות הסיכונים הכרוכים בפיצוץ רכב בליבה של עיר.

לדברי הפרקליט, הערכים המוגנים ונסיבות ביצוע העבירה שפורטו בהרחבה בקשר לנאשם 1 יפים גם לעניינו של נאשם 10. לדבריו, יש להביא בחשבון את התכנון שקדם לביצוע העבירה, הנזק שנגרם בפועל ואת הנזק שעלול היה להיגרם. ב"כ המאשימה הדגיש את חשיבות ההרתעה אשר יפה לכל דרגי הביצוע באישום זה. כולם מהווים חלק בשרשרת הביצוע שהרי בהעדרם של אותם פעילים שהיו נכונים לבצע את המעשה בהוראת ראש הארגון ומנהליו, לא הייתה יכולה התוכנית לצאת לפועל. לגישת המאשימה, ההרתעה כלפי אותם פעילים/מבצעים היא חשובה ביותר כחלק מהמאבק בביצוע עבירות מסוג זה בעתיד.

הפרקליט הטעים, כי חלקו של נאשם 10 בעבירה היה מהותי ביותר. הוא זה שפעל לצדו של ה.צ בהכנסת מטען החבלה לתוך פגוש הרכב ובהכנת המכונית הממולכדת לצורך הוצאתו לפועל של הפיצוץ. הוא זה שקיבל הדרכה מ-ה.צ כדי להפעיל את המטען והעביר מידע זה למבצעים בשטח. על כן, בגין העבירה של ניסיון הרצח עתרה המאשימה בעניינו של נאשם 10 למתחם שבין 16-19 שנות מאסר.

בהתייחס לעבירות הנילוות כתוצאה מהפגיעות שנגרמו לאנשים אחרים שהיו בזירה, עתרה המאשימה למתחמים זהים לאלה של נאשם 1, כפי שפורט לעיל.

סה"כ באישום זה עתרה המאשימה למתחם שבין 20 ל-25 שנות מאסר.

אשר לקביעת עונשו של נאשם 10 בתוך המתחם הפתוח המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם הכולל הרשעות קודמות מרובות בעבירות סמים ואלימות. בפרט, הפנה ב"כ המאשימה למעורבותו של הנאשם בשנת 2008 ברציחתה של מרגריטה לאוטין בחוף הים. בשל חלקו באירוע זה, במסגרת הסדר טיעון הורשע הנאשם בשנת 2010 בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וסיוע לאחר מעשה, והוטל עליו עונש של 7 מאסר לצד

ענישה נלווית. בהקשר זה הפנה התובע לגזר הדין שניתן נגד הנאשם בתיק זה שבו ניתן ביטוי לכך שלמען חיסול החשבונות בין העבריינים הנאשם ושותפו לעבירה לא התחשבו בתוצאות הלוואי שעלולות להיות למעשיהם [תפ"ח 1070/08, (17.5.10)]. לטענת ב"כ המאשימה, העובדה שנאשם 10, למרות חלקו באירועי האלימות בתיקנו, בחר רק שנים בודדות לאחר מכן לקחת שוב חלק בחיסול חשבונות עברייני באמצעות נשק חם במקום הומה באזרחים, מעידה שלא למד דבר, והתוצאות הקשות של אירועי תיק זה לא הרתיעו אותו. הדבר מעיד על כך שאדישות פושעת כלפי אזרחים תמימים, הם דרך חיים עבורו.

זאת ועוד, נאשם 10 לא לקח כל אחריות על המעשה, לא חזר למוטב, לא עשה כל מאמצים לתקן את מעשיו. כמובן שלא ניתן לזקוף לזכותו כל התנהגות חיובית או שיקומית שניתן להצביע עליה כנסיבה להקלה עימו. על כן, יש למקם את הנאשם בשלישי העליון של מתחם הענישה.

אשר לאישום הרביעי, ב"כ המאשימה, עו"ד שריג-פאפו, עמדה על חומרת האירוע והשלכותיו ההרסניות כפי שפורט לעיל. ביחס לחלקו של נאשם 10 באירוע הדגישה את נוכחותו בביתו של ה.צ בשתי הפעמים שבהן הועבר המטען מ-ה.צ לידי אנשי החוליה המבצעת. נוכחותו של נאשם 10 בביתו של ה.צ הייתה יזומה ומכוונת. נאשם 10 ידע לשם מה נקרא על ידי ה.צ וידע על התכנית העבריינית.

אשר לעבירה בנסיבות ביצועה, חזרה ב"כ המאשימה על טיעוניה עת התייחסה לנאשם 1. בהקשר של נאשם 10 היא הדגישה את נאמנותו העיוורת לנאשם 1 למרות שהבין היטב את אשר הוא עושה ואת הפסול במעשהו וידע בפועל מה הנזקים שצפויים להיגרם. בדומה לנטען ביחס לנאשם 2, טענה המאשימה כי גם פועלו של נאשם 10 מצוי ברף הגבוה ביותר של המסייעים, וזאת ביתר שאת על רקע מעורבותו הדומיננטית, כשותף לעבירה באירוע בכיכר פלומר, דבר שהמלמד על מידת מעורבותו וקרבתו למעגל המבצעים בצוותא. בהתייחס לעבירה של סיוע לרצח ב"כ המאשימה עתרה למתחם ענישה שבין 20 שנות מאסר עד 25 שנות מאסר, זאת בדומה לנאשם 2.

אשר לעבירות החבלה הנלוות עתרה האשימה למתחמים זהים לאלה שלהם עתרה ביחס לנאשם 2. בסיכומו של דבר בהתייחס לאישום הרביעי עתרה ב"כ המאשימה בהתייחס לנאשם 10 מתחם כולל שבין 30 ל-35 שנות מאסר.

הפרקליטה עתרה למקם את נאשם 10 בשליש העליון של מתחם הענישה.

5.4 ראיות לעונש מטעם נאשם 10

מטעם נאשם 10 העידו שלושה עדי אופי וכן הוגשו מסמכים:

- א. גב' יפה וקנין, אחותו של הנאשם, תארה את התמודדות המשפחה לאחר מות אביהם שנפטר בגיל 58 והותיר אחריו שישה ילדים ואם שנאלצה לגדל אותם לבדה בתנאים מאוד קשים. לדבריה, נאשם 10 לקח את מות האב בצורה כואבת וקשה והתדרדר לשימוש בסמים והפך לנרקומן. עוד סיפרה כי לאחר שהתגרשה. הוא שעזר לה בגידול שני ילדיה ושימש עבורם דמות אבהית - שמר עליהם ודאג להם. מאז שהנאשם אסיר מזה כ-14 שנה, הדבר מקשה מאוד על המשפחה. אמם אישה חולה מאוד שעברה מספר אירועים רפואיים וחייה היו רוויים צרות. גב' וקנין דיברה

עמוד 57

על מצב כלכלי קשה ועל מצבו של הנאשם שלא נישא מעולם ואין לו ילדים. אחות הנאשם תיארה אותו כ- "נשמה טובה", כמי שעוזר לאנשים רבים. היא ביקשה מבית המשפט להתחשב במצבו ולתת לו הזדמנות להשתחרר, להשתקם מחוץ לכותלי הכלא, ולהקים משפחה וילדים.

ב. מר רונן אנטר, חברו של הנאשם ואחיו מזה שנים רבות, סיפר כי הם גדלו יחד באותה סביבה והתדרדרו לסמים מגיל מאוד צעיר. לדבריו, באותה תקופה, בשנות השמונים, כל החברים מאותה שכונה, כאלה שהיו ללא כסף והכוונה, נקלעו לשימוש בסמים והפכו על כורחם להיות "עבריינים קטנים".

אנטר תיאר את נאשם 10 כאדם טוב ונחמד שאהב לעזור לזולת. כמו כן הסביר כי שנאשם 10 הוא אדם שקל היה להשפיע עליו. תמורת מנת סמים שקיבל היה מוכן לתת עולם ומלואו. עוד סיפר כיצד השפיע מות אביו על חייו ועל חיי משפחתו. אמו נאלצה לגדל שישה ילדים בכוחות עצמה ובאמצעים דלים. אנטר סיפר כי הוא עצמו הסתבך בעבר בעבירות סמים אך כיום השתקם לחלוטין והקים משפחה.

ג. מר ניסים סבח, אחיו של הנאשם, העיד גם כעד הגנה במהלך שמיעת ההוכחות במשפט. בעדותו לעונש סיפר על יחסיו הקרובים עם הנאשם ועל ילדותם. לדבריו, הם גדלו בשכונה מוכת פשע וסמים, כך ששניהם הידרדרו לסמים ולביצוע עבירות גניבה מגיל מאוד צעיר. שניהם באו ויצאו בשערי הכלא פעמים רבות. הוא הגדיר את עצמו ואת נאשם 10 כ- "נרקומנים פשוטים", לא היו אנשים "של מלחמות". לדברי ניסים סבח, אחיו, הנאשם, הוא אדם טוב, רגיש, אנושי ומופנם, אדם שמעולם לא ידע לבטא את עצמו כהלכה, מה שעמד לו לרועץ.

ד. מסמכים רפואיים שונים א-1 ו-6 שמהם עולה שנאשם 10 לוקה במחלת עיניים שכתוצאה ממנה ראייתו לקויה מאוד בשתי עיניו והוא מטופל במרפאה באמצעות זריקות קבועות. כמו כן עולה ממסמכים ב-1 ו-2 שהוא לוקה בגידולים עוריים שהוסרו. ממסמך ב-3 עולה כי סובל קשות מטחורים. ממסמך נוסף שצרף ב"כ נאשם 10 לאחר הטיעונים לעונש, בתאריך 12.6.22, עולה כי הלה סובל מבעיות גב.

5.5. תמצית טיעוני ההגנה לעונש

ב"כ נאשם 10, עו"ד קפלנסקי, הביע צער על מותם של שלושת הקורבנות באירוע יהודה הלוי, כמו גם כלפי הפצועים הרבים. הסנגור עמד על כך שעיקר מעייניהם של רשויות אכיפת החוק היו נתונים לתפיסת יצחק אברג'יל, מי שהיה ראש הנחש, כהתבטאותו, כאשר לגישתו, המלחמה בו ובארגון הפשיעה קידשה את כל האמצעים לגיוסם של שישה עדי מדינה, חלקם רוצחים. לדבריו, נוצר מצב שלפיו רוב המעורבים המרכזיים באירועים מושא הפרשה לא אותרו, או שלא נתנו את מלוא הדין. נוצרת תחושה שרק נאשמים בודדים, ביניהם נאשם 10, מעורבים שלא הפכו לעדי מדינה, או כאלה שלא הגיעו להסדר טיעון או כאלה שלא ברחו מהארץ, הם שיספגו את מירב המהלומה העונשית הקשה על חשבון כלל המעורבים מבין חברי הארגון. לטענת הסנגור,

עתירת המאשימה להטלת עונשים כבדים חסרי תקדים, הרבה מעבר לענישה המקובלת, זאת לצורך הרתעת הרבים, מובילה למצב שדווקא אזובי הקיר וחסרי המשמעות הופכים למגה עבריינים אשר עלולים לשאת עונשים בלתי מידתיים. עתירת המאשימה לשנים כה רבות, עונש שמשול למאסר עולם, משמעותה סיום חייו של נאשם 10 בין כותלי הכלא. הדבר נכון במיוחד לאור גילו של הנאשם והעובדה שהוא אדם חולה מאוד. הסנגור עמד על כך שהלכה למעשה נאשם 10 נחשב זוטרי בארגון, מי שגם עדי המדינה כינו אותו "הפשלוכט", "הפחדן", וסיפרו עליו שהוא היה מי שהכין את הכריכים והסיע אחרים. לגישת הסנגור עמדתה העונשית של המאשימה איננה מידתית ביחס לחלקו את הנאשם וחורגת בכל קנה מידה ממדיניות הענישה הנוהגת. על פי הפסיקה הנוהגת יש צורך לבצע מדרג ענישה, בוודאי שבין זוטרים לבכירים אך גם בין זוטרים ל"זוטרי זוטרים".

ביחס לאישום השלישי טען הסנגור כי הגם שהנאשם הורשע כשותף, הרי שבהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, יש להשית עליו עונש מתון, וזאת נוכח העובדה שיחסית למבצעים האחרים חלקו היה קטן יחסית. לגישתו, תכנית הפעולה באירוע פלומר החלה כבר במרץ 2000, נמשכה בהשגת תחמושת בשנת 2001, קשירת הקשר בין יניב בן סימון לבומבי ארכו חודשים ארוכים עד לשנת 2003. מעורבותו של הנאשם הייתה נקודתית ביחס לכל התכנית שגובשה. כמו גם ביחס לחלקם של יתר המעורבים: יניב בן סימון, פטריק אלקריף, מיכה בן הרוש, בומבי ו-ה.צ - מדובר בשותף זוטרי שתומתו קרובה יותר לסיוע ועל כן העונש שיוטל עליו לא צריך להיות עונש של שותף עיקרי. לגישת הסניגור, בהתייחס לעבירה של ניסיון רצח יש לקבוע לגבי הנאשם מתחם ענישה שבין **8 שנות מאסר ל-11 שנות מאסר**. כמו כן, יש לתת את הדעת לכך שהאירוע הסתיים בפציעות קלות בלבד של שלושה אנשים.

הסניגור הפנה ל-ע"פ 2721/11 **מדינת ישראל נ' אוחיון** (3.9.12), שם דובר על שלושה נאשמים אשר דלקו ברכב אחר הקורבן כדי לגבות חוב כספי. נאשם 1 ירה בו בראשו והוא נפצע אנושות ואושפז בבית חולים למשך חודש. נאשמים 2 ו-3 אשר נסעו עם המבצע העיקרי ברכב, אומנם השתתפו באירוע אך לא ירו בנשק. בית המשפט העליון עשה אבחנה בין המעורבים, כאשר על הנאשם המרכזי הוטלו 12 שנות מאסר בעוד על הנאשמים הזוטרים נגזרו 4 ו-6 שנות מאסר. עוד הפנה לתפ"ח 9703/09 **בהטה נ' מדינת ישראל** (19.4.12), במקרה זה הנאשם ניסה לרצוח את בת זוגו באמצעות סכין לאחר שנפרדה ממנו. בית המשפט העליון הפחית את עונש המאסר שהוטל על הנאשם מ-10 שנות מאסר ל-6 שנות מאסר, זאת מהסיבה שלמקרה לא היו תוצאות פיזיות קשות.

בהתייחס לאישום הרביעי חלק ב"כ הנאשם על עמדת המאשימה שלפיה חלקו של נאשם 10 באישום זה היה כחוט השערה מלהיות המבצע העיקרי. בהתאם לקביעות בית המשפט בהכרעת הדין הרי שיש לראות בו בתחתית עבירת הסיוע. לטענת הסנגור, האירוע ביהודה הלוי היה מלווה בהכנה מרובה, כוללת מעקבים, פגישה רבת משתתפים בבליגה, העלאת המטען ובהמשך הורדתו ותיקונו וכיוצא באלה פעולות ביצוע שלנאשם 10 לא היה בהן חלק. נאשם 10 היה מרוחק מבומבי, קצין המבצעים של אותו אירוע. לפיכך, לגישתו, מדובר בסיוע מצומצם שתומתו להוצאת האירוע לפועל זעומה. זאת ועוד, לגישת הסנגור, על בית המשפט לגזור את הדין בהתאם לסטנדרטים העונשיים הרלוונטיים לשנת 2003. לפיכך, יש לדידו לקבוע מתחם נמוך בהרבה מהמתחם שלו עתרה המאשימה ולגזור בסופו של יום בגין חלקו של נאשם 10 באירוע **כ-4 שנות מאסר**.

לתמיכה בטעונו, הפנה הסנגור לשורה ארוכה של פסקי דין. לדבריו, ניתן ללמוד מאלה כי במקרים המתאימים

קיים פער משמעותי בין עונשו של המבצע העיקרי לעונשו של המסייע. כך למשל, בע"פ 4317/94 (מאוחדים) **פוליאקוב נ' מדינת ישראל** (21.1.99), בהתייחס לעונשו של גוריי שהורשע בסיוע לרצח, על כך שהסיע את המבצעים העיקריים למקום האירוע וממנו ונדון ל-4 שנות מאסר בפועל, זאת בפער משמעותי מול המבצעים העיקריים שנדונו למאסרי עולם. הוא הפנה, בין השאר לע"פ 8074/16 **סוליימנוב נ' מדינת ישראל** (2.4.20) שם הפחית בית המשפט העליון בעונשו של המסייע לרצח, אשר הסיע את המבצעים העיקריים שהיו חמושים בנשק חם למקום האירוע והמתין במקום מרוחק על מנת למלט אותם לאחר האירוע. בית המשפט המחוזי גזר עליו 13 שנות מאסר ובית משפט העליון הפחית עונשו ל-9 שנות מאסר בקובעו כי מתחם העונש ההולם הינו בין 8 ל-13 שנות מאסר. לגישתו של הסנגור פסקי הדין הללו מדברים על מעשי סיוע חמורים יותר מזה של נאשם 10 אשר פרט לחלקו הקטן הדעת נותנת שהוא לא ידע, בדומה ל-ה.צ, שהמטען אמור להתפוצץ על גג מבנה. בהתייחס לנסיבה המחמירה של ביצוע במסגרת ארגון פשיעה המאפשרת להכפיל את עונשו של הנאשם, ביקש הסנגור להתחשב בכך שהתקופה שבה פעל הארגון נושקת למועד שבו נכנס חוק המאבק לתוקפו. בהקשר זה הפנה לפסקי הדין **בעניין נאצר** וכן **בעניין דבור**, שם ניתן משקל לעובדה שמדובר בחוק חדש יחסית אשר טרם זכה לפיתוח משפטי והנאשמים לא הפנימו די הצורך את משמעויותיו ומטרותיו. הסנגור הוסיף וטען ביחס להסדרי הטיעון שנערכו עם חלק מהנאשמים בתיקו ובפרט עם נאשם 3, מאיר אברג'יל. הגם שלא מצופה לגזור גזירה שווה, הרי שעל פי הפסיקה ובהתאם לעקרון האחידות בענישה, אין מקום לפערים קיצוניים ובלתי מידתיים.

אשר לחלוף זמן ממועד ביצוע העבירות, טען עו"ד קפלנסקי כי טענות המאשימה בנושא אינן רלוונטיות לגבי נאשם 10. נאשם 10 היה נוכח בארץ משך כל השנים. אילו הוגש כתב האישום במועד, אפשר שהתיק בעניין מרגריטה לאוטין משנת 2007 היה מצורף לתיק זה.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, נטען כי הנאשם לא צעיר בימים, כבן 55, אביו נפטר בגיל צעיר והותיר אחריו את אמו וששה ילדים. מותו של האב הוביל בסופו של דבר להידרדרות במצבו של הנאשם ולשימוש ממושך בסמים. הסתבכותו הראשונה עם הדין הייתה כבר בגיל 16, ולמעשה הוא היה משוחרר רק בין השנים 1997-2008. יחד עם זאת, הודגש כי הרשעותיו הפליליות עד למקרה של מרגריטה לאוטין היו מינוריות, בעבירות סמים בלבד. עוד נטען כי הנאשם רווק, ללא משפחה משל עצמו, היו לו בעבר שתי בנות זוג והוא אף אמור היה להינשא אך בעקבות המאסר בתיק לאוטין בוטלה חתונתו. בגזירת הדין, יש להביא בחשבון את נסיבות חייו, את תנאי מעצרו הממושכים והקשים בתנאי בידוד משך כ-14 שנים וכן את מצבו הבריאותי אשר החמיר עם הגיעו לבית המעצר. כיום הוא סובל ממחלת עיניים הפוגעת קשה בראייתו עד כדי עיוורון וכן סובל מבעיות נוספות, לרבות גידולים בריאותיים ופנים מהעת האחרונה, והכל בהתאם לתעודות הרפואיות שצרף (מסמכים א'-ג').

כמו כן, טען הסנגור כי אין מקום לצבור את הענישה של הנאשם באישום 3-4, אלא יש להטיל עונש חופף בגין שני האישומים. לדבריו, יש לראות את הדברים בתמונה כוללת, שלא בדרך של חישובים מתמטיים, ולאפשר לו אחרי שנים ארוכות בכלא לראות אור יום.

באשר לפיצוי, הסנגור ביקש לעשות אבחנה בין המבצעים העיקריים לבין הזוטרים והפנה לתפ"ח 47080-10-14 שם היה פער של פי 5 בין המבצעים לזוטרים לעניין הפיצוי.

הנאשם הביע צער על הנפטרים והפצועים, ואולם שב ואמר שאין לו קשר לאירועים וכי לא עשה דבר.

5.7 דין ומסקנות לגבי נאשם 10

5.7.1 האישום השלישי - ניסיון הרצח בכיכר פלומר

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

הפיצוץ בכיכר פלומר, הוא האירוע המתואר באישום השלישי, נסקר על ידנו עת דנו בעונשו של נאשם 1, לרבות הערכים המוגנים שהופרו. כאמור, מדובר היה באירוע חמור, נועז מתוכנן מראש, חלק ממאבקי הכוח של ארגון הפשיעה נגד יריביו. נאשם 10, פעיל בארגון, חבר בקבוצתו של יניב בן סימון - מי היה ממונה על הוצאתו לפועל - היה מודע לפרטי התכנית, למטרה מאחוריה לאופן שבו תבוצע ומן הסתם לאפשרות שאגב פיצוץ מכונית התופת בשעות העבודה, בלב העיר עלולים להיפגע אנשים אחרים פרט לרוזנשטיין. הוא לא נרתע מכל אלה ורתם את עצמו למשימה.

הנאשם היה אחד מחברי החוליה המבצעת, כאשר לכל אחד מהחברים יוחד תפקיד אחר בשלבי הביצוע השונים. בנסיבות המקרה שלנו, על רקע התכנית ואופן ביצועה, קשה לדבר באופן מובהק על מבצע עיקרי לעומת מבצע משני. אין הדבר דומה למקרה שהובא על ידי הסנגור שבו נעשתה אבחנה בין היורה לבין המבצעים האחרים שישבו ברכב. אכן, יניב בן סימון, ראש קבוצתו של נאשם 10 (שברח מארץ ולא אותר) היה האחראי על המבצע, אבל קשה לומר שמיכה בן הרוש, שתצפת על משרדו של רוזנשטיין או בומבי שרק התלווה ליניב בן סימון ברכב, היו "מבצעים עיקריים" יחסית לנאשם 10. מדובר היה בתכנית משולבת שבה לכל אחד היה נדבך וחלק. לטעמנו, כפי שגם נקבע בהכרעת הדין, לנאשם 10 היה תפקיד חשוב ומהותי, ואין לקבל את הטענה שמעשיו היו מינוריים או ברמה של מסייע. לא זו בלבד שאצל נאשם 10 הוכחה המחשבה הפלילית הרלוונטית תוך מודעות מלאה לעובדות, אלא, שכאמור, הוא ביצע משימה משמעותית מאין כמותה שבלעדיה הפיצוץ לא היה יכול לצאת לפועל. הוא לא רק עמד לצדו של ה.צ בעת שהלה בנה את המטען והטה שכם במלאכת הבניה, אלא אחר כך נטל חלק בהרכבת המטען לתוך מכונית התופת וכן קיבל הדרכה מ-ה.צ כיצד להפעיל את המטען והעביר את הידע למבצעים בזירה.

אומנם, כדברי ב"כ הנאשם, בעיקרון, יש מקום לעשות אבחנה עונשית בין מי שהוא ראש הארגון, זה העומד בראש הפירמידה ומכווין את הפעילות, לבין אנשים שהיו פעילים זוטרים יותר ומלאו הוראות. עדיין, בהינתן שעסקין בארגון פשיעה שאחד ממאפייניו הינו ריחוק הדרג המנהל מהביצוע גופו, בלעדי הפעילים שנכונים לבצע את המשימות העברייניות, הן לא היו יכולות להתבצע. האינטרס להרתיע את מי שמכונים "זוטרים" או "חיילים" הוא אפוא אינטרס כבד משקל כחלק מהמלחמה בעבריינות מאורגנת. כל מי שמוכן לחבור לארגון פשיעה ולמלא משימות עברייניות, לא כל שכן עבירות אלימות חמורות, צריך לדעת שיש בצד מעשיו מחיר עונשי נכבד. שומה על בית המשפט להביע מסר עונשי ראוי מרתיע גם כנגד אותם חברי הארגון שמהווים את הדרג המבצע ולא רק כנגד בכירי הארגון וראשיו.

עוד נוסף לאור טיעוני ב"כ הנאשם: כפי שכבר הדגשנו קודם, העונש שהוטל על עדי המדינה אינו אמור בעיקרון לשמש אמת מידה לעונש הראוי לנאשמים בתיקנו. ואולם לא למיותר לומר, שבהתייחס לאישום השלישי, אין בסיס עובדתי לטענה שחלקם של בומבי ושל ה.צ. היה גדול מזה של הנאשם. ל-ה.צ. היה תפקיד נקודתי כבונה המטענים של הארגון, לא היה לו חלק בתכנית או בתכנון והוא אפילו לא היה מודע לזהות הקורבן. אשר לבומבי, כידוע הוא לא היה הממונה על אירוע זה הגם שעמד בסוד התכנית. לא היה חבר בחוליה של בן סימון, לא היה מודע לכל הפרטים, לרבות לזהות בונה המטען. חלקו באירוע זה התמצה בזה שהצטרף ליניב בן סימון ונסע עמו ברכב בעת שיניב בן סימון לחץ על השלט והפעיל את המטען. גם בנושא הברחתו של יניב בן סימון מהארץ הוא לא היה מעורב והדבר נודע לו בדיעבד.

מתחם העונש ההולם לנאשם 10 לגבי קשירת קשר לפשע וניסיון רצח במסגרת ארגון פשיעה

בעת שדנו באשמתו של נאשם 1 הבאנו מתוך הפסיקה הרבה בנושא את המקרים שנסיבותיהם תואמות יחסית לשלנו, תוך שהדגשנו שבחלק מהמקרים שתוארו לא מדובר היה בעבירות שבוצעו במסגרת ארגון פשיעה ובחלקם גם לא נגרם נזק. פסיקה זו תהא נגד עינו גם בהתייחס לנאשם 10 (ראה סעיף 3.6.2 לעיל), ולא נחזור. נוסף על האמור שם כדלקמן:

בעניין **בן שטרית** שהובא קודם (שם לא נגרם נזק באירוע) צוינו מתחמי הענישה שנקבעו לגבי ראש הארגון ומי שעמד מאחורי האירוע. בתיק זה נקבעו מתחמי ענישה נוספים למעורבים בדרגות שונות. כך, לגבי ניסיון הרצח הראשון נקבע מתחם של **8 ל-10 שנות מאסר** למבצעים בשטח. לגבי ניסיון הרצח השני, נקבע מתחם ענישה שבין **9 ל-11 שנות מאסר**.

לצורך קביעת מתחם העונש ההולם את עניינו של נאשם 10 יש לקחת כמובן בחשבון את הפער הקיים בינו לבין נאשם 1. בעוד שנאשם 1 הוא אבי האירוע, מי שיזם אותו והכווין את פעילותו, נאשם 10 הינו חבר ארגון שמילא הוראות, דבר אשר משליך מאליו על מידת אשמו.

בדומה לנאמר בעניינו של נאשם 1, ניקח בחשבון את העובדה שהעבירות בוצעו סמוך לאחר חקיקת חוק המאבק - עובדה שבעטיה איננו רואים למצות אתמלוא הסנקציה המחמירה שקובע חוק המאבק.

לאור כל האמור לעיל, תוך התייחסות לחומרת העבירה, נסיבות ביצועה, חלקו של הנאשם ושאר השיקולים שפורטו לעיל אנו קובעים כי מתחם העונש ההולם לגבי נאשם 10 בגין העבירה של קשירת קשר וניסיון רצח במסגרת ארגון פשיעה הינו בין **9 ל-13 שנות מאסר** בפועל.

העבירות הנלוות ומתחם הענישה הכולל לנאשם 10 באישום השלישי

כאמור, כתוצאה מהפיצוץ נפגעו 3 מאבטחיו של רוזנשטיין שלגביהם הורשע הנאשם בעבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין וכן נחבלה עוברת אורח נוספת. הפסיקה הרלוונטית בהקשר זה הובאה עת דנו בעניינו של נאשם 1 והאמור בה -בשינויים המחויבים ותוך לקיחה בחשבון של חלקו היחסי הקטן

יותר של נאשם 10- יהוו שיקול לצורך קביעת מתחם העונש הכולל ההולם את האישום השלישי.

בסיכום אנו קובעים כי מתחם העונש לגבי נאשם 10 באישום השלישי הינו **11 ל-14 מאסר בפועל**.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

נסיבות העבירה וחומרתה הרבה, כמו גם הערכים המוגנים שנפגעו בעטיה והצורך להביע בגינם מסר עונשי חמור נסקרו עת דנו בעניינו של נאשם 1 - והדברים יפים גם לגבי נאשם 10.

הנסיבות האישיות שיפורטו להלן שבעטין ייקבע מיקומו של נאשם 10 בתוך המתחם, רלוונטיים הן לאישום זה והן לאישום הרביעי, כפי שעוד יפורט.

לחומרה יש לזקוף את עברו הפלילי המכביד של הנאשם ובעיקר את העובדה שלאחר אירועי האלימות בתיק זה (הן באישום השלישי ואחר כך באישום הרביעי) - שהיו אמורים להשאיר את חותמם עליו בשל תוצאותיהם והפגיעה הקשה בחפים מפשע - לא מנעו ממנו כעבור מספר שנים ליטול חלק באירוע אלימות נוסף שבו נרצחה עוברת אורח מרגריטה לאוטין על לא כל עוול בכפה. הדבר בהחלט מלמד על אורחותיו של הנאשם ומלמד על הצורך בהרתעתו. אין בחלוף הזמן במקרה שלנו כדי לשנות מאינטרס זה ולהוות נימוק להקלה בעונש. לא ברורה טענת הסנגור שלפיה, מאחר שנאשם 10 היה בארץ הנימוקים שבעטין אין להתחשב בגורם חלוף הזמן איננם רלוונטי לגביו. ברי שעסקינן בחקירה אחת, על קשייה ומורכבותה, כך שהעובדה שנאשם 10 שהה בארץ, אין בה לשנות. למיותר לומר שנאשם 10 לא שיתף פעולה בחקירה, לא חשף את מעשיו ועד היום הוא עדיין עומד בכפירתו. לפיכך גם לא ברורה הטענה שיכול היה לצרף את התיק של מרגריטה לאוטין לתיק זה.

שמענו את דברי עדי האופי לגבי אופיו, תכונותיו ונסיבות חייו של הנאשם. עם כל ההבנה אין בכל אלה כדי להשפיע לקולא על העונש הראוי בנסיבותינו. לא למיותר לומר שגם אחיו וגם חברו סיפרו על קורותיהם על ילדותם הקשה, לרבות הידרדרותם לסמים, ובכל זאת הם בחרו בדרך אחרת, לא חברו לארגון פשיעה, לא נתנו ידם לביצוע עבירות אלימות כה חמורות ואף שיקמו את חייהם.

לקולא ניקח בחשבון את גילו הלא צעיר של הנאשם ואת מצבו הבריאותי הלא שפיר. הנאשם לוקה במספר מחלות לא קלות, לרבות איבוד ראייה, אשר מן הסתם מקשות על שהייתו בכלא.

סופו של דבר, במכלול השיקולים והאיזונים, אנו רואים לנכון הנאשם בשליש העליון של המתחם.

5.7.2 האישום הרביעי - הפיצוץ ביהודה הלוי

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

כפי שנקבע בהכרעת הדין, נאשם 10 לא היה חלק מהחוליה שריכוז בומבי לצורך ביצוע האירוע ביהודה הלוי, זאת לאחר ששרביט הביצוע עבר מהצוות של יניב בן סימון אל בומבי. נאשם 10, על רקע המעורבות שלו באירוע בכיכר פלומר והיכרותו עם ה.צ (אשר שמר על מידור וחשש להיחשף) נבחר במתכוון על ידי ה.צ להוות גורם מקשר בינו כבונה המטען, לבין הגורם מתוך הצוות המבצע שיגיע לקבל את המטען מביתו. נאשם 10 ידע היטב שיש כוונה לפוצץ מטען חבלה כדי להתנקש בזאב רוזנשטיין. נאשם 10 רתם את עצמו למשימה זו בשתי הפעמים שבהן הועבר המטען מידי ה.צ לאחרים, כלומר הן בעת העברת המטען הראשון והן בעת העברת המטען השני שהוחלפה בו הסוללה.

אכן, יש לקבל את טענת הסנגור כי מדובר בפעולת סיוע שולית יחסית, אך במקביל, אסור לשכוח שנאשם 10 היה חבר ארגון, נטל חלק כמבצע בצוותא בניסיון התנקשות הקודם ברוזנשטיין, כך שאין לראות בו גורם מסייע שהוא חיצוני לארגון.

כאשר דנו בעניינו של נאשם 2 שאף הוא הורשע בעבירה של סיוע לרצח התייחסנו לאשמו ולטיב מעורבותו. אפשר בהחלט לומר שחלקו או אשמו של נאשם 10 קטן משל נאשם 2.

ראשית, נאשם 10 לא הורשע בעבירה של קשירת קשר לפשע בהקשר לאישום זה, זאת להבדיל מנאשם 2. שנית, בעוד שנאשם 2 הינו ממנהלי הארגון הבכירים, יד ימינו הבכיר של נאשם 1 ומי שקשר את עצמו ואת אנשיו למאבק ברוזנשטיין, תוך שהוא מבטא חפץ ואינטרס ברציחתו, נאשם 10 היה פעיל בדרג של ממלא הוראות. הדבר נכון גם לגבי טיב התרומה המסייעת. בעוד שנאשם 2 נקרא לבלגיה כדי לסכם את הדרוש סיכום לגבי המעשה, גיבה את ביצועו ואף הקצה כספים למענו, הרי שמעשיו של נאשם 10 הסתכמו בכך שהוא נכח בביתו של ה.צ, לבקשת ה.צ בעת העברת המטען כדי למנוע מצב שבו ה.צ יפגש ישירות עם מקבלי המטען.

מתחם העונש ההולם לנאשם 10 לגבי העבירה של סיוע לרצח במסגרת ארגון פשיעה

חלק מהפסיקה הרלוונטית לעבירה של סיוע לרצח הובאה עת דנו בעניינו של נאשם 2 והיא תשמש אותנו בשינויים המתחייבים. נוסיף עליה את פסקי הדין הבאים:

בע"פ 8074/16 **סוליימנוב נ' מדינת ישראל** (2.4.20): הורשע הנאשם בסיוע לרצח בכך שהסיע את שני המבצעים העיקריים (שהורשעו ברצח ונדונו למאסרי עולם) והחזירם ממקום האירוע. הנאשם נהג ברכב כשהשניים מצוידים בנשק, שימש כנהג והמתין במקום מרוחק כיכה לקריאה על מנת למלט את השניים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה בין 10-15 שנות מאסר והטיל עליו 13 שנות מאסר. בית המשפט העליון הפחית את המתחם שבין **8-13 שנות מאסר והשית עליו 9 שנות מאסר**. בית המשפט העליון נימק כי מעורבותו של הנאשם באירוע הרצח הייתה מוגבלת. כמוכן, ניתן ביטוי גם נסיבותיו האישיות, בכלל זה למצבו המשפחתי המורכב, מצבו הכלכלי הקשה, והעובדה כי הוא תומך בחמישה ילדים.

בע"פ 6162/16 דלו נ' מדינת ישראל (04.02.2018) - המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בסיוע לרצח בכך שסייע למבצע לרצח לתצפת וחיפה עליו בעת ביצוע הרצח. בית המשפט העליון העמיד קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 לבין 14 שעות מאסר והחמיר את עונשו מ-8.5 שנות מאסר שהוטלו עליו בבית המשפט המחוזי ל-10.5 שנות מאסר.

לאור כל האמור לעיל, באיזונים הראויים שבין נאשם 2 לנאשם 10 ובמכלול השיקולים, אנו קובעים את מתחם העונש לגבי נאשם 10 בגין העבירה של סיוע לרצח בין 8 ל-10 שנים.

העבירות הנלוות והמתחם הכולל לנאשם 10 באישום הרביעי

כאמור, כתוצאה מהפיצוץ נפגעו 54 בני אדם בדרגות חומרה שונות. הפסיקה הרלוונטית בהקשר זה הובאה עת דנו בעניינו של נאשם 1 והאמור בה - בשינויים המחויבים ותוך לקיחה בחשבון של חלקו היחסי הקטן יותר של נאשם 10 - יהוו שיקול לצורך קביעת מתחם העונש הכולל ההולם את האישום הרביעי

בסיכום אנו קובעים כי מתחם העונש ההולם לנאשם 10 באישום הרביעי הינו בין 9 ל-12 שנות מאסר בפועל.

לאור השיקולים השונים שפורטו באישום שלישי לצורך קביעת עונשו של נאשם 10 בתוך המתחם, אנו חוזרים על קביעתנו כי את הנאשם יש למקם בשליש העליון של המתחם.

5.8 לסיכום עונשו של נאשם 10

כפי שנאמר קודם אנו נגזור על הנאשם עונש מאסר אחד כולל שלצורך קביעתו יילקחו בחשבון מתחמי הענישה שנקבעו לגבי כל אישום/אירועומיקומו של נאשם 10 בתוך מתחמים אלה, תוך חפיפה חלקית ביניהם. כמו כן יוטל על הנאשם מאסר מותנה, ופיצוי לטובת הנפגעים השונים באישומים השלישי והרביעי.

במכלול השיקולים והאיזונים, אנו גוזרים על נאשם 10, שמעון סבח, את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך **16 שנים**. תחילת המאסר ביום 27.7.15.
2. מאסר על תנאי של 2 שנים שהנאשם לא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר את העבירות שבהן הורשע בתיק זה.
3. הנאשם ישלם למשפחות הנרצחים מגד, מזרחי וצרויה סך של 10,000 ₪ לכל משפחה תוך 60 יום מהיום. החלוקה במתכונת שנקבעה לגבי נאשם 1.
4. בנוסף, הנאשם ישלם לשאר הנפגעים באישומים 3 ו-4 פיצוי כולל בסך של 40,000 ₪ תוך

60 יום מהיום. הסכום יחולק בין הנפגעים השונים בהתאם להוראות הפרקליטות כפונקציה של מידת הפגיעה/נזק. הפרקליטות תמסור הודעה בכתב לתיק בית המשפט לגבי אופן החלוקה תוך 30 יום.

5. קנס בסך 10,000 ₪ או 3 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם תוך 60 יום מהיום.

6. גזירת דינו של נאשם 11 - פטריק עמוס

6.1 כללי

נאשם 11 הורשע במסגרת אישום 3 בעבירות של **סיוע לניסיון רצח** לפי סעיף 305(1) + 31 לחוק העונשין; **סיוע לחבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329(א)(1) + ס' 31 לחוק העונשין (שלוש עבירות); **וסיוע לחבלה של ממש** סעיף 380 לחוק העונשין; הכל **במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה.

מובהר למען הסר ספק, לאור טיעוני המאשימה, כי נאשם 11 לא הורשע בעבירה של קשירת קשר בהקשר לאישום זה. שתי העבירות שיוחסו לו בכתב האישום: קשירת קשר לפשע וניסיון רצח הומרו לעבירה של סיוע לניסיון רצח.

6.2 תמצית תסקיר שירות מבחן

אודות נאשם 11 התקבל לבקשתו תסקיר שירות מבחן. קצינת המבחן, גב' אתי סגל, סקרה את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם לרבות בהתייחס למצבו הרפואי; בין היתר כתבה כי הנאשם, בן 51 נשוי בשנית (מזה 17 שנה) ואב לילד כבן 13. אשתו היא אם לבן מנישואיה הקודמים שהנאשם מהווה עבורו דמות אב. משפחתו מתגוררת בחולון והוא מנהל יחד עם אשתו עסק עצמאי של סחר בכלי רכב. עוד תיארה כי הוריו של הנאשם התגרשו בהיותו בין 4, כשברקע אורח חיים התמכרותי של האב שלא היה נוכח בחיי המשפחה ונעדר קשר עמו שנים ארוכות, עד גיל 24. אמו של הנאשם נפטרה לפני כחודשיים וניכר שהוא מתקשה התמודד עם הפרדה ממנה. נאשם 11 שירת שירות צבאי מלא, כאשר במהלך השירות הצבאי אובחן עם גידול במוח, שוחרר, והמשיך לקשר עם המעורבים בכתב האישום, צרך סמים וניהל אורח חיים בלייני. החל משנת 2005 החליט להתרחק מהסביבה החברתית הזו ולקדם שינוי באורחותיו, הוא העתיק את מגוריו לארה"ב, שם התגורר כשנתיים ובתקופה זו הכיר את אשתו הנוכחית. בשנת 2007 חזרו יחד ארצה והוא השתלב מחדש בעבודה בתחום הרכב ובהמשך נולד בנם. קצינת המבחן ציינה כי נאשם 11 חשף בפניה מצב נפשי ורגשי עקב ההליך המשפטי, הכולל הפרעות שינה וקשיי הסתגלות ותפקוד בגינם הוא נוטל טיפול תרופתי וכן ציין את הנזק הכלכלי ששילמה המשפחה ואת ההשלכות על יחסי הזוגיות והמשפחה. עוד התייחסה קצינת המבחן לבנו הצעיר, המטופל על ידי פסיכולוגית רפואית מומחית. קצינת המבחן התרשמה מקושי מצדו להיערך לענישה ותיארה ניגוד שבלט במהלך האבחון בין האופן בו נאשם 11 מציג עצמו לאופי העבירות בהן הורשע. יחד עם זאת, להערכתה, הוא אינו מאופיין בדפוסים אלימים קבועים ולרוב מתנהל ביציבות ובאופן שאינו פוגעני. לדבריה, כוחותיו הנפשיים

מדולדלים ונדרש להתמודד עם לחצים וחוסר וודאות מתמשך. קצינת המבחן ציינה כי מתוך מקום הגנתי, נאשם 11 שולל ידיעה או מעורבות בעבירות ומתקשה בקבלת אחריותו לבחירותיו. קצינת המבחן העריכה כי היעדר עבר פלילי משמעותי, תפקודו תעסוקתי יציב, המחיר הסביבתי בשל חשיפת הפרשה ומעצרו, חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה, והקשיים שנלוו למהלכים המשפטיים הנמשכים - הם בעלי משמעות מרתיעה באופן שמצמצם סיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו. סיכומו של דבר לאור מצבו היום, לא באה קצינת המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו. הוצע כי ככל שיידרש לרצות עונש מאסר יפעל להשתלב במסגרת שב"ס, בקשר טיפולי ובמעקב רפואי ופסיכיאטרי.

6.3 ראיות המאשימה לעונש

הוגש תדפיס מידע פלילי מלמד כי הנאשם הורשע בשנת 2016 בעבירה של היזק לרכוש במזיד ונדון למאסר מותנה.

6.4 תמצית טיעוני המאשימה לעונש

בדומה לנטען בעניינו של נאשם 10 הדגיש ב"כ המאשימה את חומרת מעשי נאשם 11 בתור מי שפעל יחד עם נאשם 10 לצדו של ה.צ בעת הרכבת המטען בביתו של נאשם 11. נאשם 11 יחד עם נאשם 10 פירקו את פגוש הרכב, שניהם אחזו בפגוש כדי לאפשר ל-ה.צ להטמין בתוכו את לבנות החבלה ושניהם השתתפו בניסוי שערך ה.צ לבדיקת שהמערכת, וחיברו לבדם את הפגוש הממולכד חזרה לרכב. ב"כ המאשימה הדגיש כי בהתאם להכרעת הדין מעשיהם של נאשם 11 ונאשם 10 הם מעשים זהים, וכי מודעותם ותרומתם לבניית מטען הנפץ הן זהות לחלוטין, כאשר ההבדל היחידי ביניהם נובע מהשוני ביסוד הנפשי הנדרש לעבירה. לגישת המאשימה, מבחינה מסוימת מעשיו של נאשם 11 אף חמורים יותר שכן בניגוד לנאשם 10 הוא לא היה "איש ארגון מובהק" והוא נעדר מחויבות שכבלה אותו ולמעשים שביצע. הייתה לו החירות להפסיק את מעשיו בכל רגע.

ב"כ המאשימה ציין, כי העונש המקסימלי בצדה של עבירת "סיוע לניסיון רצח בנסיבות של ארגון פשיעה" הוא **12.5** שנות מאסר בפועל, ועתר לקבוע מתחם עונש מאסר שבין **10 ל-13 שנות מאסר**.

בהתייחס למדיניות הפסיקה הנוהגת הפנתה למשל לתפ"ח (מחוזי ת"א) 34398-05-11 **מדינת ישראל נ' בכר** (22.07.14), במקרה זה הונח מטען חבלה מאולתר מתחת לרכבו של הקורבן בכוונה לגרום למותו. נאשם 3 הורשע בעבירת של סיוע לניסיון רצח בגין הרכבת מטען חבלה. נקבע מתחם ענישה בין 5 ו-9 שנות מאסר; בתפ"ח (ב"ש) 1086/09 **מדינת ישראל נ' זיקרי** (29.6.10) נדון הנאשם למאסר בפועל **למשך 5 שנים**, בגין עבירה של סיוע לניסיון רצח. הנאשם סייע לאחר בכך שהסיעו על קטנוע, והשניים עקבו אחר הרכב בו היה המתלונן, כשהאחר ירה במתלונן ופגע בו; ע"פ 7154/04 **פלוני נ' מדינת ישראל** (9.3.2006) הנאשם הורשע בעבירה של סיוע לניסיון רצח בכך שסייע בעצם נוכחותו במקום ונדון **ל-5 שנות מאסר**; בתפ"ח (מחוזי ב"ש) 1218/08 **מ"י נ' קאדר** (13.5.2013) הנאשם הורשע, בין היתר, בשלוש עבירות של סיוע לניסיון רצח במסגרת ארגון טרור, כאשר ביחס לכל אישום נקבע מתחם עונש בין 6 ל-8 שנות מאסר. ערעור לבית המשפט העליון נדחה (ע"פ 4447/13 **קוידר נ' מדינת ישראל** (24.11.2014)); ועוד.

בהתייחס לעבירה של סיוע לחבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה עתרה המאשימה לקבוע

בגין כל עבירה מתחם ענישה **שנע בין 4.5 - 7 שנות מאסר**. לביסוס עתירתה, הפנתה למשל לעניין בן שטרית, במסגרתו הורשע בן-שטרית, בין היתר, בעבירה של סיוע לחבלה בכוונה מחמירה ומתן אמצעים לביצוע פשע מחמירה במסגרת ארגון פשיעה ונקבע מתחם העונש בין 3 ל-7 שנות מאסר. כן הפנתה לעניין בכר שלעיל, שם הורשע נאשם 3 גם בעבירה של סיוע לחבלה בכוונה מחמירה, בקשר לבניית מטען חבלה והנחתו ברכב, ובית המשפט קבע לגביו מתחם עונש של בין 3 ל-5 שנות מאסר. לדבריו, בשני תיקים אלו דובר על קורבן אחד, בעוד שבתיק דן מדובר על שלושה קורבנות. כמו כן, בניגוד לתיק דן, המעשים בתיק זה לא נעשו במסגרת ארגון פשיעה.

אשר לעבירת הסיוע לחבלה של ממש עתרה המאשימה למחצית המתחם של המבצע העיקרי, קרי: בין **שישה חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר** (רע"פ 1749/13 דשן נ' **מדינת ישראל** (14.3.13); ברע"פ 7734/12 **טמגידוב נגד מדינת ישראל** (28.10.2012); רע"פ 3555/16 יחיה סברי נ' **מדינת ישראל** (נבו, 4.5.2016)).

המאשימה טענה כי מתחם הענישה הכולל לנאשם 11 בהינתן העבירות הנילוות לאישום זה הוא בין 14 ל-18 שנות מאסר.

אשר למיקומו של נאשם 11 בתוך מתחמי הענישה, עתרה המאשימה למקם את נאשם 11 בשליש התחתון של המתחם הכולל לכל העבירות וסה"כ בהתאם לטבלה שצרפה עתרה להשית עליו 15 שנות מאסר, בצירוף מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לקורבנות העבירה. המאשימה סבורה כי מעשיו של נאשם 11 נמצאים כפסע מהיותו מבצע בצוותא של העבירות באישום השלישי, וכי מעשיו נמצאים ברף העליון ביותר של המסייע - הן מאחר שהוא ידע על הכוונה לפוצץ את המטען במכונית והן נוכח תרומת דירתו שהיא תרומה משמעותית לביצוע העבירה. לטענת המאשימה, נאשם 11 לא יכול במסגרת טיעונו לעונש לטעון לכל הקלה בשל מודעותו המופחתת וחלקו המופחת בארגון הפשיעה, שכן הוא כבר נהנה פעם אחת מהקלה זו בעצם הרשעתו בעבירות סיוע בלבד. לכך מצטרפת העובדה כי נאשם 11 לא לקח אחריות ולא הביע חרטה על מעשיו, למרות שמצופה היה ממנו לעשות כן נוכח טענתו שהוא אדם נורמטיבי. ב"כ המאשימה הדגיש כי כך פעל נאשם 11 לאורך כל הדרך לכל החל משקריו בעת חקירתו במשטרה ביחס להיכרותו עם יניב בן סימון ועם ה.צ, ובהמשך בשקריו בפני בית המשפט הנכבד, כפי שנקבע בהכרעת הדין. נאשם 11 בחר להשתייך לארגון הפשיעה לא רק ב-2003, אלא גם בפועל, בדרך התנהלותו, בעת חקירתו במשטרה ב-2015 ואף לאחר מכן בעת שנות ניהול המשפט. עוד הפנתה המאשימה לתסקיר שירות המבחן שהתקבל בעניינו, שבו בולטת אי לקיחת האחריות מצדו, גם לאחר הרשעתו בדין. כן הפנה לתסקיר שירות המבחן בעניינו, בגדרו עורכת התסקיר מצאה לנכון לציין את הניגוד המוחלט בין האופן שבו מציג את עצמו לבין המעשים בהם הורשע. כל אלו מצדיקים הטלת עונש משמעותי בהתאם למתחם הענישה המוצע.

6.5 ראיות לעונש מטעמו של הנאשם

א. מסמך רפואי חתום על ידי הפסיכיאטר ד"ר גולדברג מחודש דצמבר 2021 שלפיו נאשם 11 מצוי באי שקט פנימי, מצב רוח ירוד, חרדה מתמדת, מוטרד מאד מהפרידה האפשרית מהמשפחה. הוא מרגיש אשמה על כך שהנסיבות שבניהול תיק זה גרמו לו שלא ללוות את בנו באירועים חשובים בחייו.

ב. מסמך רפואי חתום על ידי ד"ר יורם ברגר מתאריך 19.11.19 שממנו עולה שלנאשם גוש ציסטי בראשו, שגורם לו לכאבי ראש והוא שוקל הסרתו בניתוח.

ג. תעודת חדר מיון של בית חולים אברבנאל מחודש מרץ 2022 שמדבר על כך שהנאשם הגיע לשם בגלל חוסר שקט, עצבנות, אינו הולך לעבודה, חרדה נוכח גזר הדין. תוארה מעמסה נפשית. אובחן עם אפקט דיכאוני. הוצע לו אשפוז בהסכמה אך סרב. לפיכך הומלץ לו על טיפול תמיכתי וטיפול התנהגותי קוגניטיבי, לרבות בנוגדי דיכאון.

ד. מסמך חתום על ידי פסיכולוגית רפואית, גב' מיכל נורטוב מתאר את מצב בנו של הנאשם, אשר הופנה אליה עקב בעיה של תלישת שיער. במסמך תוארו היחסים שבין נאשם 11 לאשתו. נאמר כי מצבם הנפשי הוביל לכשלים תפקודיים כהורים. הפסיכולוגית תיארה את הקטין במפגש כמבולבל, מוטרד וחרד מפני השינוי העומד לבוא על המשפחה בעקבות הרשעת אביו, יחד עם זאת התרשמה כי לב' כוחות התמודדות חיוביים וציינה כי יש לו כיום את התמיכות שזקוק להן.

ה. מטעם ההגנה העיד בנו של הנאשם כבן 13 וסיפר כי רק בחודשים האחרונים נודע לו כי אביו צריך להיכנס למאסר, כאשר קודם לכן לא סיפרו לו דבר בנושא. לדבריו, בתקופת מעצרו של אביו הייתה בבית הרגשה שמשהו "לא בסדר" והיה הכרח לספק לו תירוצים שונים כדי שלא יידע שאביו נמצא במעצר. בנו של הנאשם דיבר אודותיו באהבה רבה בהדגישו שלא יכול היה לבקש אב טוב ממנו. לדבריו, אביו טיפל בו מאז שהיה ילד. הוא תיאר קשר חזק מאוד עם אביו, והעיד כי הם מבלים רבות יחד. בהתייחס לעבירה העיד שהוא עדין מודע באופן מלא לפרטים, אך מבין שאביו הורשע ועלול לשבת בכלא. לדבריו, כאשר גילה את הדברים היה עצוב מאוד עד כי כך שתלש את שיער ראשו וטופל באמצעות פסיכולוגית. הוא תיאר קושי להתרכז בלימודים עקב מחשבות על מצבו של אביו והוא נעזר במטפל. כמו כן סיפר שהוא חש בושה מול חבריו ופוחד מהאפשרות שאביו ייעדר מחייו זמן רב. המחשבה על כניסתו של אביו למאסר קשה לו מאוד. סוף דבריו הביע בנו את רצונו שאביו ישתתף בבר המצווה שלו, מאחר שמדובר באירוע של "פעם בחיים".

6.6 תמצית טיעוני ההגנה לעונש

לטענת ב"כ נאשם 11, עו"ד פלדמן, קיימים מספר פרמטרים יוצאי דופן בעניינו, הן באופן כללי והן ביחס לנאשמים אחרים בתיק זה. הסנגור הדגיש את הסיבה שבטתה הופחתה העבירה לסיוע לניסיון רצח, והפנה לחלקו של נאשם 11 בעבירה, ובכלל זה לגבי מעמדו המצומצם יחסית לאחרים בארגון. כן ציין את העובדה שלא הייתה לו ידיעה פנימית או מעורבות בארגון הפשיעה. לדבריו, בהתאם לראיות, ההצטלבות היחידה שהייתה לנאשם עם ארגון הפשע הייתה באירוע של האישום השלישי, באשר הוא לא נקשר לאף אירוע אחר שיש לו זיקה לפעולותיו העברייניות של ארגון הפשע.

בהתייחס לנסיבה המחמירה של ביצוע העבירה במסגרת ארגון פשיעה המכפילה את העונש נטען כי מן הראוי שהיא לא תקבל ביטוי כלל בענישתו של נאשם 11, שכן לא הוכח שהנאשם ידע שהאירוע שמתרחש בביתו הוא אירוע של ארגון פשע, משום שהוא לא הכיר את ארגון הפשע ולא היה מעורב בארגון הפשע. לגישת הסנגור, דומה שהנאשם הורשע ברכיב "במסגרת ארגון פשיעה" באופן טכני בלבד. בהקשר זה הפנה לפסק הדין

בעניין נאצר בו נקבע כי כדי להרשיע במסגרת ארגון פשע יש להוכיח שהוא יודע את הנסיבות שבהן התארגן אותו ארגון פשע והוא יודע שהאירוע שמיוחס לו הוא אכן כזה שבוצע במסגרת ארגון פשע. בכל מקרה, גם אם נאשם 11 זוהה כמי שמשתתף לקבוצת בת-ים, הרי שבית- המשפט מתבקש לקחת בחשבון, את הנגיעה המאוד רופפת וחולפת שלו בארגון הפשע.

בהתייחס לנסיבותיו האישיות טען הסנגור כי יש להתחשב בעובדה כי לנאשם 11 אין עבר פלילי רלוונטי, ובעובדה ששיקולי ההרתעה אינם רלוונטיים לגביו. במקרה זה, ניתן לראות כי 20 שנים חלפו מאז אותם אירועים, 20 שנה בלא שבדק דופי בנאשם, 20 שנה שבהן הנאשם זנח את אותה קבוצה. נאשם 11 נסע לארה"ב, התחתן, חזר לישראל, ועוסק כיום בסחר במכוניות. אין כלפיו אישום שמעיד על כך שהוא עדיין ממשיך בדרך הפשע. היפוכו של דבר, מדובר באדם שהפך לנורמטיבי. בהקשר זה הפנה לעדות בנו של הנאשם, דרכו אפשר לקבל מושג לגבי דמותו של נאשם 11, אדם שאין לו שום זיקה - לא התנהגותית ולא נפשית לאיזושהי קבוצה או ארגון שעוסק בפשע. נאשם 11, כיום בן כ-51 נותן את הדין על מעשים שהתרחשו כאשר היה בן 31. קיים פער משמעותי בגילאים אלו, כאשר יש לשים את הדגש על כך שבתקופה זו הצליח לבנות את חייו, להקים משפחה ולפרנס אותה. עוד בהקשר זה טען הסנגור כי מעבר ל-12 שנים שחלפו מאז שנעצר, יש להביא בחשבון גם את הימשכות המשפט כ-6 שנים, וזאת שלא באשמתו של הנאשם, אלא בהינתן שמדובר באחד התיקים הגדולים, אם לא הגדול, שנדונו בבתי-המשפט בישראל. הגם שיש לתיק זה משמעות רבה והצדקה למאמצים שהושקעו בו, הרי שבהקשרו של הנאשם הספציפי, הוא מצא עצמו 6 שנים במשפט, במהלכם חייו היו בהקפאה, והזכיר שמעל ראשו של הנאשם עמדו שני אישומים חמורים לרבות אישום הרצח של שלושה אנשים.

עו"ד פלדמן טען כי משך השנים בו ייצג את הנאשם ביחד עם עו"ד חובה, הם ראו את הדעיכה, הקיפאון וההסתגרות שעוברים על הנאשם במשך הזמן. לפיכך, בנסיבות אלו, סבורה ההגנה כי את עונשו קיבל למעשה נאשם 11 בעצם ניהול המשפט. הודגשה בהקשר זה העובדה שהנאשם התייצב במרבית 300 ישיבות הדיון שהתקיימו בתיק זה. לא הקל ראש באישומים שבהם הואשם, לרבות בשכירת שירותיהם של עורכי דין פרטיים. עוד הודגש כי הנאשם סובל מגידול שפיר במוחו, גידול שהולך וגדל ומתחיל להעיק ולגרום לכאבים (הוגשה אסופת מסמכים רפואיים), וכן הפנו לתסקיר שירות המבחן שם צוין בין השאר כי שירת שירות צבאי מלא כנהג אמבולנס.

בנסיבות אלו, עתרו הסנגורים לסטות ממתחמי הענישה בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין. סעיף זה מאפשר לסטות מהמתחם גם במקרה שבו יש סיכוי של ממש להשתקם, כאשר במקרה שלנו רואים אדם משוקם ואין עסקינן בהשערה או הערכה גרידא. לטענת ההגנה, מרכיב השיקום הוא מרכיב מרכזי ומשמעותי מאוד בענישה, וכשיש בפנינו אדם ששוקם באופן עצמאי, בלי עזרתו של שירות מבחן או בית סוהר יש לכך משמעות רבה. כמו כן, בהקשרו של נאשם 11 יש מקום להתחשב בחלופי הזמן מביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 40 יא(10), שגם אז יש להטיל עליו עונש נמוך. לתמיכה בטיעוניהם הפנתה ההגנה למספר פסקי דין במסגרתם הוטלו עונשים הרבה יותר קלים מאלו שהתביעה הצביעה עליהם (תפ"ח (מרכז) 42243-03-12 **מדינת ישראל נ' צאנה** (30.3.05) שבו נקבע מתחם שבין 2.5 ל-5 שנות מאסר; תפ"ח (ירושלים) 713/04 **מדינת ישראל נ' סיאנוס** (30.3.05) במסגרתו הוטלו על הנאשם 3 שנות מאסר בגין עבירה של סיוע לניסיון רצח בכך שהתלווה למבצע העיקרי, נכנס עמו לזירה וחזק את ידי; תפ"ח 321/10 (ירושלים) **מדינת ישראל נ' אבוטיר** (9.1.11) במסגרתו הנאשם חבר לאחרים וסייע להם בתכניהם לעקוב אחר אדם ולאסוף מידע אודותיו, כשברקע מתכננים שניים אחרים לרצחו. דובר היה בחלק מהתארגנות של ארגון טרוריסטי]. סיכומי של דבר, הזכירה ההגנה כי שנתיים וחצי היה נאשם 11 באיזוק מלא, ורק אחרי שנתיים וחצי התחיל להשתחרר בהדרגה, וכיום הוא רק

במעצר לילה.

6.7 דברי נאשם 11 לעונש

נאשם 11 במילותיו האחרונות לבית המשפט אמר שבמהלך השנים בו התנהל המשפט עבר חוויה קשה, וחיייו הם כמו רכבת הרים - גירושים, ילדים, משפחה, ללא צפי לעתיד, טען כי הוא חש מבולבל, ועתר לכך שבית המשפט יתחשב במצבו.

6.8 דין ומסקנות לגבי נאשם 11

העבירה בנסיבותיה וחלקו של הנאשם

בחניון ביתו ובדירתו של נאשם 11 הורכב מטען החבלה, ושם הוא הוכנס לפגוש המכונית ששימשה לפיצוץ בכיכר פלומר. כפי שנקבע בהכרעת הדין, פעולות הסיוע שביצע נאשם 11 היו זהות לפעולותיו של נאשם 10 שהורשע כשותף לעבירה. ההבדל בין שניהם, שהכתיב את השוני בהרשעה נבע מהרכיב הנפשי בעבירה, שכן בניגוד לראיות שהצטברו בעניינו של נאשם 10, הרי שלגבי נאשם 11 לא היו די ראיות לקבוע כי היה מודע לסכסוך עם רוזנשטיין ולתכנית להתנקש בחייו עד שניתן לראות באותו כמשתתף למעגל הפנימי של מבצעי העבירה - והספק פעל לטובתו. עם זאת עצם הסיוע שהעניק לטובת ביצוע העבירה היה משמעותי. העמדת החניון המקורה של ביתו שבו חנתה המכונית המוסווית והעמדת דירתו לטובת ביצוע פעולות ההרכבה היו חיוניות מאוד. הנאשם ידע שמטען החבלה שהורכב במכונית היה מיועד להתפוצץ והיה עד להדרכה שהעניק ה.צ לגבי האופן שבו יש לפעול.

לא ניתן לחלוק על כך שמדובר במעשה אשר עובדתית בוצע על ידי ארגון פשיעה. נאשם 11 היה מודע למעורבותם של נאשם 10, ה.צ ויניב בן סימון באירוע, באשר כולם יחד נקבצו ובאו לדירתו לצורך הרכבת המטען. נאשם 11 הסתובב תדיר עם יניב בן סימון ונאשם 10 וידע על פעילותם העבריינית. הוא היה מודע למעורבותו של יניב באירוע הקשת, על מעצרו ועל היותו נתון במעצר בית, כמו גם על בריחתו מהמעצר. נאשם 11 הגיע לא אחת לביתו של ה.צ יחד עם בני החבורה העבריינית. שני עדי המדינה בומבי (ראו בעמ' 155 להכרעת הדין) ו-י.מ. (עמ' 166 ואילך להכרעת הדין) העידו מפורשות שנאשם 11 היה חבר בקבוצה הבת ימית של הארגון בראשותו של יניב בן סימון, בבחינת שנאשם 11 היה מוכר להם כחבר ארגון. בערב שלאחר הפיצוץ מהטלפון של נאשם 11 התבצעו 3 שיחות טלפון בשעת לילה מאוחרת לעורך הדין שנהג לייצג את אנשי הארגון - והוא לא יכול היה לתת לכך הסבר. טענת ההגנה שהועלתה לראשונה בטיעונים לעונש שלפיה נאשם 11 לא ידע שמדובר היה בפעילות עבריינית שבוצעה על ידי אנשי קבוצה עבריינית מאורגנת היא עניין עובדתי שהיה עליו להתמודד עמו בשלב המתאים, כדי לסתור את מכלול הראיות הישירות והנסיבתיות בנושא. ויובהר, שבהתאם לפס"ד בעניין נאצר (פסקה 22), אין צורך להוכיח שהנאשם ידע שמדובר בארגון פשיעה כמשמעותו בחוק (ראו גם עמ' 200 להכרעת הדין). נזכיר שנאשם 11 טען לאורך כל הדרך שמדובר בעלילת שווא נגדו, כי אין להאמין ל-ה.צ וכי דבר מהנטען לא התרחש בביתו. נאשם 11 שלל היכרות עם כל המעורבים, למעט חברות תמימה עם נאשם 10 והסתבר אגב כך באמירות שקר. הרכיב של "פעולה במסגרת ארגון פשיעה" שהוסף לעבירה שבה הורשע, איננה אפוא עניין "טכני", כהגדרת הסנגור אלא נסיבה הנובעת ממכלול הראיות הישירות והנסיבתיות שלא נסתרו.

מתחם העונש ההולם לנאשם 11 לגבי עבירה של סיוע לניסיון רצח במסגרת ארגון פשיעה

ראשית יובהר, כפי שציין ב"כ המאשימה, כי העונש המקסימלי בצד העבירה הינו 12.5 שנות מאסר ולכן ברי שלא ניתן להעמיד את הרף העליון המתחם על 13 שנה כעתירת המאשימה, כלומר, מעבר למקסימום האפשרי. עוד יש לציין, כי המתחם שאותו הציבה המאשימה הוא הרבה מעבר למתחמי הענישה שנקבעו בפסיקה שהיא עצמה הביאה, זאת גם אם ניקח בחשבון שבאותה פסיקה לא היה מדובר בעבירות שבוצעו במסגרת ארגון פשיעה. מנגד, גם הפסיקה שהובאה על ידי ההגנה מציגה מקרים קלים מהמקרה שבו עסקין בתיק זה.

הפסיקה שניתן להפנות אליה היא מצומצמת יחסית, לא דובר בה על מעשים שבוצעו במסגרת ארגון פשיעה. בהקשרנו נזכיר את פסקי הדין הבאים:

בעניין בכר, הורשע נאשם 3 בעבירה של סיוע לניסיון רצח בגין הרכבת מטען החבלה כפי שפורט קודם, ובעניינו נקבע מתחם ענישה שנע בין **5-9 שנות מאסר**.

בע"פ 7154/04 **פלוגי, קוריאצ'י, סיאנוב נ' מדינת ישראל** (9.3.06), עסקין בניסיון רצח שבו היו מעורבים שלושה. הנאשם העיקרי יזם תכנית להתנקש בחייו של אדם בשם שמעון מלכה ולשם כך פנה לפלוגי והציע לו לרצוח את שמעון תמורה סכום כסף וצייד אותו באקדח. השניים נסעו לקיוסק והמתינו לשמעון אך הלה לא הגיע. בהמשך פנה פלוגי לחברו, מקסים קוריאצ'י, וסיפר לו על התכנית. אותו חבר הציע מיוזמתו לסייע לו תמורת 1,000 דולר. השניים הגיעו למשרד של שמעון, פלוגי שלף את האקדח כדי לירות אך שמעון זינק השתלט עליו היכה אותו. מקסים הורשע בסיוע לניסיון רצח בשל נוכחותו במקום ונקבע שהיא שכל הנראה תרמה גם לזיהוי קורבן העבירה. דינו נגזר **ל-5 שנות מאסר**. נקל להיווכח שמעורבות העושה באותו מקרה הייתה קטנה משל הנאשם 11.

בתפ"ח (באר-שבע) 1086/09 **מדינת ישראל נ' זיקרי** (29.6.10), נגזר דינו של הנאשם ל-5 שנות מאסר בגין עבירה של סיוע לניסיון רצח. הנאשם הסיע אחר על קטנוע, השניים עקבו ביחד אחר הרכב שבו שהיה המתלונן, כשהאחר ירה במתלונן ופגע בו.

לצורך קביעת המתחם ההולם את העבירה של סיוע לניסיון רצח במסגרת ארגון פשיעה, ניקח בחשבון את חומרתו של המקרה כפי שכבר תואר ונאמר קודם, את העובדה שבוצע בתכנון מוקדם ואת התעוזה שהייתה גלומה בו, זאת על רקע הפסיקה הקיימת שמסקפת נסיבות קלות יותר ומעשים שלא במסגרת ארגון פשיעה. נתייחס כמובן גם למידת אשמו של הנאשם ולחלקו הלא מבוטל במעשה.

אנו קובעים אפוא את מתחם העונש ההולם לעבירה זו **6 ל-9 שנות מאסר בפועל**.

העבירות הנלוות והמתחם הכולל לנאשם 11 באישום השלישי

כאמור, כתוצאה מהפיצוץ נפגעו 3 מאבטחיו של רוזנשטיין שלגביהם הורשע נאשם 11 בעבירה של סיוע לחבלה בכוונה מחמירה וכן נחבלה עוברת אורח נוספת שבגינה הורשע בסיוע לחבלה של ממש. הפסיקה הרלוונטית בנושא זה כבר הובאה לעיל - ולא נחזור.

במכלול שיקולים אנו קובעים את מתחם העונש הכולל לעבירות שביצע נאשם 11 באישום זה
בין 7 ל-10 שנות מאסר בפועל.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

גם המאשימה הסכימה שבמקרה זה מתקיימות שורה של נסיבות שבעטין יש מקום, גם לדידה, למקם את הנאשם בחלק התחתון של המתחם.
בראש ובראשונה נציין את עברו הפלילי הכמעט נקי של הנאשם ואת העובדה שחברותו בארגון הפשיעה הייתה אפיזודה קצרת מועד שלא אפיינה את חייו הקודמים. היא באה על רקע של משבר מסוים בחייו ופסקה לא יאחר משנת 2005 שאז עזב את הארץ. פרט לאירוע הנוכחי לא ניכרה מעורבות נוספת מצדו של הנאשם בפעילות הארגון. לאחר שהנאשם עזב את הארץ בשנת 2005 הוא נישא, נולד לו בן, הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי ועובד למחייתו. חלוף הזמן הרב שעבר מאז האירוע הוא בהחלט נתון משמעותי בהקשרו של נאשם 11 שכן האדם הצעיר שביצע את העבירות אז, איננו אותו אדם הניצב לפנינו היום. מעצרו של נאשם 11 בתיק זה, כמו גם ניהול ההליך הפלילי, תפס אותו בעת שהיה כבר במקום אחר בחייו. אין ספק שהוא ובני משפחתו שילמו מחיר יקר על העמדתו לדין בעיתוי כה מאוחר, כמו גם ניהול ההליך הפלילי. יעידו על כך בין השאר המסמכים הרפואיים לגבי מצבו האישי והנפשי, וכן תסקיר שירות המבחן. שמענו בעניין זה את עדותו המרגשת של בנו של הנאשם אשר תיאר את הסבל שעבר עליו ועוד יעבור עליו כתוצאה מהרשעת אביו.

לצערנו, תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם איננו בא בהמלצה טיפולית ואפילו מדבר על אי לקיחת אחריות מצדו של הנאשם - נסיבות שאינן מחמיאות לו ומעיבות בהחלט על ההתרשמות ממנו - ואולם מנגד קצינת המבחן עמדה על כך שהנאשם השתקם הלכה למעשה. הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי, כאשר 20 השנים שעברו מאז המקרה מדברות בעד עצמן. השיקום שעשה הנאשם הינו דה פקטו.

בנסיבות עניינו של נאשם 11 הגענו למסקנה כי יש הצדקה שלא למצות את הדין עם הנאשם במלוא חומרתו ויש מקום לסטות במידה מסוימת לקולא ממתחם הענישה שנקבע, וזאת מטעמי שיקום שהוכח לפנינו הלכה למעשה.

6.9 לסיכום עונשו של נאשם 11

במכלול השיקולים והאיזונים, על רקע חומרת העבירה מצד אחד והרצון להתחשב בנסיבות שתוארו לעיל לקולת עונשו של הנאשם, מהצד השני, אנו גוזרים על נאשם 11, פטריק עמוס, את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך 5 שנים. מתוך תקופה זו ינוכו הימים שבהם שהה נאשם 11 במעצר

עמוד 73

בתיק זה דהיינו מ- 18.5.15 ועד 4.1.16, וכן מיום 23.8.16 ועד יום 24.8.16.

2. מאסר על תנאי למשך שנה שהנאשם לא יעבור את העבירה בה הורשע תוך 3 שנים מיום שחרורו.

3. הנאשם ישלם פיצוי בסך כולל של 20,000 ₪ לנפגעי העבירה באישום 3. מתוך סכום זה סך של 18,000 ₪ יחולק שווה בשווה בין מאבטחיו של רוזנשטיין, ו-2,000 ₪ ישולמו לעדי חן בהתאם לפרטים שיימסרו על ידי הפרקליטות. הפיצוי ישולם תוך 60 יום מהיום.

4. הנאשם ישלם קנס בסך 10,000 ₪ או 3 חודשי מאסר תמורתו, וזאת תוך 60 יום מהיום.

7. גזירת דינו של נאשם 12 - עופר בוהדנה

7.1 כללי

נאשם 12 הורשע במסגרת האישום הרביעי בביצוע העבירות של **רצח בכוונה תחילה** לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין בצירוף סעיף 20(ג)(2) (3 עבירות); **קשירת קשר לבצע פשע** לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין; **חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329 (א) לחוק העונשין; **גרימת חבלה חמורה** לפי סעיף 333 לחוק העונשין; **פגיעה שלא כדין** לפי סעיף 334 לחוק העונשין; וגרימת **חבלה של ממש** לפי סעיף 380 לחוק העונשין והכל **במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה.

7.2 תמצית תסקיר שירות המבחן

נאשם 12 היה בן 19 בעת ביצוע העבירות ולפיכך נדרש לגביו תסקיר, שהוא תסקיר חובה על פי חוק.

מתסקיר שירות המבחן עלה כי הנאשם, בן 38, נשוי ואב לשלוש בנות, כלוא מזה כשבע שנים, כאשר טרם מעצרו עבד בעבודות מזדמנות בתחום השיפוצים והתגורר יחד עם משפחתו באשדוד. נאשם 12 גדל במשפחה מרובת ילדים, הוא הבן השביעי בסדר הלידות מתוך תשע אחים ואחיות. אביו נפטר לפני כ-12 שנה, אמו בת 70 פנסיונרית. הנאשם שולב מגיל צעיר במסגרות פנימייתיות, סיים 8 שנות לימוד ותיאר קושי ובעיות לימודיות והתנהגותיות שהובילו לנשירתו ממסגרת החינוך. לאחר שעזב החל להתחבר לנוער שולי ואימץ התנהגות עבריינית שולית. לנוכח מעורבות בפלילים מגיל צעיר לא גויס לצבא. במשך השנים צבר לחובות הרשעות קודמות בגין נידון לעונשים שונים בהם גם מאסר בפועל.

קצין המבחן ציין כי בהתייחס לתיק הנוכחי הנאשם התקשה לקחת אחריות על מעשיו ולגלות הבנה לחומרתם. בשיחה עם קצין המבחן הוא הכחיש את כל האישומים המיוחסים לו. לדבריו הרשעתו

מבוססת על עדותו של עד מדינה אשר עקב סכסוך ביניהם הוא הפלילו לשווא כדי להרוס את חייו.

בהתייחס לגורמי הסיכון הדגיש קצין המבחן, למשל, את אי לקיחת האחריות מצד הנאשם, ניהול אורח חיים עברייני ובעייתי, נטייה לפעול באימפולסיביות ובפריצת גבולות בשעת דחק, אי היענות לסמכות ולגבולות וקושי לבחון דפוסים המכשילים אותו בחייו. בכל אלה ראה קצין המבחן גורמי סיכון להישנות עבירות חוזרות. יחד עם זאת, קצין המבחן התרשם כי הנאשם ניסה במהלך השנים לבנות מסגרת משפחתית שבה הוא מוצא תמיכה, וכן כי כיום הוא הבנה מסוימת לבעייתיות בהתנהלותו לאורך השנים.

בסיכומו של דבר, לאור האמור ובפרט לאור קושי בהצבת גבולות פנימיים המלצת קצין המבחן הייתה להטלת ענישה קונקרטית ומוחשית להעמדת גבולות אשר תביא לידי ביטוי את חומרת מעשיו. הומלץ על עונש מציב גבול של מאסר בפועל אשר בקביעת משכו תילקח בחשבון בין היתר תקופת המעצר הממושכת. בנוסף, הומלץ על עונש מאסר על תנאי.

7.3 ראיות התביעה לעונש

א. גיליון הרשעות קודמות המלמד על כך שהנאשם צבר לחובתו 11 הרשעות קודמות שהראשונה שבהן משנת 1999 של בית המשפט לנוער. הנאשם הועמד אז בצו מבחן.

לאחר מכן המשיך הנאשם והסתבך בביצוע עבירות רכוש למיניהן, בעיקר עבירות התפרצות וגניבה ונדון לתקופות מאסר שונות. בשנת 2015 נדון למאסר של 15 חודשים בגין ביצוע עבירות סחיטה בכוח.

7.4 תמצית טיעוני המאשימה לעונש

כבר עתה נאמר כי עתירתה הסופית של התביעה לגבי נאשם 12 היא להטלת שלושה עונש מאסר עולם כמתחייב מהרשעתו, שירוצו במצטבר זה לזה ובנוסף, להטלת מאסר מצטבר של 5 שנים בגין הרשעתו בעבירות הנלוות. כמו כן עתרה למאסר מותנה, קנס ולפיצוי לקורבנות.

טיעוני המאשימה לגבי חומרתו של המעשה ונסיבותיו החמורות נטענו בהתייחס לנאשם 1 - ולא נחזור. בהקשרו של נאשם 12 הדגישה ב"כ המאשימה, עו"ד שריג-פאפו, כי לנאשם 12 היה חלק משמעותי מהוצאת התוכנית הפלילית אל הפועל בכך שביחד עם ואזנה, העלה והטמין את מטען החבלה על גג הצ'ינג'. כפי שנקבע, מדובר במעשה שהוא בליבת התוכנית העבריינית ואשר בלעדיו הוא לא היה יוצא לפועל. ביחס לעבירה בנסיבות ביצועה ומידת אשמו של הנאשם הודגשו הנזקים הקשים והפגיעות בנפש שנגרמו, כמו גם הנזקים הפוטנציאליים שיכלו להיגרם. הודגשה האכזריות והאלימות שבצד המעשה ואת יכולתו של הנאשם להבין את תוצאותיו ולהימנע ממנו.

כאמור, המאשימה עתרה להשתת שלושה מאסרי עולם מצטברים בהוסיפה שהרפורמה בעבירות ההמתה אינה בבחינת מהווה דין מקל בנסיבותינו ואיננה חלה. המאשימה שבה והדגישה את ערך קדושת החיים והפנתה לפסיקה הקובעת כי ככלל במעשי רצח הכוללים מספר קורבנות יש להורות על ריצוי מספר עונשי מאסר עולם במצטבר כמספר הקורבנות. עוד הדגישה המאשימה את חשיבות הרתעת הרבים על רקע תופעת הפיגועים

הפליליים ו"תרבות החיסולים" הנהוגה בין קבוצות עבריינות. תופעה שיש חשיבות ציבורית למגרה. [תפ"ח (ב"ש) 63752-10-15 **מדינת ישראל נ' אדרי** (23.12.20)]. סופו של דבר, כאמור, עתירת המאשימה הייתה להטיל 5 שנות מאסר במצטבר למאסרי העולם.

אשר לנסיבותיו האישיות של נאשם 12 הפנתה המאשימה לעברו הפלילי המכביד, ממנו עולה כי על אף גילו הצעיר, הורשע הנאשם בין השנים 1999-2013 שמונה פעמים. כמו כן, פעם נוספת התקיים נגדו הליך בבית המשפט לנוער שהסתיים ללא הרשעה, בגין ביצוע עבירות רכוש רבות, מתן אמצעים לביצוע פשע, קשירת קשר לפשע ואליומות, הכולל 16 תיקי חקירה שונים. בגין הרשעות אלו ריצה הנאשם עונשי מאסר ממושכים.

עוד הפנתה המאשימה לתסקיר שירות המבחן שהתקבל בעניינו במסגרת החובה שבדין בהיותו צעיר מתחת 21. על פי תסקיר שירות המבחן מדובר בנאשם בעל דפוסי התנהגות עברייניים, אשר לא לקח אחריות על מעשיו או על הנזקים והפגיעות שנגרמו כתוצאה מהעבירות בהן הורשע. נמסר בתסקיר כי נאשם 12 זקוק לענישה קונקרטית בדמות מאסר ולהצבת גבולות.

תמצית טיעוני ההגנה לעונש

7.5

בראש ובראשונה עתר ב"כ נאשם 12 לשקול את שינוי הרשעתו של נאשם 12, לאור תיקון 137 בעניין עבירות ההמתה. לדבריו, למרות שבית המשפט דן בסוגיה במסגרת הכרעת הדין וקבע כי אין בתיקון משום דין מקל, הרי שבחינה חוזרת של החוק החדש, מאפשרת לדעתו לשנות קביעה זו ולהקל עם הנאשם. לגישת הסנגור, על פי התיקון החדש, עבירת הרצח הכוללת מאסר עולם חובה מוגדרת כיום בסעיף 301א כ"רצח בנסיבות מחמירות". ואולם, בהתאם לסעיף 301א(ב) לחוק העונשין, אם מצא בית משפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו כי מתקיימות נסיבות מיוחדות שבשלן המעשה של הנאשם אינו מבטא דרגת אשמה חמורה במיוחד, רשאי הוא להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 300א(א) שאיננו קובע בצד העבירה עונש מאסר עולם חובה ומאפשר לבית המשפט להטיל גם עונש נמוך מזה. אשר לעיתוי העלאת הטענה, זה לראשונה בטיעונים לעונש, הסביר הסנגור כי בהתאם לתיקון 137 הנ"ל, כל עוד שפסק הדין איננו חלוט, בית המשפט מחויב לבחון, גם בשלב העונש האם יש בתיקון כדי הקל עם הנאשם. כך גם על פי סעיף 5(ב) לחוק העונשין שלפיו יש ליישם את הדין המקל עם הנאשם בכל שלב וכל עוד פסק הדין איננו חלוט [לתמיכה הפנה לע"פ 1130/19 **שוא נ' מדינת ישראל** (27.12.20); 8965/18; **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (3.11.19); ע"פ 940/19 **גורייב נ' מדינת ישראל** (5.4.20)].

לטענת הסנגור, המקרה של נאשם 12 עונה על דרישה סעיף 300א(ב) באשר מתקיימות לגביו אותן נסיבות חריגות. לטענת הסנגור, נאשם 12 לא היה חבר בארגון הפשיעה, לא פעל מטעם ארגון הפשיעה, הוא לא הכיר את עדי המדינה פרט לבומבי והוא למעשה היה מנותק מחברי הארגון. בנוסף, אין להתעלם מכך שנאשם 12 היה בזמן ביצוע העבירה בן 19, כאשר בומבי כמבצע העיקרי היה בעל יתרון עליו - הן מבחינת גילו והן מבחינת בכירותו בארגון. בומבי הוא שניהל את נאשם 12 ואת האחרים והוא שיזם, תכנן וחילק את התפקידים. הלכה למעשה נאשם 12 לא סיפק דבר שקשור למטען כדוגמת רכבים שלטים וכיוצא בזה ועל פי קביעות בית המשפט בהכרעת הדין ספק אם תצפת באותו אירוע. הלכה למעשה נוצר פער בלתי מידתי בין עונשו של עד המדינה בומבי, מי שהיה ראש יחידת החיסול ושל עד המדינה ה.צ, בונה המטענים, אל מול חלקו של נאשם 12 והעונש שיוטל עליו בסופו של יום בהתאם להסדר החקיקתי הישן. כל אלו מצדיקים, לגישת הסנגור, את המרת סעיף העבירה מרצח בנסיבות מחמירות לרצח לפי סעיף 300א(א). עוד נטען, כי על פי פסק דין אגבריה, מבחן

הצדק לעניין העונש הוא מבחן אובייקטיבי. נוצר מצב שבו עד המדינה הציג סימנים לרצות את עונשו ובקרוב גם בומבי יסיים לרצות את עונשו ואף ייתכן שיזכה לקיצור שליש. במצב דברים זה, נותן את הדין אדם שחלקו באופן מובהק לא מתקרב לחומרה ולעוצמה של המעורבים האחרים. לכן יש ליישם את עקרונות דעת המיעוט בעניין אגבירה.

עוד הדגיש הסנגור את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את גילו הצעיר יחסית, כבן 40, אב לשלוש בנות קטניות, כאשר הנטל בגידולן מוטל על אישתו משימה שהיא קשה עבורה בנסיבות. מדובר במי שעשה טעות בשיקול דעת בהיותו אך בן 19, ואפשר שנוצל בצורה כזו או אחרת. לפיכך, אם תתקבל עתירת המדינה להשתת שלושה מאסרי עולם מצטברים, הוא לא יזכה לראות את יום עד סוף ימי חייו ובוודאי לא יזכה להיות נוכח באירועים החשובים בחייו של בנותיו ושל משפחתו. על כן, ראוי להמתיק את עונשו במידת מה. לחלופין, עתיר הסנגור כי ככל שלא תתקבל עתירתו להרשעה בעבירה לפי סעיף 300(א), אז כי מאסרי העולם יוטלו בחופף.

7.6 דין ומסקנות לגבי נאשם 12

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

נסיבות הפיצוץ ביהודה הלוי תוארו כבר בהקשרם של נאשמים אחרים, וכאמור, הן משקפות אירוע חריג בחומרתו עתיר נזקים ונפגעים. נאשם 12 היה אחד מאנשי החוליה המבצעת שעד המדינה בומבי קיבץ לצורך ביצוע התכנית העבריינית הנ"ל. לאור טיבה של התכנית, אגב המתנה להגעתו של רזנשטיין לצ'ינג', המשימות השונות, בהתאם לצרכים המשתנים, חולקו בין אנשי החוליה. ברי שהמשימה אותה מילא נאשם 12 הייתה חשובה ומשמעותית, משימה שהיה בליבת ביצוע התכנית העבריינית. נאשם 12 היה מי שיחד עם ואזנה הניח את המטען על גג הצ'ינג'. באותה דרך הוא גם הוריד את המטען הראשון והחליף אותו במטען השני. במידה קרובה לוודאי נאשם 12 גם ישב בתצפית. נאשם 12 היה מודע לתכנית העבריינית והיה מודע, מן הסתם, לנזקים הפוטנציאליים שיכול לגרום מטען חבלה רב עוצמה כזה, אשר מתפוצץ במרכז העיר במקום הומה אדם.

בהתאם לקביעות העובדתיות בהכרעת הדין, על יסוד עדותו של בומבי שזכתה לאמונו המלא, חבירתו של נאשם 12 לקבוצה המבצעת בראשות בומבי ונכונותו ליטול חלק באירוע זה סללה את הדרך לכניסתו לארגון. אומנם, לדברי בומבי, לפני האירוע ביהודה הלוי נאשם 12 לא היה חבר ארגון, ואולם הוא הצטרף לארגון עובר לאירוע וקשר גורלו בארגון. די להצביע על הנסיעה המשותפת שלו זמן מה לאחר האירוע עם יוסף לוי ז"ל (ז'וז'ו) ועם בומבי כדי לבקר את נאשם 1 בתאילנד, שם גם זכה להכיר אישית את נאשם 1. טענת הסנגור אפוא שנאשם 12 לא פעל מטעם הארגון אלא רק השתייך לקבוצה האשדודית, איננה הולמת את הקביעות העובדתיות בהכרעת הדין. למיותר לומר שכאשר עדי המדינה דיברו על "הקבוצה האשדודית", הכוונה הייתה לקבוצה האשדודית בארגון.

אשר לעתירת הסנגור להרשיע את נאשם 12 בעבירה לפי סעיף 300(א) חלף העבירה הקודמת של **רצח בכוונה תחילה** לפי סעיף 300(א)(2), שהייתה בתוקף במועד ביצוע העבירה:

בתיקון 137 לחוק העונשין שפורסם בתאריך 10.1.2019 ואשר במסגרתו הוחלה הרפורמה בדיני המתה, נקבע בסעיף 25(ב) כי על עבירה שבוצעה לפני יום תחולתו, בטרם ניתן פסק דין חלוט, יחולו הוראות סעיף 5(א) לחוק העונשין.

סעיף 5 (א) לחוק העונשין קובע:

(א) נעברה עבירה ובטרם ניתן פסק-דין חלוט לגביה, חל שינוי בנוגע להגדרתה או לאחריות לה, או בנוגע לעונש שנקבע לה, יחול על העניין החיקוק המקל עם העושה; "אחריות לה" - לרבות תחולת סייגים לאחריות הפלילית למעשה.

תיקון 137 הנ"ל נכנס לתוקפו ב-1.7.2019 ובדין שהתקיים בתאריך 15.7.19 הודיע ב"כ המאשימה כי לשיטתו, בנסיבותינו, אין ברפורמה הנ"ל משום "דין מקל" בהינתן שעבירות הרצח שיוחסו לנאשמים בתיק זה בוצעו במסגרת ארגון פשיעה, נסיבה שבעטיה הסעיף שיש לייחס לנאשמים בהתאם לחוק החדש הוא "רצח בנסיבות מחמירות" שבצדו עונש מאסר עולם חובה. לפיכך, לגישתו, אין בחוק החדש כדי להקל בדינם של הנאשמים ויש להותיר בעניינם את הוראת החוק שבכתב האישום שהייתה תקפה בעת ביצוע העבירה. איש מהנאשמים לא חלק על טענה זו לא באותו מעמד וגם לא בסיכומים, ולאחר ניתוח הסוגיה, כך גם הורינו בהכרעת הדין (עמ' 352).

מטעמו של נאשם 12 לא עלתה בשום שלב בקשה להחיל עליו כ-"דין מקל" את הוראות סעיף 300א(ב) לחוק החדש, שיצוטט להלן, ולהרשיעו בהתאם. גם לא נטענו ובוססו על ידו כל אותם נימוקים מיוחדים שנקבעו בחוק שרק בהתקיימם יש הצדקה לקבוע שחרף התקיימותן של הנסיבות המחמירות לפי סעיף 300א(א), קיימות נסיבות חריגות המצדיקות הרשעה בעבירה קלה יותר. בהעדר טענה כאמור, הנאשם הורשע בהכרעת הדין בהתאם לדין שחל במועד העבירה.

סעיף 300א(ב) קובע:

(ב) על אף הוראות סעיף קטן (א), התקיימה נסיבה מחמירה כאמור באותו סעיף קטן, אך מצא בית המשפט, מנימוקים מיוחדים שיירשמו, כי מתקיימות נסיבות שבשלן המעשה אינו מבטא דרגת אשמה חמורה במיוחד, רשאי הוא להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 300.

כאמור, לטענת ב"כ הנאשם, למרות שהטענה לא עלתה במועד, הרי כל עוד שפסק הדין איננו חלוט קיימת עדיין אפשרות לקבל את הטענה ולהחיל במידת הצורך את הדין המקל תוך שינוי הכרעת הדין. אין אנו סבורים כן. הוראת סעיף 5 לחוק העונשין מורה כי ניתן להחיל את הדין המקל גם לאחר הכרעת הדין, אך זאת באותו מקרה שבו החוק השתנה לאחר פסק הדין של הערכאה הראשונה ובטרם שפסק הדין הפך לחלוט. ההוראה לא באה לשנות מכללי סופיות הדיון. במקרה שלנו, החוק השתנה טרם מתן הכרעת הדין בתיקנו, ולא הייתה כל מניעה מלהעלות את הטענה לפנינו בעיתוי המתאים על מנת שנידרש לה. משעה שמוטב זה אמר את דברו בהכרעת הדין, אין הוא מוסמך לשנותה (אלא בנסיבות של טעות סופר).

למעלה מן הצורך וכדי להפיס את הדעת נאמר, שגם אם נתייחס לגופה של הבקשה, הרי שלטעמנו, לא מתקיימים בתיק זה הנימוקים המיוחדים, או הנסיבות המיוחדות, שבהתקיימם המעשה אינו מבטא דרגת אשמה חמורה במיוחד. כנאמר, מדובר באירוע חמור ביותר, אפילו חריג בחומרתו ובתוצאותיו, כאשר מעשי הנאשם לצורך קידומו היו מהותיים.

במענה לטענת הסנגור על אודות הדומיננטיות של בומבי יחסית לנאשם 12 ועל כך שהוא
את הדין לבדו על חשבון אחרים בכירים ממנו, נאמר:

בהתייחס לבומבי ו-ל-ה.צ הרי שהן בהכרעת הדין במסגרת הטענה של "הגנה מן הצדק", והן ברישא של גזר
הדין דכאן, התייחסנו למשמעות של הפער העונשין מול עדי המדינה - ולא נחזור. כאמור, נזכיר כי הפיכתם של
בומבי ושל ה.צ לעדי מדינה אפשרה את פיענוח הרצח. בכל מקרה, לגבי חלקו של ה.צ בביצוע העבירה, לא
ניתן לומר שהוא גדול משל הנאשם.

אכן, הלכה למעשה, פרט לנאשם 1, נאשם 12 הוא היחיד שהורשע בעבירה של רצח מבין אנשי החוליה שלהם
יוחסה העבירה במסגרת האישום הרביעי. תוצאה זו היא פועל יוצא הן מהראיות שהונחו לפנינו (למשל בהתייחס
לנאשם 14) והן מהנסיבות האובייקטיביות, דהיינו, היות בומבי עד מדינה, העובדה ששלומי ואזנה איננו בין
החיים, ויוסף לוי נפטר במהלך המשפט. תחושת "חוסר צדק" שחש נאשם 12 היא אפוא תחושה סובייקטיבית,
כמי אשר לדידו "משלם" לבדו על מעשה הרצח. היא איננה מהווה "חוסר צדק" במשמעות המשפטית, שיש
לנקוט לגביה בסעד המשפטי המבוקש.

בנוסף נציין, את שהודגש בעת שדנו בעונשו של נאשם 10, באשר להתייחסות העונשית הראויה והמחמירה שיש
לבטא גם כנגד הפעילים הזוטרים יחסית ולא רק כנגד ראש הארגון ו/או מנהליו. הפעילים הזוטרים הם הרי
אנשים שנכונים לתת ידם לביצוע מעשי האלימות החמורים שבלעדי הסכמתם זו לא היו ניתנים לביצוע. קיימת
חובה להרתיע נאשמים אלה, כמו גם מבצעים בפוטנציה, מלחבור לארגוני פשיעה ולתת ידם לביצוע עבירות
אלימות כאלה במסגרתם.

המתחם הכולל לגבי העבירות הנלוות לנאשם 12 באישום הרביעי

בעת שדנו בעניינו של נאשם 1 נסקרה הפסיקה הרלוונטית ונקבעו מתחמי ענישה. ברי שאשמו של נאשם
12 כפעיל זוטרי יחסית שמילא הוראות, קטן מזה של נאשם 1 והדברים יילקחו בחשבון בקביעת מתחם
הענישה ההולם לגביו. בכלל שיקולים ובאיזונים אנו קובעים לגבי נאשם 12 מתחם ענישה כולל לגבי העבירות
הנלוות **בין 5 ל-8 שנות מאסר.**

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

תסקיר שירות המבחן שהתקבל אודות נאשם 12 איננו מגלה תמונה חיובית. מדובר במי שהסתבך
מילדות בביצוע עבירות, חבר לחברה שולית וניהל אורח חיים שולי, לאורך מרבית שנות חייו, והדברים מוצאים ביטוי
בין השאר בגיליון ההרשעות הקודמות שלו. הנאשם הסתבך לא רק בעבירות רכוש דוגמת התפרצויות
וגניבות, אלא צבר לחובתו גם הרשעה בעבירות סחיטה בכוח. מהתסקיר לא עולה שהנאשם שינה דרכיו או השתקם.
הנאשם לא הביע חרטה על מעשיו והוא עומד בכפירתו גם עתה.

קצין המבחן הדגיש את גורמי הסיכון לגבי הנאשם, כפי שפורט קודם, והעריך כי קיים חשש להישנות
העבירות. הוא המליץ במפורש על השתת עונש של מאסר בפועל, ולא רק בגלל החובה המוטלת בדין.

כשיקולים לעונש, במישור הקולא, יש לקחת בחשבון את גילו הצעיר מאד של הנאשם בעת ביצוע העבירות. הנאשם היה באותה עת עול בימים, על סף קטניות - עובדה אשר קימת לה ככלל משמעות עונשית. ניקח בחשבון גם את מעמדו הזוטרי יחסית של הנאשם בהיררכיה הארגונית, בוודאי יחסית לנאשם 1. גם מקום שבו מדובר בעונש חובה של מאסר עולם, אנו רואים לנכון לעשות אבחנה בין נאשם 12 לנאשם 1 לגבי הסנקציה העונשית הסופית בגין אישום זה. לפיכך, עונשי מאסר העולם ירצו בחופף. באיזון הכללי, הסנקציה הממונית שנטיל על נאשם 12 תהא פיצוי בלבד.

7.8 לסיכום עונשו של נאשם 12

לאור כל האמור לעיל, אנו גוזרים על נאשם 12, עופר בוהדנה, את העונשים הבאים:

1. שלושה עונשי מאסר עולם. העונשים ירצו **בחופף** האחד לשני. תחילת המאסר מיום 22.7.16.
2. מאסר למשך 5 שנים בגין העבירות הנוספות שבהן הורשע. העונש ירצה **בחופף** לעונש מאסר העולם.
3. מאסר על תנאי של 2 שנים שלא יעבור עבירת אלימות המוגדרת כפשע תוך 3 שנים משחרורו ממאסר.
4. הנאשם יפצה את שלושת משפחות הנרצחים בסך של 15,000 ₪ לכל משפחה, וזאת תוך 60 יום מהיום. הסכום יועבר למשפחות בהתאם לאופן שהוצב בגזר דינו של נאשם 1.
5. בנוסף, ישלם הנאשם פיצוי לשאר נפגעי העבירה בסכום כולל של 30,000 ₪ וזאת תוך 60 יום. הסכום יחולק בין הנפגעים השונים על פי הוראות הפרקליטות ובהתאם לנזקים שנגרמו להם. הפרקליטות תמסור הודעה תוך 30 יום לגבי אופן החלוקה.

8. גזירת דינו של נאשם 14 - אהרון סוסן

8.1 כללי

נאשם 14 הורשע בהתאם להכרעת הדין בעבירות הבאות:

באישום 4 בעבירה של **קשירת קשר לבצע פשע** לפי סעיף 499(א) (רצח) לחוק העונשין **במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה.

באישום 6 בעבירה של **ייצוא, ייבוא, מסחר והספקה במסגרת ארגון פשיעה**, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים בצירוף סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה.

באישום 9 בעבירה של **ניסיון לייצוא סמים במסגרת ארגון פשיעה**, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים, ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, ובצירוף סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה.

באישום 13 בעבירה של **התחמקות ממס או סיוע לאחר להתחמק ממס במרמה עורמה ותחבולה במסגרת ארגון פשיעה** לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה, בצירוף סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה.

8.2 ראיות התביעה לעונש

א. תדפיס מידע פלילי המתייחס לנאשם 14 שממנו עולה שהנאשם צבר לחובתו 17 הרשעות קודמות בין השנים 1982 ל-1998, שהראשונה שבהן ללא הרשעה של בית המשפט לנוער. מדובר בהרשעות בגין ביצוע עבירות רכוש, איומים, הפרעה לשוטר, שימוש ברכב ללא רשות, מרמה, קשירת קשר לפשע, שוד ועוד, והוא ריצה עונשי מאסר בפועל.

ב. עותק מגזר דין בתפ"ח 227/97 של בית המשפט המחוזי בתל אביב שבמסגרתו הוטל על הנאשם בתאריך 5.8.98 מאסר מותנה של 18 חודשים שחל לגבי העבירות שבהן קשירת קשר לפשע, שוד בנסיבות מחמירות נשיאה והחזקת נשק שלא כדין וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות. הנאשם נדון באותו מקרה למאסר של שלוש שנים ושבעה חודשים שתחילתו ביום 21.8.97 וכן הופעל נגדו במצטבר מאסר על תנאי בן שנתיים. אין חולק כי במועד ביצוע העבירה בתיקנו מאסר על תנאי זה היה בתוקף, והמאשימה עותרת להפעלתו.

ג. פסק הדין בע"פ 5922/98 שבמסגרתו נדחה ערעור שהגיש הנאשם על הכרעת הדין וגזר הדין בתפ"ח 227/87.

8.3 תמצית טיעוני המאשימה לעונש

נקדים ונאמר שעתירתה הסופית והמסכמת של התביעה לגבי נאשם 14, כפי שיפורט לגבי האישומים השונים, היא להטלת מאסר בפועל של 22 שנים, להפעלת מאסר על תנאי שתלוי ועומד נגד הנאשם, כפי שפורט לעיל וזאת באופן מצטבר וכן להטלת מאסר על תנאי וקנס. המאשימה השאירה את שאלת פיצוי הקורבנות לשיקול דעת בית המשפט.

בהתייחס לחלקו של נאשם 14 באישום הרביעי בגדרו הורשע בקשירת קשר לרצח במסגרת ארגון פשיעה, הדגישה המאשימה כי על פי הכרעת הדין, נאשם 14 היה חלק מהקשר פלילי לחיסולו של רוזנשטיין וחלק מהצוות שנבחר לביצוע המשימה על ידי בומבי. הקבוצה פעלה יחד למען הגשמת המטרה הפלילית כחלק מהמחויבות לקבוצה ולארגון, כאשר נאשם 14 היה בסוד העניינים ובסוד התכנית העבריינית והיה מודע למטרתה. הודגש כי נאשם 14 הורשע בעבירה של קשירת קשר "לא בלי היסוס", ונקבע כי לא מופרך היה לראות בו "מבצע בצוותא". לפיכך, עתרה המאשימה לראות בו כמי שמצוי בקצה העליון של עבירת קשירת הקשר. המאשימה הפנתה לכך כי העונש המקסימאלי הקבוע בחוק בגין עבירה של קשירת קשר הוא 7 שנות מאסר, ובצירוף סעיף 3 לחוק המאבק הרי שהעונש המקסימלי הוא 14 שנות מאסר. לדבריה, הכרעת הדין מלמדת על

עומק הקשר הפלילי בו הוא היה מצוי, מדובר בנסיבות המעידות כי חומרת העבירה של קשירת הקשר בתיקנו היא ברף הגבוה.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירת קשירת הקשר, הדגישה המאשימה כי היא תלויה בנסיבות קשירת הקשר ובעבירה המוגמרת שלשמה נקשר הקשר בין הנאשמים. אין חולק כי בעניינו בנסיבות חמורות ביותר לעשיית עבירה חמורה שאף גרמה לתוצאה קשה חמורה ביותר. על פי הפסיקה קיים הוטלו עונשים חמורים גם במקרים שבהם נקשר קשר שלא במסגרת ארגון פשיעה ובנסיבות פחות חמורות, גם כאשר כלל לא נגרם נזק. המאשימה התייחסה בטיעוניה למספר פסקי דין ביניהם ע"פ 8760/07 **אדרי נ' מדינת ישראל** (21.9.09), הורשע הנאשם במסגרת הסדר בעבירת קשירת קשר ובעבירות נוספות ונגזרו עליו **7 שנות מאסר**; בעניין **בן שטרית** נקבע לגבי העבריינים הראשיים מתחם שבין **6-8 שנות מאסר בפועל ונגזרו 7 שנות מאסר בפועל**; בע"פ 11068/08 **מדינת ישראל נ' סנקר** (12.7.10) ות"פ (תל-אביב) 40153/07 **מדינת ישראל נ' סנקר** (5.10.08) במסגרתו הורשעו הנאשמים המערערים בעבירה של קשר לביצוע פשע, והושת כנגדם עונש מאסר בפועל של **8 שנות מאסר** לצד ענישה נלווית. עוד הפנתה המאשימה לעניין **גרימברג** שם נקבע מתחם שנע בין 6 ל-8 שנות מאסר; ע"פ 5927/11 **הררי נ' מדינת ישראל** ותפ"ח 22918-02-10 (26.6.11), ועוד.

לנוכח הפסיקה שפורטה ונוכחת חומרת עבירת הפשע, מושא הקשר (רצח), בכלל זה התוצאה הטרגית והנסיבה המחמירה עתרה המאשימה לקבוע לנאשם 14 מתחם ענישה שנע בין 8 ל- 13 שנות מאסר.

אשר למיקומו של נאשם 14 בתוך מתחם הענישה, הפנתה המאשימה לעברו פלילי המכביד בגין ביצוע עבירות שונות, מתחומים שונים, שבגין ריצה 14 עונשי מאסר בפועל. זאת ועוד, נאשם 14 ביצע אף הוא את העבירות בהיותו אסיר ברישיון ועל אף שהיה תלוי ועומד נגדו עונש מאסר על תנאי. בגין הרשעות אלו ריצה הנאשם 14 עונשי מאסר ממושכים. **לאור האמור ביקשה המאשימה למקמו בחלק העליון של מתחם הענישה.**

בהתייחס לאישום השישי, ב"כ המאשימה, עו"ד בוג'ו, עתר להשית על הנאשם 14 עונש הנע בין 16 ל-20 שנות מאסר, לצד מאסר מותנה וקנס. עו"ד בוג'ו, הדגיש את העובדה שחלקו של הנאשם 14 בביצוע העבירה משמעותי ביותר שכן הוא היווה דמות משמעותית בעסקה מראשית, ובמיוחד לאחר מעצרו של בן סימון. עו"ד בוג'ו ביקש למקם את העונש בשליש העליון של המתחם, מהנימוקים שפורטו בעניינו בטיעוני המאשימה באישום הרביעי.

בהתייחס לאישום התשיעי שב עו"ד בוג'ו על טיעוני התביעה באשר לעבירות הסמים, תוך הטעמת הייחוד שבסכנות הנובעות מסם מסוג MDMA, שהוא בעל פוטנציאל לגרימת נזקים קשים, פסיים ונפשיים. התביעה רואה בחלקו של נאשם 14 בפרשה כבעל חומרה, נוכח מעורבותו "בשלב הרגיש ביותר" של העבירה - החדרת הסמים לישראל. כן נתבקשנו ליתן משקל לתכנון שקדם למעשה העבירה ולכך המדובר "בעבירת ניסיון ברף הגבוה", שכן הסמים נתפסו על-ידי משטרת בלגיה בשלב מתקדם ביותר של ביצוע העבירה. התביעה עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 10 ל-15 שנות מאסר, תוך הפנייה לפסיקה [ע"פ 2119/07 **בן שטרית נ' מדינת ישראל** (29.4.2008); ע"פ 10635/08 **נעים נ' מדינת ישראל** (13.12.2010)]. נטען, כי את עונשו של נאשם 14 יש למקם בשליש העליון של המתחם, בשים לב לכך, שלא נטל אחריות על מעשיו, לא הביע צער או חרטה ולאור עברו הפלילי המכביד בגינו אף ריצה עונשי מאסר ממושכים.

בהתייחס לאישום 13, עו"ד אלון, מטעם המאשימה, הייתה ערה לסכום הנמוך יחסית של ההכנסה לגביה

הורשע בהתחמקות מתשלום מס ולכן לא עתרה להטלת מאסר בפועל. עם זאת, בהתחשב בעובדה שהכנסתו של הנאשם 14 נבעה מפעילות במסגרת ארגון פשיעה, עתרה המאשימה להטיל קנס משמעותי אשר גובהו נע בטווח שבין סכום ההכנסה אותו העלים ועד פי שניים מסכום זה, זאת, כאמור, בהתאם לסעיף 220 לפקודת מס הכנסה. עו"ד אלון ציינה כי נאשם 14 הורשע בהעלמת הכנסה בסך 40,000 דולר, אותם קיבל עבור חלקו בעסקת הבלדרית, כמפורט באישום השישי. עוד ציינה את העובדה כי הנאשם לא פעל להסיר את המחדלים אל מול רשויות המס. עו"ד אלון ביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם הוא קנס בטווח של 40,000 דולר - 80,000 דולר (144,000 ₪ - 288,000 ₪). בנוגע למיקום הנאשם בתוך המתחם, ביקשה עו"ד אלון למקם את הנאשם בחלקו האמצעי - עליון של המתחם.

8.4 ראיות הנאשם לעונש

הוגשו דו"חות אשפוז ביחס ל-4 צנתורים שעבר במרכז הרפואי קפלן במועדים 17.5.18, 14.6.18, 20.10.21, 16.2.22. המסמכים כוללים תיאור של מצבו הרפואי הלבבי בעטיים בוצעו הצנתורים, לרבות הטיפול שניתן לו לאחריהם.

כמו כן הגיש מסמך של הביטוח הלאומי לגבי מקומות תעסוקה מוצהרים.

8.5 תמצית טיעוני ההגנה לעונש

בראש ובראשונה ביקש ב"כ הנאשם, עו"ד אלפסה, לראות בעתירת המאשימה לעונש עתירה דרקונית ומופרזת. לדידו, היה על המאשימה לטעון לעונש באופן סדור וכדין בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, ולא לעשות חיבור אריתמטי של הענישה. הסנגור הצטרף לטיעוניו של נאשם 10 בנוגע למועד כניסת חוק המאבק לתוקף, רק כשבועיים לפני האירוע מושא האישום שלישי.

לגבי האישום הרביעי, טען הסנגור כי גם בהתייחס לעבירה של קשירת קשר, יש לתת ביטוי אך ורק למעשים שאותם ביצע הנאשם בפועל. תפקידו של נאשם 14 לפי הכרעת הדין היה לשכור נכנס בקרבת הצ'ינג' לצורכי תצפית, אך כידוע הנכס לא נשכר והלכה למעשה הנאשם כלל לא תרם למשימה. חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה הכוללת היה זניח ולא משמעותי. לגישת הסנגור, נתונים נוספים כמו קשריו עם דמויות מפתח בארגון כדוגמת ציון אלון, אברג'יל ויניב בן סימון ונוכחותו של נאשם 14 בביתו של ה.צ. במועדים הרלוונטיים אינם קשורים לעבירה בנסיבות ביצועה ואין להביאם בחשבון בבניית מתחם העונש ההולם. לפיכך, הסנגור ביקש כי תידחה טענת המאשימה שלפיה יש למקם את נאשם 14 בקצה העליון של בירת קשירת הקשר, ואין מקום להחמיר איתו מעבר למה שביצע בפועל. עוד נטען כי שיקולי המאשימה להחמרה בענישה בתיק זה נטועה, בין היתר, בנימוקים של הרתעה אישית, כאשר בהקשרו של נאשם 14 אין הכרח או צורך בהרתעה אישית, בעיקר נוכח חלוף הזמן. חלפו שנים רבות מאז ביצוע העבירות במהלכן הנאשם לא ביצע עבירות נוספות, למעט עבירה אחת בודדת שעניינה אלימות במשפחה שאינה ממין העניין. אשר לנזק שנגרם והנזקים הפוטנציאליים שהיו עלולים להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה, סבור הסנגור כי הם רלוונטיים יותר בקביעת מתחמי הענישה של מבצעים העיקריים, להבדיל מהקושרים, תוך שהדגיש כי קשירת הקשר לא נועדה מלכתחילה לרצח של שלושה אנשים. על כן, אין מקום לדידו להעמיד את החומרה התוצאתית שנגרמה לחובתו של הנאשם.

הסנגור התייחס בהרחבה לפסקי הדין שאליהם הפנתה המאשימה וטען כי לא ניתן לגזור מהם גזירה שווה משום שהעונש כלל גם הרשעה בעבירות נוספות. כך למשל בעניין **בן שטרית** הורשעו נאשמים 1-2 בנוסף גם בעבירות נשיאה והחזקה של נשק. כך גם בעניין **הררי**, שם הורשעו הנאשמים נוסף על קשירת הקשר גם בעבירות נשק, עבירות נשק חמורות כשלעצמן שבגינן נהוג לקבוע מתחמי ענישה גבוהים (ע"פ 5900/15 **מעוז נ' מדינת ישראל** (10.5.16)).

לגישת הסנגור מתחמי הענישה בעבירה של קשירת קשר הם נמוכים מאלה שנקבה המאשימה והוא הפנה למשל לתפ"ח 25105-07-15 **מדינת ישראל נ' שירזי** (25.1.18) (להלן: "**עניין שירזי**"), ספיח לפרשה 512, במסגרתו הורשע אסי יריב במסגרת הסדר טיעון בשתי עבירות של קשירת קשר בכך שנכח בסיטואציות והיה מודע לתכנית העבריינית ונקבע מתחם **שבין 12 ל-30 חודשי מאסר בפועל**. כמו כן לע"פ **בעניין דלו**, בגדרו זיכה בית המשפט העליון זאת נאשם 3 מהרשעתו בקשירת הקשר והותיר את הרשעתו בעבירת הסיוע לאחר מעשה בלבד. כפועל יוצא, עונשו הופחת מ-42 חודשי מאסר ל-30 חודשי מאסר. מכאן נובע, שהעונש שהיה ראוי לגזור על קישרת הקשר עמד על 12 חודשי מאסר.

לאור המפורט סבור ב"כ הנאשם כי מתחם העונש ההולם בגין עבירת קשירת קשר לפשע **היא 2-4 שנות מאסר**. זאת תוך שכלול הנסיבה המחמירה במסגרת ארגון פשיעה והתחשבות בחלקו של הנאשם בקשר.

בהתייחס לקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם הפנה הסנגור לגילו הלא צעיר של הנאשם, שהוא כיום כבן 58, כאשר במועד ביצוע העבירה הוא היה בן 38 בלבד; מצבו הרפואי מורכב מאוד, הוא עבר 4 צנתורים ב-5 שנים האחרונות והוא נמצא במעקב קרדיולוגי. לנתונים אלו יש משמעות על האופן שבו העונש ישפיע על חייו ובריאותו. עוד טען כי במשך הזמן מאז ביצוע העבירות נאשם 14 הקים תא משפחתי, הוא אב לחמישה ילדים, כאשר הצעירים עדיין חיים יחד בדירתו. למרות גירושיו מאישתו, הוא עדיין ממלא תפקיד של אב מעורב אשר מצוי בחיי הילדים. נוסף על כך יש להביא בחשבון את העובדה שנאשם 14 שהה במעצר כמעט שנתיים ברצף, החל מחודש יולי 2016 ועד חודש מרץ 2018 ולאחר מכן שהה במעצר בית של שנתיים נוספות כאשר באף שלב לא הפר את תנאי שחרורו ותנאי המעצר אף הוקלו בעניינו בהדרגה בעקבות האמון שמערכת המשפט נתנה בו. כן יש להביא בחשבון את תקופה המשפט שהתנהל בצורה אינטנסיבית, ניהול שמטבעו גבה ממנו מחיר ונזקים נפשיים ומנטליים. לדבריו, לחלוף הזמן בעניינו משמעות רבה כפי שפורט בהרחבה בפרק הרלוונטי לעיל והאירועים מושא כתה האישום הם נחלת העבר - הודגש כי מאז 2003, נאשם 14 הקים משפחה, פרנס ועבד כשכיר, ולא קיימים לגביו דיווחים שליליים או פליליים מאז.

אשר לעתירת המאשימה להביא בחשבון את העובדה כי העבירות בתיק זה בוצעו כאשר היה אסיר ברישיון, סבור הסנגור שאין מקום לקבלה נוכח חלוף הזמן ובהינתן שהיא יוצרת החמרה בלתי מידתית בענישה. כך גם, גם בהתייחס לבקשת המאשימה להפעיל את עונש המאסר המותנה שתלוי ועומד נגדו, סבור הסנגור שאין מדובר במאסר על תנאי בר הפעלה וזאת משום שלדבריו יש לפרש את התנאי בגזר הדין כמתייחס לעבירה ספציפית. קרי: קשירת קשר לפשע שהוא שוד, להבדיל מכל פשע. הדבר נכון במיוחד גם נוכח העובדה מדובר בעבירות שיסודותיהן שונות זו מזו. לחלופין טען כי ככל שבית המשפט יסבור שיש מקום להפעיל את התנאי, הרי שיש להפעילו בחופף. בהתייחס לפיצוי שיש להטיל על הנאשם סבור הסנגור כי עבירת קשירת הקשר איננה מחייבת הטלת פיצוי.

בהתייחס לאישום השישי הדגיש הסנגור את העובדה שהעסקה לא יצאה לפועל כיוון שהסמים לא

הופצו, לא הגיעו לישראל וגם לא הגיעו לאנשי הארגון ועל כן לא נגרם נזק משמעותי מביצוע העבירה. עוד טען הסנגור כי עשייתו של נאשם 14 הייתה בעיקר כאשר האירוע החל לצאת משליטה אך בשלב תכנון העבירה המקורית, היו מעורבים דומיננטיים ממנו בתכנון. בנוגע לקנס כספי טען עו"ד אלפסה כי לא ניתן לומר שהנאשם 14 השיג רווח כלשהוא כתוצאה מביצוע העבירה. עוד נטען כי הנאשם 14 סיפר מיוזמתו שנשלחו לו 40 אלף דולר מציון אלון, וזו נגזרת של עובדות מאישום 4, לכן עתירת המאשימה לקנס אינה מתיישבת עם העובדות שנקבעו בהכרעת הדין. באשר לעבירות הסמים, עתר ב"כ הנאשם לרף התחתון של המתחם כ-4 שנות מאסר. לטענת הסנגור, עונש המאסר שייגזר על הנאשם 14 בגין עבירות הסמים בהן הורשע, אינו צריך לעלות על 6-7 שנות מאסר.

אשר לאישום התשיעי, טען עו"ד אלפסה, כי חלקו של נאשם 14 בעבירת הניסיון שבה הורשע היה מצומצם ו"שולי". זאת, להבדיל מ"המתכננים העיקריים" (נאשם 6 וציון אלון). כן הודגש, כי בסופו של יום הסמים נתפסו כך שלא נגרם נזק. עוד נטען, כי בגזירת העונש יש ליתן הדעת למידת הענישה שהושתה על נאשם 6, שהודה בחלקו בכתב אישום מתוקן הכולל שורה של עבירות והושתו עליו 10 שנות מאסר, כאשר ארבע מהן ירצו באורח חופף למאסר העולם שאותו הוא מרצה בעקבות הליך קודם, שהתנהל בעניינו. ללמדנו, כך נטען, כי בפן המעשי עונשו של נאשם 6 עומד על שש שנות מאסר בפועל (והשוו: ע"פ 7907/14 ואזנה נ' **מדינת ישראל** (22.02.2015)). נטען, בהקשר זה, כי ניהול המשפט על-ידי נאשם 14 לא היה הליך סרק, לאור ממצאי הכרעת הדין (לרבות באשר לאישום התשיעי). ראש טיעון נוסף הוא, כי בקביעת מידת הענישה יש ליתן משקל להחלטת רשויות האכיפה שלא להעמיד לדין את קוקי, מעורב נוסף בפרשה. לטענת ההגנה, הגם שנקבע בהכרעת הדין, כי לא הייתה כאן "אכיפה בדרנית", הרי בשלב גזירת העונש יש ליתן לכך משקל. אשר לפסיקה, שממנה ניתן ללמוד על רמת הענישה הנוהגת הפנתה ההגנה לע"פ 3449/11 סל נ' **מדינת ישראל** (12.9.2012); ת"פ (ת"א) 40077-06 **מדינת ישראל נ' שמור** (4.12.2006). אשר לענישה בתוככי המתחם, נתבקשנו ליתן משקל לחלופי הזמן, גילו של הנאשם, מצבו הרפואי המורכב, ההשלכות שתהא לענישה על ילדיו, התקופה הממושכת בה היה נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני ולאחר מכן במעצר בית, ולפי שחלפו שנים רבות מאז הרשעותיו הקודמות (למעט הרשעה אחת, שאין לה לייחס לה משקל רב).

8.5 דברי הנאשם בקצרה

נאשם 14 הרחיב בדבריו ותיאר את נסיבותיו וקורותיו, התייחס לעברו הפלילי, לשנות המאסר הרבות שריצה ולהליך שיקום שעבר (ללא אסמכתא). נאשם 14 חזר על טענתו שהוא חף מפשע בתיקו. הנאשם סיפר שהוא אב ל-5 ילדים, שניים מהם מנישואיו הראשונים שעמם אינו מצוי בקשר. הנאשם העיד בדלתיים סגורות אודות אירועים רפואיים קשים שחוו שניים מילדיו בעבר. לדבריו, במשך כל השנים הוא עבר בצורה סדירה אצל דודו ואצל אחרים עד שנה לפני מעצרו בתיק זה. לאחר תקופת מעצר בתיקו הוא שוחרר בתנאים מגבילים ולא הפר את האמון שניתן בו. לדבריו, הוא משמש דמות הורית משמעותית עבור ילדיו באשר אלה עברו להתגורר עמו לאחר שחרורו ממעצר בתיקו. נאשם 14 תאר את ילדיו כילדים נורמטיביים בעלי הישגים. נאשם 14 עמד על מצבו הבריאותי הקרדיולוגי הרעוע.

8.6 דין ומסקנות לגבי נאשם 14

8.6.1 לגבי האישום הרביעי - הפיצוץ ביהודה הלוי

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

נאשם 14, כך על פי עדותו האמינה של בומבי, היה אחד מאנשי החוליה שקיבץ בומבי לצורך ביצוע התכנית העבריינית הרצחנית שבאישום 4. ב"כ הנאשם ביקש להתייחס אל הנאשם כאל דמות שולית באירוע, אדם שכל מעשיו הסתכמו, כך לשיטתו, בחיפוש של דירה לתצפית, חיפוש כושל שלא הניב תרומה ממשית לאירוע. לא כך בדיוק נקבע בהכרעת הדין. בהתאם להכרעת הדין, הרשעת נאשם 14 בעבירה של קשירת קשר לפשע, חלף העבירה של רצח שיוחסה לו בכתב האישום, לוותה בהתלבטות שמצאה ביטוי מפורש בהכרעת הדין. מצד אחד מדובר היה באדם שלדברי בומבי היה חלק אינטגרלי מהחבורה המבצעת, אדם שקיבל תפקיד חשוב ומהותי לביצוע אך לא הצליח לבצעו, אדם שנטל חלק (שבומבי לא ידע לתאר בדיוק) בעת העברת המטען ל-ה.צ. או ממנו, אדם, אשר לא מן הנמנע שגם ישב באחד הימים בתצפית, אלא שבומבי לא יכול היה לאשר זאת במאה אחוז. בנוסף, כפי שנקבע בהכרעת הדין, נאשם 14 היה הגורם שעמו שוחח נאשם 1 כדי לברר כיצד מתקדם ביצוע התכנית, זאת כמשתקף ב-"שיחת השלד". בהכרעת הדין ניתנה התייחסות לשקריו של הנאשם ולקו ההגנה הלא אמין שבו נקט. הנאשם היה מודע לפרטי התכנית להתנקש בחייו של רוזנשטיין בדרך של הטמנת מטען חבלה על גג הצ'ינג', נתן לה את ידו והיה מודע, מן הסתם, להשלכות הפוטנציאליות של פיצוץ כזה בלב העיר. אכן, כפסע עמד בין הרשעתו של נאשם 14 כשותף לעבירה, זאת על רקע עדותו של בומבי. רק חוסר הבהירות והעדר המסוימות לגבי הרכיב הפיזי בעבירה, הוא שהכריע את הכף (ראה עמ' 454 סעיף 2-4.1 ואילך).

לאור האמור לעיל, הרי שאשמו של הנאשם בהתייחס לעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע שבה הורשע הוא משמעותי ונכבד, והוא איננו נופל, בהיבט של הקשר הפלילי, מחלקם של שאר המעורבים בקשר. את חלקו של הנאשם בעבירת קשירת הקשר אין לבחון לפי מעשיו (או מחדליו) בשלב הביצוע, שהרי אם היו מוכחות לגבי פעולות ביצוע ברורות ומוגדרות - הוא היה מורשע כשותף לעבירת הרצח. זאת ועוד, אליבא עדותו של בומבי, לא נכון לומר שעבור נאשם 14 הוגדר תפקיד אחד ויחיד שהסתכם במציאת דירה - הא ותו לא. לדידו של בומבי נאשם 14 היה חלק מהחבורה לכל עניין וצורך. יש להתייחס, אפוא, לאשמו של נאשם 14 בחומרה המתחייבת ממהות הקשר הפלילי שנקשר, דהיינו קשר לבצע פיצוץ רצחני של מטען חבלה בלב העיר, לצורך חיסולו של יריב הארגון.

בהקשרנו ולעניין החומרה הגלומה בעבירה על רקע הערכים המוגנים שהיא מפרה, נצטט להלן מדברי בית המשפט העליון, בעניין הררי הנ"ל:

"עבירת הקשר... היא עבירה מושלמת ועצמאית, שלשם ההרשעה בה לא נדרשת תחילת

ביצועה של התכנית שבבסיס הקשר. כלומר, המחוקק ראה סכנה ופגיעה בערכי החברה בעצם התכנסותם של שני אנשים או יותר הקושרים קשר לבצע עבירת עוון או פשע, שראוי להטיל אחריות פלילית בגינה. החומרה בעבירת הקשר אינה נובעת, אפוא, רק מהשלב אליו הגיע מימוש הקשר, אלא מעצם קיומו, ומהעבירה והתכנית שבצדו... מעבר לכך שהמחוקק ראה סכנה עצמאית בעצם קיומו של קשר לבצע פשע, בבואנו לשקול את עונשם של הנאשמים עלינו לתת משקל לסוג העבירה אליה חתר הקשר - ובענייננו עסקינן בסוג עבירות חמור ביותר שעל מערכת אכיפת החוק לנסות ולהרתיע מפני ביצוען. חלקם של בתי המשפט במאבק בעבירות מעין אלה הוא באמצעות ענישה מרתיעה...".

מתחם העונש ההולם לגבי נאשם 14 באישום הרביעי

עיון בפסיקה מלמד שמעטים המקרים שבהם העבירה של קשירת קשר לפשע עמדה כהרשעה יחידה, בלא שתתלווה לה העבירה המוגמרת שבבסיס הקשר, או עבירות נלוות אחרות. הדבר נכון במיוחד מקום שבו העבירה המתוכננת בוצעה בסופו של דבר. זאת ועוד, כאשר עסקין באירועים של רצח או ניסיון רצח שבוצעו, העונש לגבי עבירת הקשר נבלע מטיבו בעונש שהוטל בגין העבירה המוגמרת.

הצדדים הביאו במסגרת טיעוניהם כמעט את אותה פסיקה תוך ניסיון לאבחן בינה לבין המקרה שלנו. ב"כ הנאשם התייחס גם אל תפ"ח 25105-07-15 **בעניין שירזי** ואולם שם לא זו בלבד שההרשעה בעבירה של קשירת קשר הייתה חלק מהסדר טיעון, לאחר תיקון כתב האישום, אלא שהתביעה גם הגבילה את עתירתה לעונש.

מתוך הפסיקה שהובאה נתייחס להלן מספר פסקי דין שהולמים יחסית את נסיבותינו:

בע"פ 5927/11 **הררי נ' מדינת ישראל** (23.8.12) קשרו נאשמים 1, 2, 3 ו-4 קשר לפגוע במתלון באמצעות אקדח, ולשם כך, הצטיידו ברכב ואופנוע וביצעו תצפית לעבר ביתו של המתלון. הנאשמים הורשעו בסופו של יום בביצוע עבירת קשירת קשר, נאשמים 1, 2, ו-3 הורשעו בעבירות נוספות כגון החזקת נשק וכן החזקת נכס חשוד כגנוב. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשמים עונשי מאסר בהתאם לחלקם כדלקמן: נאשם 1 נדון ל-5 **שנות מאסר**, וכן הופעל עונש מאסר מותנה בן 12 חודשים במצטבר לעונש המאסר שהושת עליו. נאשם 2 נדון ל-3 **שנות מאסר** והופעל עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים בחופף. נאשם 3 נדון ל-4 **שנות מאסר**, ואילו נאשם 4 שהורשע רק בקשירת הקשר נדון ל-15 **חודשים**.

בעניין גרימברג, הורשעו נאשמים 1 ו-6 במסגרת האישום השישי בקשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה, כאשר נאשם 6 הורשע בנוסף גם בעבירת החזקת סכין ונשיאת נשק במסגרת ארגון פשיעה. במקרה זה קשרו הנאשמים קשר לרצוח אחרים (בן שימול או בודביקה) חברי הקבוצה היריבה, באמצעות ירי או דקירות. הם סיכמו כי ייפגשו בשעות הערב, יצאו באמצעות רכב גנוב וכאשר ימצאו מי מהם ירו בו. אלא שהרכב הגנוב שהוכן לתכנית מבעוד מועד על ידי נאשם 1, וחנה בחנייה במרכז גילת לא נמצא במקום, שכן הרכב נמצא על ידי משטרת ישראל והוחזר לבעליו בעקבות דיווח של עד המדינה. נקבע מתחם ענישה זהה לגבי שני הנאשמים **שנע בין 6 ל-8 שנות מאסר**.

ע"פ 8760/07 **אדרי נ' מדינת ישראל** (21.9.09) במקרה זה הציע הנאשם לשוטרי סמוי לרצוח אדם משום שסבר שאותו אדם מסר מידע למשטרה בנוגע לסם שנתפס בביתו. השוטרי הסמוי הציע לו להשתמש ב"שכיר רחב" לצורך ביצוע הרצח והנאשם הסכים. בהמשך, נסע הנאשם עם השוטרי הסמוי ביחד עם שוטר נוסף לזירה שהוצג כשכיר החרב, אך היה למעשה שוטר נוסף. השניים הגיעו לזירה על מנת לבדוק אותה. בהמשך, על פי תכנון מראש נסעו הנאשם ושכיר החרב למקום האירוע כשהוא מצויד בכבל חשמלי, כפפות, מברג, מזמרה לצורך ביצוע הרצח. הנאשם הורשע בניסיון לקשירת קשר והחזקת סם, וגזר עונשו בבית המשפט המחוזי ל-7 **שנות מאסר**. בית המשפט העליון הותיר את העונש על כנו וקבע כי תקופה המאסר אמנם איננה קלה ואולם היא תוצאה של מעשים חמורים להם הנאשם נתן את ידו ומתוך חשש לשלום הציבור.

נציין כי באף אחד מהמקרים שהובאו לעיל העבירה שתוכננה לא יצאה לפועל ולא נגרם נזק, כאשר בשניים מהמקרים לא היה מדובר בארגון פשיעה.

לאור כל האמור לעיל, ובמכלול השיקולים והאיזונים, אנו קובעים את מתחם הענישה ההולם את נאשם 14 בהתייחס לעבירה זו **בין 7 ל-9 שנות מאסר בפועל**.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

כפי שצוין לעיל, לנאשם 14 עבר פלילי עשיר בביצוע עבירות חמורות שבגינן ריצה עונשי מאסר בפועל רבים. **את העבירה החמורה מושא האישום הרביעי הוא ביצע בעת שהיה אסיר ברישיון ובעת שהיה תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בר הפעלה.**

מנגד, יש כמובן לקחת בחשבון את העובדה שהרשעתו האחרונה של הנאשם היא משנת 1998. בהקשר זה, נוכח טיעוני הסנגור כי בנסיבות אלה יש להתחשב בחלוף הזמן כאינדיקציה לשיקומו של הנאשם, יש לומר: מרחק קיים בין ההתחשבות בעצם העובדה שהרשעות הנאשם הן מהעת הרחוקה, לבין הקביעה שהנאשם שינה את אורחות חייו וניהל לאורך כל נורמטיבי. הנאשם הציג מסמך של הביטוח הלאומי שבו הצהיר על מקומות עבודה שונים במהלך השנים, ואולם לא זו בלבד שמדובר על שנים שבהן, כך בהתאם לראיות, הוא היה חבר בארגון הפשיעה, אלא שמדובר על דו"ח שמסתיים בשנת 2012. הנאשם לא עתר לקבלת תסקיר שירות מבחן - מה שיכול היה כמובן לעשות. אחרי הכל אין לשכוח, שהנאשם היה לאורך תקופה ארוכה חבר ארגון פעיל, ביצע עבירות סמים במסגרת הארגון, קיים קשר ישיר עם ראש הארגון ואף היה מקושר אישית ומשפחתית לדמויות מפתח בארגון. הטענה שעזב את הארגון ושינה את אורחות חייו, מצדיקה ראייה אובייקטיבית.

כפי שנאמר בהקשרם של נאשמים אחרים, האינטרס הציבורי וההרתעת איננו תומך בהתחשבות לקולא בגורם של חלוף הזמן כאשר עסקינן באירוע כה חמור שבוצע במסגרת ארגון פשיעה, אירוע שגרם לקיפוח חיי חפים מפשע. בהעדר אינדיקציה ברורה ומובהקת של שיקום, איננו רואים סיבה להתייחס אל נאשם 14 בהיבט זה בשונה מהנאשמים האחרים.

לקולא ניקח בחשבון את מצבו הבריאותי של הנאשם, את גילו וכאמור, את העובדה שעברו הפלילי הוא מן העת הרחוקה וכן את העובדה שהיה משוחרר בתנאים מגבילים במשך תקופה לא קצרה.

במכלול השיקולים יש למקם את הנאשם בשליש העליון של המתחם.

8.6.2 **האישום השישי - עסקת הבלדריה**

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של נאשם 14 באישום השישי

העבירה, נסיבות ביצועה, והערכים המוגנים נסקרו בהרחבה בחלק גזר הדין לנאשם 1. נוסף כי לנאשם 14 היה תפקיד מרכזי באישום השישי. נאשם 14 אמור היה, על פי התכנית (יחד עם יניב בן סימון) לסייע לייבא את הסם. נאשם 14 סייע בהפעלת לחץ על ציון אלון על מנת שיעזור בפתרון הבעיה באמצעות גורמים מטעם הארגון. נאשם 14, העביר ל-י.מ. 5,000 דולרים שנועדו לשמש את י.מ. לנסיעה ללונדון לאיתור הבלדרית ולאיסוף הסמים התייחסו לפסיקה הרלוונטית עת דנו בעניינו של נאשם 1 - ולא נחזור.

מתחם העונש ההולם לנאשם 14 באישום השישי

הפסיקה הרלוונטית לגבי מדיניות הענישה נסקרה כבר בעניינו של נאשם 1 ואין סיבה לחזור עליה. לצורך קביעת המתחם ניקח בחשבון, כפי שכבר נקבע בעניינו של נאשם 1, את העובדה שבמסגרת פרשה זו נגזר דינם של נאשמים 6 ו-15 ולעונשים שנגזרו עליהם. מעבר לדברים שפורטו בעניינו של נאשם 1 נוסף ונציין את תרומתם הבלתי מבוטלת של נאשמים 6 ו-15 לעבירה ולעונשים המתונים יחסית שנגזרו עליהם.

במכלול השיקולים והאיזונים אנו מעמידים את המתחם על 7-11 שנות מאסר בפועל.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

עמדנו על הנסיבות השונות עת דנו באישום 4 והדברים יפים בעיקרם גם כאן. עם זאת, בהתייחס לאישום זה ניקח בחשבון את חלוק הזמן הרב שעבר ולכן נמקם את הנאשם במרכז המתחם.

8.6.3 האישום התשיעי - 44 אלף כדורי MDMA

העבירה בנסיבותיה ואשמו של הנאשם

במסגרת אישום זה הורשע הנאשם 14 באחת משתי העבירות שיוחסו לו בכתב האישום: עבירה של ניסיון לייבוא סם מסוכן מסוג MDMA, בכמות של כ- 44,000 כדורים, מבליה לישראל, במסגרת ארגון הפשיעה. זאת, לאחר שהכרענו לזיכוי, מחמת הספק, מהעבירה הנוספת שיוחסה לו: סחר בסם מסוכן, במסגרת ארגון פשיעה.

נזכיר, בתמצית, כי המדובר בסמים, אשר נרכשו על-ידי נאשם 6 (שהודה בחלקו בפרשה ודינו נגזר) ואשר נשלחו על-ידי ציון אלון מבליה לישראל. המהלך סוכל לאחר שמשטרת בליה שמה את ידה על הסמים. כמבואר בהרחבה בהכרעת הדין, חלקו של הנאשם 14 בפרשה בא לידי ביטוי בניסיונותיו לאתר את החבילה לאחר שלא הגיעה ליעדה בישראל.

מעשה העבירה בנסיבותיו מצביע על הפגיעה הקשה בערכים החברתיים המתמקדים בשמירה על שלום הציבור ובריאותו, תוך צמצום נגע הסמים המסוכנים, שפגיעתם קשה. הדברים אמורים ביתר שאת כאשר מדובר בסם ה-MDMA (אקסטזי), "סם המסיבות", המעורר הזיות ואשר על סכנותיו עמדו בתי המשפט פעם אחר פעם, תוך

הפנייה לאתר הרשות הלאומית לביטחון קהילתי (או בשמה הקודם: "הרשות למאבק באלימות, בסמים ובאלכוהול") (ראו, למשל: ת"פ (ב"ש) 5775-02-18 **מדינת ישראל נ' תורג'מן**, פסקה 4 לפרק ההכרעה (1.11.2018)).

אשר לחלקו של נאשם 14 בעבירה, ציינו בהכרעת הדין כי ניסיונותיו לברר מה עלה בגורל חבילת הסמים מלמדים על כך "שנטל חלק ישיר בגרעין הקשה של ביצוע העבירה". מנגד, קבענו, כי לא הונחה תשתית ראייתית המאפשרת לקבוע, מעבר לספק סביר, את שותפותו של נאשם 14 בשלב רכישת הסם המסוכן, שבוצע על-ידי נאשם 6.

השוואת עניינו של נאשם 14 לנאשם 6 מעלה, אפוא, כדלהלן: ראשית, מקובל עלינו קו טיעון בא-כוח נאשם 14, שלפיו עניינו של נאשם 14 לא מגיע לדרגת החומרה של נאשם 6, אשר היווה דמות מפתח בפרשה. שנית, לצד מעורבותם המשותפת של נאשם 6 ונאשם 14 באישום השישי ("הבלדרית") ובאישום התשיעי - הורשע נאשם 6 גם על-דבר חלקו ב"עסקאות הסמים ביפן" ובסיוע למנהל בארגון פשיעה. שלישית, לזכותו של נאשם 6 עמדה הודאתו באשמות במסגרת הסדר טיעון.

מתחם העונש ההולם לנאשם 14 באישום התשיעי

בהתייחס למדיניות הענישה הנוהגת:

בע"פ 10635/08 **נעים נ' מדינת ישראל** (13.12.2010) הורשע המערער לאחר שמיעת ראיות בקשירת קשר לפשע, ייבוא סם מסוכן וניסיון להחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית. המערער קשר קשר עם אחרים לייבוא למעלה מ-24,000 טבליות MDMA לישראל במשלוח דואר מחו"ל. הוא מסר את פרטיו וכתובתו של בן דודו הקטין, מתוך כוונה לקבל את החבילה לידי. בסופו של דבר הוא נתפס מבלי שאסוף את החבילה. הנאשם נדון לשש שנות מאסר בפועל. בדחותו את הערעור הטעים בית המשפט העליון, כי העונש הוא מקל, וכי "העובדה כי מזימתו של המערער סוכלה ובעקבות כך נמנעו ממנו פירותיה לא תוכל לשמש יסד להקל עימו".

בעניין **בן שיטריט נגד מדינת ישראל** (29.4.2008), שאלו היפנתה התביעה, המערער הורשע בעבירות של ייבוא סם מסוכן, החזקת סם שלא לצריכה עצמית, קשירת קשר לביצוע פשע, שימוש במסמך מזויף והתחזות. דינו נגזר לעשר שנות מאסר לצד מאסר מותנה. דובר במי שמסר לאחרים כ-48,000 כדורי אקסטזי, על-מנת שיוכנסו לישראל, באמצעות מזוודה בעלת דופן כפולה ובאמצעות בלדרים. עניינו של המערער הסתיים לאחר שמיעת ראיות.

ייאמר מיד, כי עניינו של בן-שטריט שונה מעניינו, שכן באותה פרשה נקבע, כי המערער היה "הרוח החיה" ולפיכך מעשיו מצויים "במרומי רף החומרה". על שותפיו לעבירות הושתו שבע שנות מאסר.

בע"פ 3449/11 **סל נ' מדינת ישראל** (12.9.2012), שאלו הפנה בא כוח הנאשם, דובר במי שקשר עם אחרים לייבוא סם בכמות גדולה מחו"ל באמצעות הדואר. אל המערער נשלחה מפנמה חבילת דואר שהכילה 7,106 גרם קוקאין שנתפסה. המערער הגיע אל סניף הדואר כדי לאסוף את החבילה ונעצר. בביתו נמצאו 23.9 גרם של חשיש. המערער אשר הודה בחלקו בפרשה במסגרת הסדר טיעון נדון ל 48 חודשי מאסר בפועל,

לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור נדחה.

בע"פ 1901/19 **אסולין נ' מדינת ישראל** (31.05.2020) הורשע המערער, על פי הודאתו, בעבירות של ייבוא סם מסוכן, קשירת קשר לביצוע פשע והחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית ונדון ל-54 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. המערער ואדם נוסף קשרו קשר לייבא סם מסוכן מסוג MDMA מגרמניה, באמצעות דואר ישראל. המערער הזמין באמצעות פרטי הזהות של האחר חבילה המכילה כעשרה קילוגרמים של טבליות סם (24,975 טבליות), ואסף את החבילה באמצעות תעודת הזהות של האחר מסניף הדואר. בית המשפט המחוזי קבע את מתחם הענישה כעומד על בין 54 ל-90 חודשי מאסר בפועל והשית על המערער עונש בתחתית המתחם, בשים לב, בין היתר, להעדר הרשעות קודמות. הערעור על חומרת העונש נדחה.

נתנו דעתנו למידת הפגיעה בערכים החברתיים, לנסיבות ההרשעה, לחלקו היחסי של הנאשם 14 בעבירה ולמדיניות הענישה הנוהגת, כאשר בעניינו יש לצרף לכך את הנסיבה המחמירה של ביצוע במסגרת ארגון פשיעה. מנגד, נותנים אנו משקל מתאים למידת הענישה המתונה שהושתה על נאשם 6, הגם שזו הייתה במסגרת הסדר טיעון (וראו, לעיל, להתייחסותנו לפסיקה הרלוונטית המאוזכרת במסגרת הדין באישום **השני**, המדברת ב"הגינוח המסגרתית" וב"פרופורציה הסבירה" הנדרשת). איזון השיקולים מוליך להצבת מתחם הענישה כעומד על בין **5 ל-9 שנות מאסר בפועל**.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

בבואנו להתייחס לשיקולי הענישה בתוך המתחם, נפנה לדיון המפורט בשיקולים במסגרת האישום הרביעי, ולא נחזור על הדברים. יחד עם זאת, באישום זה, נוכח טיבה של העבירה בה הורשע ונסיבותיה, ובשים לב למכלול הנתונים בעניינו של נאשם 14, מצאנו, כי יש ליתן משקל ממשי לחלוף פרק הזמן המשמעותי ולהעמיד את עונשו של נאשם 14 במרכז המתחם.

8.6.4 אישום 13 - העבירות הכלכליות

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

העבירה, חומרתה והערכים המגנים שנפגעו מביצועה פורטו כבר קודם עת דנו בעניינו של נאשם 1. כאמור, נאשם 14 העלים מס מהכנסה של 40,000 דולר פרי הכנסותיו מעסקאות הסמים.

מתחם העונש ההולם לנאשם 14 באישום ה-13

עתרה בגין אישום זה להטלת קנס בלבד, זאת בהלימה לגובה ההכנסה שהועלמה.

במכלול השיקולים, ועל רקע הפסיקה שהובאה קודם, בענינים של נאשמים 1 ו-2, אנו קובעים את

מתחם הקנס 40,000 ל-80,000 ₪.

אשר להפעלת המאסר המותנה

אין חולק כי כנגד הנאשם הוטל בתפ"ח 227/97 מאסר מותנה של 18 חודשים שלא יעבור, בין השאר, עבירה של קשירת קשר לבצע פשע. אין גם חולק שהמאסר המותנה היה בתוקף בעת ביצוע העבירה שבאישום הרביעי.

טענת הסנגור שלפיה מאסר על תנאי זה הוא בר הפעלה רק בהתייחס לקשירת קשר לבצע שוד, נעדרת בסיס משפטי ואף איננה נובעת מלשון גזר הדין. העבירה של קשירת קשר לבצע פשע הינה עבירה עצמאית אשר מנותקת מהעבירה המוגמרת שבבסיס הקשר ואיננה תלויה בה. העובדה שבאותו תיק שבו נגדר דינו של הנאשם הפשע היה "שוד", אין משמעותה שרק בגין קשירת קשר לבצע שוד יוחל התנאי. כאמור, הדבר איננו נובע מלשון גזר הדין ואף לא מן הדין.

אנו קובעים אפוא שהמאסר על תנאי הנ"ל הוא בר הפעלה בעניינו, ויש להורות על הפעלתו כנגד הנאשם.

8.7 לסיכום עונשו של נאשם 14

לאור כל האמור לעיל ולעונשים שיש לגזור על הנאשם בהתאם למתחמי הענישה שנקבעו ומיקומו בתוכם, חלקם בחופף וחלקם במצטבר, אנו גוזרים על נאשם 14, אהרון סוסן, את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 12 שנים. מתקופת המאסר ינוכו הימים שבהם שהה במעצר בתיק זה, דהיינו בין 18.5.15 ועד 18.7.16.
2. מופעל מאסר על תנאי בן 18 חודשים שהוטל בתפ"ח 227/97 של בית המשפט המחוזי בתל אביב. לאור העובדה שמדובר בגזר דין משנת 1998, המאסר ירוצה **בחופף** למאסר בתיק זה.
3. מאסר על תנאי של 2 שנים שהנאשם לא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר את העבירות שבהן הורשע בתיק זה.
4. קנס בסך של 50,000 ₪ או 4 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם תוך 60 יום.

9. גזירת דינו של נאשם 16 - אברהם לוקר

עמוד 92

9.1 כללי

נאשם 16, אברהם לוקר, הורשע לאחר שמיעת הראיות, בעבירות הבאות:

באישום השביעי: ייצוא, ייבוא, מסחר והספקה סם במסגרת ארגון פשיעה, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים בצירוף סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה.

באישום 13: התחמקות ממס, או סיוע לאחר להתחמק ממס, במרמה עורמה ותחבולה במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה, בצירוף סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה.

9.2 תמצית טיעוני המאשימה לעונש

בעתירתה המסכמת לעונש עתרה המאשימה להשית על נאשם 16 עונש כולל של 13 שנות מאסר.

בהתייחס לאישום השביעי, שנסיבותיו פורטו כבר בעניינו של נאשם 1, טענ"כ המאשימה, עו"ד בוג'ו, כי יש להתייחס לנסיבות המחמירות הבאות: התכנון המוקדם של העבירה, המתבטא בבחירתה של אוסטרליה כיעד לייבוא הסמים מתוך שיקולים של כדאיות כלכלית; כמות הסם - מיליון כדורי אקסטזי; הפחד והאימה שמטילים ארגוני הפשיעה, כדרך פעולה להוביל את האזרח לשיתוף פעולה עם הארגון; ובעיקראת עורבותו האקטיבית של נאשם 16 בעסקה. בנסיבות אלה עתרה המאשימה לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין **13 ל-18 שנות מאסר**, לצד רכיבי ענישה נלווים. בנוסף, עתרה המאשימה לקבוע מתחם קנס שבו הרף התחתון לא יפחת מפי חמש מטובת ההנאה והרף העליון יעמוד על סכום של פי 5 משווי העבירה. במסגרת טיעוני התייחס התובע לחוות הדעת הפרטית שהוגשה בעניינו של נאשם 16 ממוסד "התחלה חדשה" ולטענתו, המסמך נחזה להיות מסמך טיפולי ועולה ממנו כי נאשם 16 לא עשה כל מאמץ לחזור למוטב ואינו נוטל אחריות על מעשיו. כמו כן, ביקש עו"ד בוג'ו לקבוע כי למסמך אין משקל בקביעת המתחם, אם כי יש לו השלכות בנוגע למיקום עונש הנאשם במתחם ובהקשר זה ציין גם את עברו הנקי של נאשם 16. בנסיבות אלה עתרה המאשימה למקם את נאשם 16 בשליש התחתון של המתחם לצד מאסר מותנה וקנס.

בהתייחס לאישום 13, עו"ד אלון, מטעם המאשימה, עמדה בהרחבה, על שיקולי החומרה כפי שכבר פורט בעניינו של נאשם 1, במסגרת הדיון בעבירות הכלכליות. ביחס לנאשם 16 הדגישה המאשימה כי הגם שנאשם 16 העלים סכום נמוך יחסית של הכנסה, עדיין אין להתעלם מכך כי מדובר בעבירה שנעברה במסגרת ארגון פשיעה. בנסיבות אלו, המאשימה עתרה לקנס בלבד ולענישה בתוך מתחם הקנס שינוע בטווח שבין 70,000-140,000 דולר, וזאת ללא עונש מאסר נוסף.

אשר למיקומו של נאשם 16 בתוך מתחם הקנס האמור, המאשימה עתרה למקם את נאשם 16 בחלקו האמצעי - עליון של המתחם. זאת בשים לב לנסיבותיו האישיות המתוארות באישום השביעי ולעבודה כי הנאשם לא פעל להסרת המחדל אל מול רשויות המס.

9.3 ראיות ההגנה לעונש

מטעם ההגנה הוגשו הראיות הבאות לעונש

מכתבים (ראו: נספח ח) מ-3 ממליצים:

- א. יוסי אזריאל, סגן ומ"מ ראש עיריית קריית ביאליק, המכיר את הנאשם שנים רבות, ומתאר אותו כאיש משפחה למופת, אדם אמין ותורם לקהילה.
- ב. פני ג דמן, חולת סרטן מזה מספר שנים, בנה נכה צהל הסובל מפוסט טראומה, מסרה כי במהלך השנים סייע הנאשם לה ולבנה ונפגש עימם פעמים רבות.
- ג. מוטי פלד, חבר ילדות של הנאשם, שמסר כי הנאשם אזרח שומר חוק, אב וסב למופת.
- עוד הוגשו:
- ד. פרוטוקול דיון מבית המשפט המחוזי בחיפה, בבקשה להכריז על הנאשם פושט רגל.
- ה. מסמכים רפואיים, מהם עולה כי הנאשם סובל מהתקפים חוזרים של כאבי ראש, בגינם הוא מטופל בקנאביס רפואי ומשככי כאבים (ראו: נספח י וכן נספח ע/16).
- ו. חוות דעת - הערכה פסיכוסוציאלית בעניינו של הנאשם, ממרכז הטיפול והאבחון "התחלה חדשה" (ראו: נספח כ). חוות הדעת סוקרת את נסיבות חייו של הנאשם, מילדותו במשפחת המוצא ועד משפחתו הגרעינית כיום. מחוות הדעת עולה כי הנאשם בעל מוטיבציה גבוהה לשוב ולנהל את חייו ללא מעורבות בפלילים. בנוסף עולה כי מדובר באדם בעל מוסר עבודה גבוהה. המרכז התרשם כי העבירה מושא האישום היא אירוע חריג שאינו מעיד על פעילות עבריינית עתידית. המרכז המליץ להטיל ענישה שיקומית, ולמצער ענישה סמלית הכוללת רכיב טיפולי.

9.4 תמצית טיעוני ההגנה לעונש

ב"כ הנאשם, עו"ד מץ, עתר לקבוע לנאשם 16 מתחם ספציפי ונפרד מהמתחם ההולם את העבירה בד"כ, וזאת בהתחשב בעיקר באלמנטים של חלופי הזמן והימשכות ההליכים.

לטענת הסנגור, להימשכות ההליכים ולחלופי הזמן בעניינו של נאשם 16 משמעות רבה ויש ליתן לכך משקל מכריע בגזירת דינו.

עסקת הסמים בה הורשע הנאשם החלה בשנת 2002, דהיינו, לפני כ-20 שנה, ובחלופי תקופה כה ממושכת, האדם שביצע את העבירה לפני שנים רבות, איננו אותו אדם שהוא היום. לשיטת הסנגור, יש בשיהוי כזה כדי לבסס טענת הגנה מן הצדק באופן המצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם (לעניין זה הפנה לרע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' ורדי ואח' (30/10/2018)).

לדבריו, הפסיקה הכירה באפשרות לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם, וזאת לא רק משיקולי שיקום, אלא גם משיקולי צדק [ע"פ בעניין לופליאנסקי וע"פ 5836/16 רובינסון נ' מדינת ישראל (07/01/2018)]. בפרט הדגיש הסנגור את השיהוי הקיצוני ויוצא הדופן בהגשת כתב האישום, אשר הוגש אך בשנת 2015. קרי:

בחלוף 13 שנה ממועד ביצוע העבירות, זאת כאשר עניינו הפרטני של הנאשם יכול היה להסתיים מהר הרבה יותר ואף תוך מספר חודשים, אלמלא החליטה הפרקליטות לכוון את עניינו בתיק עצום זה יחד עם יתר הנאשמים.

כמו כן, הסניגור ביקש להצטרף לטענת ב"כ הנאשם 14, עו"ד אלפסה, שלפיה יש ליתן משקל לעיתוי חקיקת חוק מאבק בארגוני פשיעה, דבר המהווה שיקול להקלה בעונשו של הנאשם ובכל מקרה, אין לזקוף נסיבה מחמירה זו לחובתו של הנאשם ולהחמיר בעונשו [ע"פ 2996/09 פלוני נ' מדינת ישראל (11.05.2001)].

כמו כן, סבור הסניגור, כי בעניינו של נאשם 16, ניתן ואף ראוי לחרוג ממתחם הענישה משיקולי שיקום, שכן ברי כי הנאשם הלכה למעשה השתקם לחלוטין. בהקשר זה, הדגיש עו"ד מץ כי משהשתקם הנאשם 16 באופן מלא, הרי ששיקולי ההרתעה האישית של הנאשם נסוגים אף הם. הודגש כי מאז האירוע מושא תיק זה נאשם 16 לא היה מעורב בפלילים כלל, והוא ניהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין ככל אדם.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת טען הסניגור כי בכמויות המדוברות ובחלוף הזמן הרב שעבר, קיים קושי לאתר פסיקה רלוונטית. הסניגור ביקש לאבחן את פסקי הדין שהביאה המאשימה וסבור כי לא ניתן לגזור מהם לעניינו. כך למשל **בעניין טטרו**, טען יש לשים לב כי עסקין בעונשים שהוטלו באופן מיידי יחסית וכן להיררכיה העבריינית. עוד הדגיש הסניגור כי הפצת הסמים בישראל מהווה שיקול שיש בו כדי להחמיר את הענישה - אך לא כך הדבר בעניינו. בהקשרו, הסמים הובאו מאירופה לאוסטרליה ובסופו של דבר חלק הארי של הסמים נגנב על-ידי הקבוצה האוסטרלית, כך שהנזק שנגרם בפועל לא משמעותי.

הסניגור הפנה לסיבותיו האישיות של הנאשם, ובכלל זה: גילו, כבן 63, היותו אב לשלושה ילדים וסב לשלושה נכדים; העובדה כי הנאשם נטול עבר פלילי וכי זו מעורבותו היחידה בפלילים; קריסתו הכלכלית של הנאשם כפועל יוצא מההליך הפלילי ושלילת רשיונו לעסוק במטבע זר; מצבו הבריאותי הקשה המתאפיין בכאבים כרוניים כמפורט במסמכים הרפואיים שהוגשו. עוד הפנה הסניגור לחוות דעת ממרכז "התחלה חדשה" שהוגשה לבית המשפט, ממנה עולה כי אירועי כתב האישום חריגים, אינם משקפים את אורח חייו של הנאשם ואינם מעידים על פעילות עבריינית עתידית. עורכות חוות הדעת סברו כי להטלת עונש מאסר ממושך יהיו השלכות מרחיקות לכת על משפחתו של הנאשם בכלל, ועליו בפרט.

9.5 דברי הנאשם לעונש

הנאשם סיפר כי הוא סובל כ-7 שנים מההליך הפלילי בעניינו וכי בנוסף יש לו בעיות בריאותיות קשות ולפיכך הטלת עונש מאסר תגרום לו לעינוי. בנוסף לכך, הדגיש הנאשם כי הוא איש משפחה וסב ל-3 נכדים. לדבריו, הוא אינו אותו אדם שהיה לפני כ-20 שנה, בעת ביצוע את העבירה.

9.6 דין ומסקנות לגבי נאשם 16

9.6.1 האישום השביעי - עסקת המיליון

עמוד 95

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

נסיבות העבירה פורטו עת דנו בעניינו של נאשם 1, לרבות הערכים המוגנים שהופרו.

נזכיר: בהתאם לקביעותינו בהכרעת הדין, נאשמים 1 ו-16 רקמו קשר פלילי, יחד עם מוטי אטיאס ואחרים, לייבא מיליון כדורי אקסטזי מהולנד לאוסטרליה ולמכור אותם שם כחלק מפעילות הארגון. נקבע כי כדורי הסם שנרכשו בהולנד, הועברו לאוסטרליה לידי קבוצת אופנוענים. כ-200 אלף כדורי סם נמכרו ע"י נאשם 16 ועופר אטיאס. לאחר מכן פנה נאשם 16 לשי סילם לצורך העברת כספי הסמים מאוסטרליה לישראל באמצעות בלדר. משלא אותר הבלדר, העביר שי סילם לידי נאשם 16, כ-80 אלף דולר. כשחבורת האופנוענים לא קיבלו את התמורה על הסמים שנמכרו, הם נעלמו עם הסמים שהיו בחזקתם. נאשם 16 היה מעורב באופן אקטיבי בעסקה, כמי שהיה אחראי למכירת הסמים באוסטרליה והעברת הכספים באמצעות בלדר לישראל.

מתחם העונש ההולם לנאשם 16 באישום השביעי

תחילה נאמר כי לא מצאנו לנכון להיעתר לבקשת הסניגור לקביעת מתחם ענישה נפרד, שאיננו נובע רק מנסיבות העבירה ומידת אשמו של הנאשם, אלא משקלל בחובו את חלוקי הזמן הניכר. נזכיר כי על פי החוק חלוקי הזמן הינו אחד מהשיקולים שיש לקחת בחשבון בתוך המתחם. כמו כן, נפנה לחלק הכללי שבגזר הדין עת דנו בחלוקי הזמן, בנסיבות הרלוונטיות לתיק זה לרבות להימשכות החקירה. שם, התייחסנו למידת ההתחשבות בחלוקי הזמן, וכן ציינו כי לנתון זה יינתן משקל פרטני בהתאם לנסיבות הספציפיות של כל נאשם לכל נאשם, כחלק מהשיקולים שאינם קשורים לביצוע העבירה - וכך גם ננהג לגבי נאשם 16.

כמו כן התייחסנו קודם לטענה שלפיה העבירות בוצעו סמוך לחקיקת חוק המאבק, ואף התחשבנו בנתון זה לגבי נאשמים אחרים. וכך ננהג גם לגבי נאשם 16.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת כפי שהיא עולה מהפסיקה מלמדת כי בתי המשפט נוהגים לגזור עונשי מאסר ממושכים והכל בהתאם לנסיבות המשתנות, **פסיקה זו פורטה בהרחבה בעניינו של נאשם 1 בנוגע לאישום זה - ולא נחזור.** בנוסף, לצורך קביעת המתחם יש ליתן משקל לכך שהעסקה במוקד אישום זה בוצעה במסגרת ארגון פשיעה.

בהתייחסות ספציפית לנאשם, ניקח בחשבון גם את מעמדו הנמוך בארגון יחסית לנאשם 1 מי שהורשע בעבירה זו יחד עמו.

במכלול השיקולים המפורטים לעיל, תוך מתן משקל לרמת הענישה הנוהגת, אנו קובעים כי מתחם העונש ההולם בעבירה זו, בעניינו של נאשם 16, נע בין **8 - 13 שנות מאסר.**

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

מכלול נסיבותיו האישיות של הנאשם 16, כפי שפורטו בהרחבה על ידי סניגורו - ובעיקר, עברו הנקי, עד העבירה, ומאז ועד היום, גילו; מצבו הבריאותי; הנזקים הכלכליים והמשפחתיים שנגרמו לו עקב ההליך; הפגיעה עמוד 96

במקור פרנסתו בשל שלילת רישיון העסק שלו; הפגיעה במשפחת הנאשם; גירושיו ועזיבת ביתו לפני כשנה; חלופה הזמן מביצוע העבירה, משך כשני עשורים; והכללת הפרשייה היחידה שיוחסה לו, באותו כתב אישום ביחד עם הנאשמים האחרים, שגרמה להתמשכות ההליכים בעניינו - מצדיקים הקלה משמעותית בעונשו. משקל בכורה מצאנו ליתן לאורח חייו הנורמטיבי של הנאשם מאז העבירה, משך כמעט 20 שנים, עבירה שהיא בעצם הסתבכותו היחידה של הנאשם בפלילים.

אנו סבורים שיש לראות בכך משום שיקום ממשי, הלכה למעשה, אשר מצדיק סטייה משמעותית לקולא מהמתחם שנקבע. הדברים דלעיל יפה גם בהתייחס לאישום 13 והם יימצאו ביטוי בקביעת עונשו הכולל.

9.6.2 אישום 13 - אישום המס

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

נאשם 16 הורשע בכך שקיבל לידי 70,000 דולר אשר שולמו ע"י שי סילם במסגרת חלקו בעסקת המיליון, כמפורט באישום השביעי. נאשם 16 לא דיווח על ההכנסה לרשויות המס ולא שילם בגין מיסים. הערך המוגן הנפגע מהעלמת המס הוא ערך השוויון, על פגיעה זו עמדנו בהרחבה במסגרת עניינו של נאשם 1 באישום השלושה עשר - ולא נחזור.

מתחם העונש ההולם לנאשם 16 באישום 13

לגבי מדיניות הענישה עמדנו עת דנו בעניינם של נאשמים 1 ו-2. האמור לעיל ישמש אותנו, בשינויים המחויבים ובפרופורציה הראויה גם לגבי נאשם 16. נזכיר כי לגבי נאשם זה, בניגוד לנאשמים 1-2, המאשימה עתרה להטיל על הנאשם קנס בלבד.

אנו קובעים את מתחם הקנס בין 50,000 ל-90,000 ₪.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

הנימוקים השונים כבר פורטו עת דנו באישום השביעי. בנסיבותינו יש מקום להתחשב במצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, העובדה שעסקו נסגר לאחר מעצרו בתיק זה והליכי פשיטת רגל שעברו עליו. לפיכך יש למקמו בתחתית המתחם.

9.7 לסיכום עונשו של נאשם 16

לאור כל האמור לעיל ובמכלול השיקולים השונים שפורטו, לאחר שהגענו למסקנה שיש הצדקה לסטות לגבי נאשם 16 ממתחם הענישה שנקבע, אנו גוזרים על נאשם 16, אברהם לוקר, את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 5 שנים. מתקופה זו ינוכו הימים שבהם שהה נאשם 16 במעצר בתיק זה דהיינו מ-18.5.15 ועד 9.9.15.

2. מאסר על תנאי של 18 חודשים שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו את העבירות שבהן הורשע בתיק זה.

3. קנס בסך 50,000 ₪ או 4 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם תוך 60 יום.

10. גזירת דינו של נאשם 17 - יעקב בן שטרית

10.1 כללי

הנאשם 17 הורשע במסגרת הכרעת הדין כדלקמן:

באישום 11 בעבירות של יצוא, יבוא, מסחר והספקה במסגרת ארגון פשיעה, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים, בצירוף סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה

באישום 12 בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין בצירוף סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה.

10.2 ראיות לעונש מטעם המאשימה

מטעם המאשימה הוגשו לעונש המסמכים הבאים:

א. גיליון רישום פלילי שממנו עולה שלנאשם 13 הרשעות קודמות מאז 1982, בגין עבירות אלימות חמורות לרבות שוד והריגה, חבלה ופציעה, תקיפה סתם, איומים, העלבת עובד ציבור היזק לרכוש וכן עבירות רכוש כגון החזקת נכס חשוד כגנוב, הסגת גבול, התפרצות, גניבה וכו'. הנאשם ריצה עונשי מאסר בפועל לרבות מאסר של 10 שנים בגין עבירת ההריגה והשוד.

ב. גזר הדין בת"פ 4830-04-29 נגד הנאשם ואח' וכן את פסק הדין בערעור (עפ"ג 63661-20 06-20) שבמסגרתו נדון הנאשם למאסר של 13 חודשים בגין הספקה והחזקה של סם אסור מסוג סבוטקס. מדובר במעשה שבוצע אגב ניהול ההליך הנוכחי במהלך הדיון באולם בית המשפט. לנאשם אחר במהלך ההליך הפלילי דכאן ביצע הנאשם עבירה של סחר בסם.

10.3 תמצית טיעוני המאשימה לעונש

נאמר כבר עתה, כי עתירתה המסכמת שת המאשימה היא להשית על הנאשם 17, בגין כלל העבירות בהן הורשע, עונש כולל של 20 שנות מאסר.

בהתייחס לאישום 11 עתרו ב"כ המאשימה, לעונש מאסר אחד הכולל את כלל עבירות הסמים שבוצעו ביפן, בהתייחס אליהן כמעשה אחד. ב"כ המאשימה, עתרו לקבוע לנאשם 17 מתחם עונש כולל של 18-22 שנות מאסר בפועל, בגין כל עסקאות הסמים בהן הורשע ולקבוע את עונשו בחלקו העליון של המתחם, מהטעמים הבאים: חומרת מעשיו והפגיעה בערך המוגן; שותפותו העיקרית בכלל העסקאות וזקיפת הרווחים מהן; ביצוע פעולות ממשיות לקידום העסקאות במסגרת חברותו בארגון פשיעה; ביצוע עבירת סמים נוספת תוך כדי ניהול התיק בעניינו, באופן המלמד על חיבורו המבוסס והאקטואלי לארגון [ראו: ת"פ 4830-04-19 **מדינת ישראל נ' בן שטרית** (5.3.2020)]; שינוי גרסתו בהתאם לגרסת הנאשם 1 ואי לקיחת אחריות למעשיו עד היום.

ב"כ המאשימה פירטו מהו מתחם העונש ההולם בעבור כל אחת מהעסקאות, בהתאם למאפייניהן. באשר לנאשם 17, סברו ב"כ המאשימה שמתחם העונש ההולם בעבור כל אחת מהעסקאות (עסקת ה-60 אלף, עסקת ה-90 אלף ועסקת השולחן השני) נע בין 13-18 שנות מאסר בפועל. בנוסף, עתרו ב"כ המאשימה להשתת מאסר מותנה משמעותי וקנס כספי.

בהתאם לסעיף 32 לפקודת הסמים המסוכנים, ביקשו ב"כ המאשימה להורות על השתת קנס שלא יפחת מפי 5 מטובת ההנאה שצמחה לנאשם באישום זה ועד פי 5 משווי העסקאות המיוחסות לו.

בהתייחס לאישום 12, ציינה ב"כ המאשימה, עו"ד אוריה תוהמי, כי הנאשם 17 פגע בשורה של ערכים חברתיים הנדרשים לתפקודה של החברה האנושית, בהם, שלמות גופו ובטחונו של אדם אשר מהווה זכות יסוד של האדם. עוד ציינה עו"ד תוהמי את עמדת בית המשפט העליון בנוגע לצורך בהחמרת הענישה במקרים של מי שהורשע בעבירות אלימות, תוך שימוש בסכין. עו"ד תוהמי הדגישה את העובדה שהנאשם 17 הוא שיזם את התקיפה באירוע זה. תקיפה זו הייתה אכזרית שכן הנאשם 17 לא הסתפק במכת אגרוף ל-י.מ. אלא חזר ושיסף את צווארו של י.מ. באמצעות סכין. עו"ד תוהמי ביקשה לתת משקל אף לעובדה שלאחר מעשה, הותיר הנאשם 17 את עד המדינה י.מ. מתבוסס בדמו ומחוסר הכרה. עוד ביקשה עו"ד תוהמי לתת משקל לנזק הרפואי, הנפשי והתפקודי שנגרמו ל-י.מ. בשל פגיעת הנאשם 17 בו. באת כוח המאשימה ייחסה חומרה מיוחדת לנזק הקטלני שעלול היה להיגרם מפגיעת הסכין בצווארו של עד המדינה י.מ. עוד הדגישה, עו"ד תוהמי, כי העבירה בוצעה כחלק אינטגרלי מפעילות ארגון הפשיעה ולכן יש להביא את מכלול העובדות לעיל בחשבון בעת קביעת מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם 17.

עו"ד תוהמי עתרה לקביעת מתחם שנע בין 7-12 שנות מאסר וביקשה למקם את עונשו של הנאשם 17 בחלקו העליון של המתחם. בנוסף, ביקשה להטיל על הנאשם מאסר מותנה ופיצוי ל-י.מ. בגין הפגיעה בו.

בנוגע לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הפנתה עו"ד תוהמי לטיעוניה לעברו הפלילי המשמעותי של הנאשם 17 וכן העובדה שהנאשם 17 קשור לארגון אף היום, ולא נטל אחריות על מעשיו.

10.4 עדים וראיות לעונש מטעם ההגנה

א. מסמכים המעידים על מצבו הרפואי. מהמסכים עולה כי בעקבות תלונות הנאשם על אודות בעיות, שלא יפורטו, מטעמים של צנעת הפרט, נערכו בירורים שהניבו ממצא רפואי לא חמור בנוגע למצבו

הבריאות של הנאשם.

- ב. עוד הוגשו מטעם הנאשם 17 מסמכי העסקה המפרטים מקומות בהם עבד ותלושי שכר שקיבל בגין עבודתו. מהמסמכים עולה כי בין החודשים פברואר 2018 עד יולי 2020 עבד הנאשם בתפקיד סידור חנות, משלוחים וקבלת סחורה בחברת "טנא השוק בע"מ".
- ג. **שמעון דדון** - העד, העובד ביחידה לטיפול בדרי רחוב בעיריית חיפה, העיד כי הנאשם אינו מוכר לו אישית, וכי הוא התייצב לעדותו לבקשת משפחת הנאשם. לדברי העד, הנאשם נענה לבקשתו וסייע במספר הזדמנויות בטיפול בדרי רחוב.
- ד. **אברהם סבג** - העד מסר כי הנאשם מוכר לו מתוקף עבודתו במחלקת הרווחה של עיריית חיפה, בתקופה שלפני כ-8 עד 10 שנים. לדברי העד, הסתייע בנאשם שחלק עם בני נוער במספר הזדמנויות את סיפור חייו, וכן בפרויקט ייחודי, בהפעלת קבוצת כדורגל ככלי טיפולי.
- ה. **עופר אוהיון** - העד סיפר כי הנאשם היה שותף בהקמת מיזם "ליגת אלופות לשכונות" וכי הנאשם נרתם והפנה רבים להשתתף במיזם, שהוכרז כיום כמיזם לאומי. לדברי העד, לנאשם היה חלק משמעותי בתחילת המיזם, בשנים 2013-2014, עד למעצרו.

10.5 תמצית טיעוני ההגנה לעונש

ב"כ הנאשם 17, עו"ד ליאור שטלצר, טען כי יש להקל בעונשו של הנאשם ממספר טעמים ובעיקר אלה: כלל אחידות הענישה שצריך להשפיע על מתחם הענישה; חלקו המצומצם של הנאשם בעבירות שהן הורשע; העובדה שמדובר במעשים שבוצעו בחו"ל ללא זיקה לישראל, מעמדו הזוטרי בארגון; הפער הגדול בין המתחמים להם עתרה התביעה לבין העונשים שהוטלו על הנאשמים שהודו במסגרת הסדר טיעון; עינוי דין משמעותי עקב הצורך לנהל הליך ממושך בגלל צירופו של הנאשם לפרשות אחרות שלא הייתה לו כל זיקה אליהן.

בהתייחס לאישום 11 טען הסגור כי הנאשם היה מעורב באופן לוגיסטי בשלוש עסקאות בשנת 2004, כאשר בעסקה האחרונה היה מעורב בעיקר בהיבט הכספי. לטענתו, שתיים מהעסקאות קרסו, האחת בגלל טיב הכדורים והשנייה בגלל מחלוקת על הכמות. לדברי הסגור, כל העבירות בוצעו לאחר "המלחמה הגדולה", בין הארגונים ואין כל ראייה שהנאשם היה חבר בארגון בשנים אלה. בנוסף, נטען כי הנאשם לא שהה בארץ בשנים אלה, ולכן השפעתו על העבירות שנעברו בארץ - מוגבלת.

עוד טען הסגור כי העבירות בהן הורשע אינן עבירות שראש הארגון הורה לבצע, אלא עבירות "אופורטוניסטיות", קרי משימות שאינן בליבת הפעילות של הארגון, כאלה שנועדו להזרים כסף לארגון. לטענת ב"כ הנאשם, אין כל ראייה שמכספי עסקאות הסמים נרכשו לבנות חבלה, וכי הן נרכשו מחלקו של י.מ. בכספים. מכל מקום, לדעת הסגור, ראייה שהנאשם 17 היה מודע להיבט זה של פעילות הארגון.

בנוגע לאישום השנים עשר, טען ב"כ הנאשם כי י.מ. תקף את הנאשם יומיים לפני המקרה, יצר את הפרובוקציה ולכן אין לראותו כקורבן תמים וחף מפשע. לטענת הסניגור, יש להתייחס לכך שהאירוע התרחש במדינה אחרת וכי הנזק שנגרם לקורבן הוא בעיקר אסתטי, לאור הצלקת שנותרה בפניו, מבלי שנותר מום בגופו, ומבלי שהיה בסכנת חיים. הראייה לכך שעד המדינה הצליח להימלט מבית החולים. לדברי הסניגור, בנסיבות המתוארות, המשקל שיש ליתן לערכים המוגנים מוגבל והפגיעה בהם בינונית.

עוד טען הסניגור, באופן כללי, כי מדיניות הענישה הכללית במקרים דומים שנסקרו בפסיקה כלל אינה רלוונטית, בשל הנסיבות החריגות בעניין, ובין היתר, זיקה רופפת למדינה, ולכן נקודת המבחן העיקרית בגזירת הדין צריכה להיות העונשים שנגזרו במסגרת הסדרי הטיעון, בהם נאשמים 5, 6, 15 ו-18 נידונו לעונשי מאסר הנעים בין 3 ל-6 שנות מאסר. בפרט, ציין הסניגור כי נאשם 6 נדון ל-10 שנים, ובפועל ל-6 שנים, בגין 7 עסקאות סמים גדולות, עבירות מס וסיוע למנהל בארגון.

לטענת הסניגור אמנם טענת הגנה מן הצדק נדחתה במסגרת הכרעת הדין, אך יש ליתן לה משקל לעניין העונש.

בא כוח הנאשם הגיש פסיקה שסוקרת לטענתו את מדיניות הענישה שאליה ראוי להשוות את המקרה דנן. בע"פ 16/1547 **אלצ'יק נ' מדינת ישראל** (18.1.2017) התקבל ערעור על עונש של שבע שנות מאסר שנגזר בגין עבירות סחר בסמים במסגרת מתחם של 5.5 עד 8.5 שנות מאסר. העונש הופחת ל-6.5 שנות מאסר.

בהתייחסו לפסיקה שהוגשה מטעם המאשימה לגבי לאישום האחד עשר, טען הסניגור כי בע"פ 2119/07 **בן שטרית נ' מדינת ישראל** (29.04.2008), נדונה עבירת ייבוא סם לתוך מדינת ישראל וכי הנאשם היה הרוח החיה והמבצע העיקרי, נסיבות חומרה שאינן מתקיימות בעניינו. עוד טען, כי הענישה בפסיקה העומדת על 6 ו-10 שנות מאסר מתונה יחסית ואינה מתקרבת לענישה שהתביעה עותרת.

לסיכום עתר ב"כ הנאשם למתחמים הבאים: באישום האחד עשר - מתחם של בין 3 ל-6 שנים. ובאישום 12 - מתחם של בין שנה ל-3 שנים.

אשר לנסיבותיו של הנאשם, הסניגור טען כי יש לקחת בחשבון לקולא בעניינו של נאשם 17 את חלוק הזמן הרב מאז ביצוע העבירות. הסניגור הפנה לפסיקה שבמסגרתה ניתן, לדבריו, משקל לשיקול זה. לדברי הסניגור בעניינו, יש להעניק משקל בכורה לחלוק תקופת זמן חריגה של 18 שנים מאז עבירות הסמים, במיוחד שמאז 2006 ועד מעצרו, אין ראייה לביצוע עבירות בארץ או בחו"ל, כאשר גם מבחינת המדינות הזרות, חלוק הזמן הקהה את האינטרס הציבורי.

כמו כן עמד הסניגור על נסיבותיו האישיות של הנאשם, על העובדה שהנאשם עשה כל מאמץ לשנות מדרכיו העברייניות ואפילו תרם מזמנו כדי להשיב בני נוער למוטב, זאת כעולה מעדויות עדי האופי שהובאו מטעמו. עוד נטען כי הנסיבה המחמירה של ארגון הפשיעה, באה לידי ביטוי כבר בעצם העמדת הנאשם לדין, ביחד עם יתר חברי הארגון, שכן אלמלא נסיבה זו, קרוב לוודאי, שהנאשם לא היה מועמד לדין בגין עבירות אלה.

נטען כי לנאשם נגרם עינוי דין: מיום מעצרו בשנת 2015 ועד היום, חלפו 7 שנים, כאשר במשך 3 שנים הנאשם שהה במעצר ובפיקוח. לדברי הסניגור, הנאשם מצוי במעצר מזה זמן מצטבר של 39 חודשים, המתווספים ל-10 חודשים, ובסך הכל 49 חודשים. הסניגור הסכים שבתוך זמן זה ריצה הנאשם 13 חודשי מאסר בתיק

הנאשם היה עצור אף בתיק זה, יש מקום לנכות חלק

אחר. לדבריו, מאחר שבמהלך תקופה זו היה מתקופה זו.

הסניגור ציין כי נאשם 17 הינו אדם מבוגר וחולה, המותש מההליך שברובו לא היה רלוונטי אליו. הוא סיפר שהנאשם לא ראה את בנו, בן ה-20, במשך 3 שנים, וכי את אמו אשר נפטרה בזמן המעצר, הנאשם לא ראה אותה במשך שנתיים לפני הפטירה. לדברי הסניגור, הנאשם שהה במשך שנתיים במעצר באיזוק, מיום 15.3.2016 עד ליום 5.2.2018 שאז נעצר לאחר שביצע עבירה נוספת במסגרת ההליך הפלילי כאשר העביר סמים לאחד הנאשמים. בהקשר זה נטען, שאין לראות בהסתבכות זו נסיבה שיכולה להעיד על המשך מעורבותו של הנאשם בפלילים. ולשלו את טענתו כי שיקם את חייו.

עוד עתר הסניגור כי יש לנכות מעונשו של הנאשם את חודשי המעצר שריצה בבליה, בין החודשים ספטמבר 2004 לאפריל 2005. לדברי הסניגור, הנאשם הורשע בהחזקת 200 גרם של חשיש, ובגין חברות בארגון פשיעה שעוסק בסחר בסמים. לטענתו, גם אם עבירה זו איננה חלק מהעבירות שבהן הורשע הנאשם בתיקו, יש לפרש את העבירה של "חברות בארגון פשיעה" באופן מהותי ולא דווקא.

10.6 דין ומסקנות לגבי נאשם 17

10.6.1 אישום 11 - עסקאות הסמים ביפן

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

כפי שנקבע בהכרעת הדין, נאשם 17 הורשע בשלוש עסקאות סמים שבוצעו ביפן בין השנים 2004-2006 ובניהן עסקאות 60,000 ו-90,000 כדורי אקסטזי, ועסקת "השולחן השני".

הנאשם 17 נטל חלק מרכזי בתכנון ובהוצאה לפועל של עסקאות אלה, כפי שפורט בהרחבה בהכרעת הדין. כך, בעסקת 60,000 ו-90,000 כדורי האקסטזי, טרם ייצוא הסמים ליפן, י.מ. העביר את הסמים לדירת מסתור בבליה בה התגורר יחד עם נאשם 17. פעולת ההסלקה שנעשתה במטרה להימנע מחשיפתה על ידי הרשויות מלמדת שהעסקה תוכננה לפרטי פרטים. הפעולות שבצעו להשגת כדורים צבעוניים, השגת הבלדורים והמלווים ורכישת מזוודות בעלות דופן כפולה מלמדות על תכנון יסודי שבוצע טרם העבירה. חלקו של נאשם 17 בתכנון והוצאת עסקת 60,000 הכדורים לפועל היה מרכזי: הוא רכש יחד עם י.מ. ונאשם 15 מזוודה בעלת דופן כפולה לצורך הסלקת הכדורים, נשלח כדי לאסוף את הכדורים, מסר את המזוודה והכדורים לשליח וסייע בסגירת המזוודה.

בעסקת 90,000 הכדורים חלקו של הנאשם 17 היה מרכזי אף יותר: הוא נכח במפגש התכנון הראשוני בו עלה הצורך בכדורים צבעוניים, קיבל את הכדורים והעבירם לסוחר סמים רוסי לאחר שארז את הכדורים במזוודות בעלות דופן כפולה. לאחר שנטען שלא ספר את הכדורים במדויק, הוא היה אף שותף למאמץ לפתרון הבעיה.

בעסקת השולחן השני, סביר להניח כי על מנת להעביר כמות גדולה של כדורי אקסטזי ליפן, באמצעות הסלקתם בשולחן, נדרש תכנון מקדים הכולל רכישת שולחן, רכישת כדורים, החבאתם בתוכו ותכנון המעבר בין המדינות.

מעורבותו של נאשם 17, בשליחות נאשם 1, בעסקה זו היה מרכזי ביותר, כאשר בלעדיו העסקה לא הייתה יוצאת אל הפועל: נאשם 17, בשליחות הנאשם 1, ביקש מ-י.מ ושותפיו לשלוחה החיפאית להשתתף בעלות המשלוח; נתן את דמי השתתפות של י.מ במשלוח לנאשמים 5 ו-6 ולאחר השלמת העבירה אף הודיע כי השולחן עבר.

בהתאם לממצאי הכרעת הדין, זיקתו של הנאשם 17 לארגון, איננה רופפת או אקראית כלל ועיקר, ואין לטעמנו משמעות לעובדה שנאשם 17 שהה בחו"ל או פעל מחו"ל. כעולה מהכרעת הדין מדובר היה בארגון פשיעה שכחלק מפעילותו ביצע עבירות סמים חובקות עולם. עבירות הסמים בהיקפים גדולים ברחבי העולם נועדו להזרים כסף לארגון, ובהתקיימותן הן אפשרו את המשך פעולת הארגון, העצמת כוחו והגברת שליטתו. הן מצויות בליבת פעילות הארגון. זאת ועוד, מקובלת עלינו טענת ב"כ המאשימה כי הזיקה לישראל היא מובהקת לא רק משום שמדובר בארגון פשיעה שפעל בארץ, אלא גם משום שהבלדרים יצאו מהארץ וחזרו לארץ כאשר הכספים מעסקאות הסמים נועדו להגיע לארץ.

בעת שדנו בעניינו של נאשם 1 וכך גם בהתייחס לאישומי הסמים האחרים, עמדנו על הערכים המוגנים שנפגעו - והדברים יפים גם בהקשרו של נאשם 17. למיותר לציין כי במסגרת ערכים מוגנים אלה עומד גם שמה הטוב של מדינת ישראל. העובדה שארגון פשיעה ישראלי מבצע עסקאות סמים בחו"ל איננה מוסיפה כבוד למדינה.

מתחם העונש ההולם לנאשם 17 באישום 11

העבירה, חומרתה ומדיניות הענישה הנוהגת לגביה נסקרו בהרחבה בחלק גזר הדין לנאשם 1 והדברים יפים, בשינויים המחויבים ובפרופורציה הראויה, גם לגבי נאשם 17.

בהתייחס לפסיקה יצוין, כי בעניין אלצ'יק שאליו הפנה הסנגור, הנאשם הודה בסחר בסמים בכמות נטו של כ-2,987.68 גרם קוקאין, כמות פחותה משמעותית מכמויות הסם שנידונות באישום זה. בנוסף, בשונה מעניינו, בעניין אלצ'יק הנאשם הורשע על בסיס הודאתו בכתב אישום מתוקן. בדומה, איננו סבורים כי הפסיקה שהוגשה ע"י ב"כ הנאשם הולמת את נסיבות המקרה שלנו, לא כל שכן מבססת את מתחם הענישה הנוטען שבין 3 ל-6 שנים. בנוסף, מקובלת עלינו טענת המאשימה כי בע"פ 4479/03 **חוזת אויקו נ' מדינת ישראל** (10.3.2004), שאליו הפנה הסנגור, לא זו בלבד שלא מדובר היה בארגון פשיעה, אלא הנאשם היה בלדר שלא היה שותף לעבירה, בזאת ניגוד לנאשם בעניינו.

כאמור, מדובר בעבירות שבוצעו במסגרת ארגון פשיעה ואין בידנו לקבל את הטענה שאין מקום להעניק משקל לנסיבה מחמירה זו בהקשרו של נאשם 17 מחמת, -כך לגישת ההגנה - שבעצם העמדת הנאשם לדין, התמצתה נסיבה מחמירה זו. עם זאת, בדומה לשאר הנאשמים, יינתן משקל הולם לעיתוי חקיקת חוק המאבק בארגוני פשיעה, למועדי העבירות, ובמיוחד לעבירות הסמים שבאישום ה-11.

אשר לטענת הסנגור לגבי הפער בין העונשים שנגזרו על שאר הנאשמים במסגרת הסדרי טיעון לבין העונשים שמבקשת המאשימה לגזור על הנאשם 17:

על נאשמים 5, 6, 15 ו-18 אשר הודו במסגרת הסדרי טיעון נגזרו העונשים הבאים:

א. על נאשם 5 נגזרו 7 שנות מאסר בפועל בגין הרשעתו ב"עסקת 50 אלף",
"עסקאות השולחנות" ובהתחמקות מתשלום מס.

ב. על נאשם 6 נגזרו 10 שנות מאסר בפועל בגין עבירות של סיוע למנהל בארגון
פשעה וכן מעורבותו בעסקת "הבלדרית", "44 אלף", עסקאות הסמים ביפן ועבירות המס.

ג. על נאשם 15 נגזרו 7 שנות מאסר בפועל בגין מעורבותו בעסקת "הבלדרית",
בעסקאות הסמים ביפן ובעבירות מס.

ד. על נאשם 18 נגזרו 3 שנות מאסר בפועל בגין הרשעתו בהעברת 3 חבילות
קוקאין ליפן וכן עבירות מס.

ראשית, על פניו יש קושי לאבחן, לעצם ההרשעה, בין העבירות שבהן הורשעו נאשמים אלה לבין הנאשם,
באשר ניכרים הבדלים משמעותיים ביניהם. שנית, לגבי כל אחד מנאשמים אלה נשקלו שיקולים שונים, כמפורט
בגזרי הדין שלהם שאינם רלוונטיים בעניינו של הנאשם, לרבות: הודאתם בעבירות, העובדה שנאשם 6 מרצה
עונש של מאסר עולם בתיק אחר ואילו נאשם 5 מרצה עונש של 25 שנות מאסר, היות עד המדינה י.מ.
אחיו של נאשם 15, על כל המשמעויות הנובעות מכך, וכיוצ"ב לפיכך, לא נכון לגזור גזירה שווה בין גזרי הדין הנ"ל
למתחם הענישה שיש לקבוע לגבי נאשם 17. עם זאת, כפי שצוין קודם, אנו ניתן משקל מסוים
לשיקול זה.

סיכומי דבר לאור האמור לעיל ובמכלול השיקולים, אנו סבורים שמתחם העונש ההולם בעניינו של
נאשם 17 נע בין **8 ל-11 שנות מאסר בפועל**.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

התייחסנו לשיקול חלופי הזמן שהועלה ע"י כלל הנאשמים (ראו סעיף 2.2 לגזר הדין). כמו כן אנו מפנים
לכך שראינו להתחשב בנתון זה כשיקול לקולא לגבי עבירות הסמים - וכך גם נעשה בעניינו של נאשם 17.
בהקשר זה, במענה לטענות הסנגור, איננו רואים לקבל את הטענה שנאשם 17 נגרר אל כורחו ושלא לצורך
לניהול הממושך של תיק זה, שכן זיקתו לפעילות הארגון הייתה קטנה. כפי שנקבע בהכרעת הדין, נאשם
17 פעל כחבר ארגון, ביצע את העבירות במסגרת חברותו בארגון ומכאן נגזר הצורך להאשימו במסגרת כתב
אישום זה.

לחומרה יש לזקוף את עברו הפלילי הנכבד של הנאשם, את תקופות המאסר שאותן ריצה וכן את העובדה
שהוא לא נרתע מלהסתבך בעבירת סמים נוספת במהלך ניהול ההליך הפלילי, בעת שהיה משוחרר בתנאים
מגבילים בתיקו. יש בזה כדי להעיד על כך שלא נטש לחלוטין את דרך הפשע.

לקולא נתחשב בגילו של הנאשם ולא נתעלם גם מהנסיבות האישיות. ניקח בחשבון את דברי עדי האופי אודות הירתמותו של הנאשם בעבר לסייע לבני נוער שסטו מדרך הישר - אולם משקל דברים אלה הוא מוגבליחסית בנסיבותינו על רקע חומרת העבירות.

לאור האמור לעיל, ובעיקר לאור חלופה ה' מן הרב, אנו רואים למקם את נאשם 16 במרכז מתחם הענישה.

10.6.2 אישום 12 - הפגיעה בעד המדינה י.מ.

העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם

נאשם 17 הורשע בכך שבשנת 2006, בעת ששהה ביפן, חתר את עד המדינה י.מ באמצעות סכין בצווארו, גרם לו חתך עמוק ונטש את הזירה בעוד זה מתבוסס בדמו. בעקבות מעשים אלו נזקק י.מ לטיפול רפואי ולתפרים בפניו. מדובר בעבירה שבוצעה כחלק ממאבקי הכוח והשליטה בתוכי הארגון, וכחלק מחיסול החשבונות בתוך הארגון. .

עבירה חמורה זו פגעה בערכים חברתיים מוגנים רבים, ובניהם שלמות הגוף והביטחון האישי של נפגע העבירה, וכן הגנה על שלום הציבור וביטחונו. אין לטעמנו משמעות לעובדה שהעבירה נעברה בחו"ל. אכן נכון שכתוצאה מהתקיפה לא נגרמו ל-י.מ נזקים בלתי הפיכים, למעט צלקת בולטת, בצווארו עד היום, ואולם לא זו בלבד שהדגש לחומרה בעבירה לפי סעיף 329 הינו בעצם הכוונה המיוחדת והספציפית לגרום לאדם חבלה חמורה, אלא שרק מזלו הטוב של י.מ (ושל הנאשם) הוא שלא נגרמה תוצאה חמורה הרבה יותר. שיסוף גרונו של אדם עם סכין נושא פוטנציאל נזק רב ורק בנס לא הוא לא נגרם.

לא בכדי בבע"פ 3799/14 **כאמל אבו-שנב** קבע בית המשפט העליון (מפי כב' השופט מזוז) נקבע לגבי עבירות אלימות כדלקמן:

"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם תופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות, המלווה לעתים בשימוש בנשק. תופעה זו חותרת תחת הסדר החברתי ופוגעת בערך היסוד בדבר זכותו של כל אדם לשלמות גופו. לבתי המשפט תפקיד משמעותי במאמץ החברתי למיגור נגע זה, ע"י ענישה משמעותית ומרתיעה, תוך מתן משקל ממשי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים מול שיקולים אישיים...".

מתחם העונש ההולם לנאשם 17 באישום 12

בעניינו של הנאשם 17 מתקיימות מספר נסיבות רלוונטיות, שיש בהן כדי להשפיע על קביעת המתחם, ובעיקרן אלה: **התכנון שקדם לביצוע העבירה, חלקו של הנאשם בביצוע העבירה** - הנאשם היה המבצע הבלעדי של העבירה. **הנזק שנוצר והיה עלול להיווצר מביצוע העבירה** - תקיפה באמצעות סכין עלולה לגרום נזק רב ואף למוות. ל-י.מ עלול היה להיווצר נזק גדול יותר מהנזק המשמעותי שממילא אירע לו, כמשתקף

בתעודות הרפואיות, בעדות הרופא ובצלוקות שנותרו לו. **הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה -** המניע לביצוע העבירה היה רצון מכוון של נאשם 17 להסב נזק רב ל-י.מ כחלק מסכסוך בתוך הארגון **הפקרתו של י.מ לאחר הפגיעה -** לאחר הנזק הרב שהסב נאשם 17 ל-י.מ הוא נטש את הזירה והותיר אותו שותת דם ברחוב, ללא גישה לטיפול רפואי או סיוע אחר. נטישתו את הזירה במצב חמור שכזה, הגבירה את הסיכוי להתגבשות נזק רב כתוצאה מהתקיפה, נזק שהיה עלול להוביל אף למותו.

עיון בפסיקה מלמד על מנעד רחב של עונשים, כפונקציה של נסיבות כל מקרה ומקרה.

בע"פ 1269/19 **אלברד גוטיז'ב נ' מדינת ישראל** (11.1.2021) אישר בית המשפט העליון עונש של 8 שנות מאסר שגזר בית המשפט המחוזי על מערער שהורשע בכך שדקר אדם בסכין מספר רב של פעמים וסטר לבת זוגו זאת לאחר שקבע בית המשפט מתחם ענישה בין 5 ל-10 שנות מאסר. עניין גוטיז'ב דומה לעניינו מבחינת חומרת הפציעות שנגרמו לנפגע בשל השימוש בסכין, וכן בעובדה שלנאשם 17 עבר פלילי, כמו גם למערער בעניין גוטיז'ב.

בע"פ 155869/ **בוריס אברמוב נ' מדינת ישראל** (8.3.2017) אישר בית המשפט העליון עונש של 50 חודשי מאסר בגין עבירה של חבלה בכוונה מחמירה. מתחם העונש שקבע בית המשפט המחוזי נע בין 3.5 ל-8 שנות מאסר. בדומה לעניינו, העבירה בוצעה באמצעות סכין.

בע"פ 13/5415 **פלוני נ' מדינת ישראל** (16.2.2015) בית המשפט העליון דחה ערעור נאשם אשר דקר בסכין קצבים מתלוננת על רקע מערכת יחסים רומנטית שנקטעה. המתלוננת נפצעה קשות ואחת מכליותיה נכרתה בבית החולים. בעניין זה קבע בית המשפט המחוזי מתחם ענישה בין 10 ל-15 שנים והשית על הנאשם עונש של 13 שנות מאסר. בעניין זה העבירה בוצעה על רקע מערכת יחסים רומנטית, אך מתחם הענישה הגבוה, כך על פי פסק הדין, מבטא את חומרת האלימות הברוטאלית והכוונה המיוחדת להסב למתלוננת נכות, מום או חבלה חמורה. גם בעניינו, הנאשם התכוון לפגוע בעד המדינה י.מ תוך שימוש בסכין והפעלת אלימות.

בע"פ 8855/12 **אליזידאה נ' מדינת ישראל** (24.12.2013) אישר בית המשפט העליון את העונש שהטיל בית המשפט המחוזי - 11 שנות מאסר בפועל, 3 שנים מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן בסך 25,000 שקלים, בגין עבירת אלימות במסגרתה דקר הנאשם אדם. בית המשפט העליון ציין כי הגם שמדובר בעונש ש"אינו קל", הרי אין הוא סוטה באורח מהותי מרמת הענישה שנקבעה במקרים דומים וכי "**בעבירות מסוג זה יש ליתן את משקל הבכורה לעקרון הגמול וההלימה בצד הצורך להרתיע את העברייני עצמו ועבריינים בכוח מפני ביצוע עבירות דומות**". במקרה זה השית בית המשפט עונש ממושך על המערער בשימו דגש על עיקרון הגמול וההלימה שיש לנקוט במקרים בהם עבריינים פועלים באלימות. בדומה לעניינו, המערער השתמש בסכין על מנת לבצע את העבירה.

בע"פ 098675/ **דיגנקוב נ' מדינת ישראל** (12.1.2011) אושר עונש של 13 שנות מאסר על נאשם שתקף את שותפו לדירה באמצעות סכין וגרם לו חתכים עמוקים בצוואר ובידיים. עונשי מאסר דומים הושתו על ידי בית המשפט העליון בעקבות הרשעות בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה (ראו ע"פ 07/925 **חדד נ' מדינת ישראל** (18.6.2008) וע"פ 4314/03 **יפים נ' מדינת ישראל** (5.9.2007). מקרה זה דומה לעניינו באשר לחומרת הפציעות שנגרמו לנפגע על ידי המערער. ניתן לראות כי במקרים המוזכרים לעיל, בתי המשפט גזרו עונשי מאסר ארוכים בעבירת חבלה בכוונה מחמירה, בנסיבות אשר דומות לעניינו.

בת"פ 33467-05-10 (מחוזי מרכז) **מדינת ישראל נ' אלצאנע** (8.5.2011) הורשע הנאשם בעבירת חבלה בכוונה מחמירה ונשיאת נשק לאחר שירה באחותו וגרם לה חבלות קשות, לרבות כריתת טחול, כאשר הושת עליו עונש מאסר בפועל של 8 שנים.

לא נעלמה מעינינו פסיקה אשר מקלה עם נאשמים בעבירות מסוג חבלה בכוונה מחמירה. עם זאת היו אלו מקרים בהם בית המשפט בחר להתחשב בנסיבות אישיות משמעותיות כגון מצב בריאותי קשה, נסיבות משפחתיות מורכבות או היעדר עבר פלילי - נסיבות אשר אינן מתקיימות בעניינו.

כך למשל, בע"פ 14/5775 **אבו נג'מה נ' מדינת ישראל** (15.6.2015) אישר בית המשפט העליון את המתחם שקבע בית המשפט המחוזי בעבירה, בין 3 ל-7 שנות מאסר. בית המשפט העליון אמנם הפחית את עונשו של הנאשם מחמש לשלוש וחצי שנות מאסר, אך עשה זאת נוכח נטילת אחריות של המערער למעשה, הטראומה שהובילה אותו לביצוע העבירה בה הורשע והתסקיר החיובי שבו הוצג אופק שיקומי.

בת"פ (מחוזי י-ם) 4572-02-12 **מדינת ישראל נ' עידן נוח** (7.8.2013) קבע בית המשפט מתחם שבין 18 חודשים לחמש שנים. בית המשפט גזר עונש של 18 חודשי מאסר בפועל לאור נסיבותיו "האישיות והמשפחתיות הקשות והחריגות שצוינו בתסקיר שירות המבחן, במחלת נפש שבה לוקה".

במכלול השיקולים והאיזונים ובהינתן שעסקינן במעשה שבוצע במסגרת ארגון פשיעה, אנו רואים להעמיד את מתחם העונש ההולם לגבי נאשם 17 בין **7 ל-9** שנות מאסר בפועל.

שיקולי ענישה נוספים בתוך המתחם

מכלול הנסיבות שפורטו לעיל בהתייחס לאישום 11 יפים גם לענייננו. לחומרה יש לזקוף במקרה שלנו את עברו הפלילי העשיר של הנאשם בגין ביצוע עבירות אלימות והעובדה שבעברו גם עבירה של הריגה. עסקינן בעבירת אלימות חמורה שאותותיה עדיין ניכרים על גופו של עד המדינה. אינו רואים הצדקה בנסיבות אלה להתחשב לקולא בחלוף הזמן.

אנו קובעים כי יש להציב את הנאשם ברף העליון של המתחם.

אשר לבקשת הנאשם לניכוי תקופת מאסר בעפ"ג 63661-06-20 ואת מעצרו בחו"ל

אין חולק כי לאחר תקופה שבה היה נאשם 17 היה משוחרר בתיקנו ממעצר מאחורי סורג ובריח, הוא נעצר בשנית לבקשת המאשימה, בעקבות מעורבותו בעבירת סמים נוספת שביצע אגב ניהול ההליך הפלילי. בגין עבירה זו נדון למאסר של 13 חודשים, כך שלאורך כ-13 חודשים היה נתון הן במאסר והן במעצר. כפי שקבענו לעיל בעניינו של נאשם 2 אין הצדקה לנכות תקופת מאסר זו שנגזרה על הנאשם בגין הרשעתו בתיק אחר, מימי המעצר בתיקו. לא זו אף זאת, שמענו מפי המאשימה כי תקופת מעצר זו כבר נלקחה בחשבון במסגרת התיק האחר. יש אפוא לדחות את הטענה.

בדומה, יש לדחות את בקשת הסנגור הנסמכת על סעיף 11 לחוק העונשין, לנכות את התקופה שבה שהה הנאשם במעצר בבליה בגין מעורבותו בעבירות שבוצעו שם.

סעיף 11 לחוק העונשין קובע: "נשא אדם עונש בחוץ לארץ על עבירה, או היה נתון שם במעצר בגללה, ינוכה העונש או תקופת המעצר מן העונש שעליו לשאת בישראל בשל אותה עבירה".

את הדגש בענייננו יש לשים על התיבה "בשל אותה עבירה". אין חולק כי הנאשם היה עצור בבליה בגין עבירה שעניינה סם מסוכן מסוג חשיש (שאינן בינה לבין אישום 11) וכן בגין עבירה של "חברות בארגון פשיעה" (עבירה שקיימת על פי החוק בבליה). חוק המאבק בארגוני פשיעה קבע עבירת סטטוס רק כלפי ראש ארגון פשיעה ומנהל בארגון פשיעה. החברות בארגון פשיעה איננה עבירה נפרדת אלא מהווה נסיבה מחמירה המוסיפה על העונש בצד עבירה המתבצעת במסגרת הארגון. מאחר שהנאשם לא הועמד לדין בבליה בגין אחת מעבירות הסמים שיוחסה לו בתיקנו, הרי שלא מתקיימות הנסיבות שבסעיף 11 הנ"ל. אין אפוא מקום והצדקה לנכות מעונשו של הנאשם את תקופת המעצר שריצה בבליה בגין אירועים אחרים.

10.7 לסיכום עונשו של נאשם 17

לאור כל האמור לעיל ולעונשים שיש לגזור על הנאשם בהתאם למתחמי הענישה שנקבעו ומיקומו בתוכם, חלקם בחופף וחלקם במצטבר, אנו גוזרים על נאשם 17, יעקב בן שטרית,

1. מאסר בפועל למשך 10 שנים. תחילת המאסר מיום 2.5.20. בנוסף ינוכו מתוך תקופת המאסר ימים שבהם שהה במעצר בתיק זה (שלא בחופף למאסר) כלומר מ-18.5.15 עד 15.3.16.
2. מאסר על תנאי של שנתיים שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, את העבירות שבהן הורשע בתיק זה.
3. הנאשם יפצה את י.מ בסך של 50,000 ₪. הסכום ישולם תוך 60 יום ויועבר לידי העד על פי פרטים שיימסרו על ידי התביעה.
4. קנס בסך 50,000 ₪ או 6 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם תוך 60 יום.

11. סוף דבר

לסיום, אנו מבקשים להביע את תנחומינו לבני משפחות הקורבנות. התסקירים חשפו את הטלטלה הקשה שחוו בחייהם כתוצאה מהאירוע, ואת הכאב והאובדן שלא שכחו. בין היתר נחשפנו, באמצעות התסקירים, לתחושות של חוסר אונים וחוסר צדק שמלוות אותם עד היום. כולנו תקווה, שגם אם אכן חלפו שנים רבות, פועל יוצא של הנסיבות, סיומו של ההליך הפלילי יהווה עבורם נחמה פורתא וסגירת מעגל.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום, כ"ט סיוון תשפ"ב, 28 יוני 2022, במעמד הצדדים.

שי יניב, שופט

ירון לוי, שופט

גיליה רביד, שופטת בכירה,
אב"ד